N. T. B.

2

«Καθαρίσωμεν ἑαυτούς ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ».
(Β' Κορινθ. 7,1)

«Ὑμεῖς ναός Θεοῦ ἐστε ζῶντος».
(Β' Κορινθ. 6,16)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Β' | ΑΘΗΝΑΙ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1954 | ΑΡΙΘ. 41 (76)

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Ἀναγνώσατε: Λουκ. 7,11-16

Μὲ μίαν φωνὴν «ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν», κατὰ τὴν σύντομον, ἀλλὰ τόσον παραστατικὴν διήγησιν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἡ χαρὰ διεδέχθη τὸ πένθος, τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς τῆς δυστυχισμένης χήρας. Τὸ μονάκριβο ἀγόρι της, ποὺ τὸ συνώδευε ἄφωνον εἰς τὸν τάφον, τώρα, ζωντανὸς καὶ ὑγιέστατος, ὁμιλεῖ· καὶ ἐκείνη ἀκούει μὲ καμάρι τὴν λαλιάν του!

Δίκαιον, λοιπόν, εἶχεν ὁ περαστικὸς Ραββί, ποὺ ὅταν τὴν εἶδε νὰ σέρνεται μισολιπόθυμη πίσω ἀπὸ τὸ νεκροκρέββατο τοῦ παιδιοῦ της, τὴν ἐπλησίασε μὲ τόσην καλωσύνην καὶ τῆς εἶπε: «Μὴ κλαῖε»! Καὶ ὅμως τῆς εἶχε φανῆ παράξενη τότε αὐτὴ ἡ προτροπή· πῶς ἠμποροῦσε νὰ μὴ κλαίῃ τὴν χαμένην ἐλπίδα τῶν μαύρων γηρατειῶν της μιὰ χαροκαμμένη χήρα, ποὺ συνώδευε εἰς τὸν τάφον τὸ μονάκριβό της παιδί;... Μά, ποῦ νὰ ξεύρῃ,—ἡ δυστυχισμένη!—ποῖος ἦτο Ἐκεῖνος, ποὺ τῆς ὡμίλησε μ' αὐτὴν τὴν γλῶσσαν!

Τώρα, γονατιστὴ εἰς τὰ πόδια Του, τὰ βρέχει μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, ποὺ ἦλθαν εἰς τὴν θέσιν τῶν δακρύων τοῦ πένθους καὶ τοῦ πόνου. Δὲν εἶναι, λοιπόν, ἕνας ὁποιοσδήποτε περαστικὸς ραββί, ποὺ ἁπλῶς τὴν ἐλυπήθηκε, ἢ καὶ ἀπὸ ὑποχρέωσιν, ἠθέλησε τόσον ἀδέξια νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μὲ τὴν εὔκολην σύστασιν νὰ μὴ κλαίῃ!... Εἶναι ὁ Κύριος τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, λοιπόν, ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος περαστικὸς Ραββί, ἀφ' οὗ μ' ἕνα Του λόγον «ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν»!

Καὶ ὅλοι, ὅσοι συνώδευαν μὲ θλῖψιν τὸν νεκρὸν νέον εἰς τὸν τάφον, τώρα τὸν συνοδεύουν ἀντιθέτως, μὲ χαρὰν εἰς τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸ σπίτι του, ἀναστημένον, καὶ δοξάζουν τὸν Θεόν, «ὅτι ἐπεσκέψατο τὸν λαὸν Αὐτοῦ».

*

Αἴ ! Αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἶναι ὁ Ἀρχηγός μας, ἀδελφοί· καὶ εἰς τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν Του ἐὰν ἀναθέσωμεν τὴν ζωήν μας, τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς φοβίσῃ. Εἰς τὸν στρατὸν Του ἀνήκομεν ὅλοι, ὅσοι συγκρο-

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Κάθισμα. Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτός ταῖς Γυναιξὶν ἐβόα: Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι, ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

τοῦμεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του. καὶ διὰ τὴν Βασιλείαν Του προοριζόμεθα ὅλοι, ὅσοι μὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἔχομεν γίνει «κληρονόμοι Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ». Συμμέτοχοι δὲ τῆς παντοδυναμίας Του γινόμεθα, ὅταν εἰλικρινῶς καὶ ἀδιστάκτως πιστεύωμεν· καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον τότε δι' ἐκείνους, ποὺ γνωρίζουν τί θέλουν καὶ τί ζητοῦν. Μήτε τὰ λυπηρὰ τοῦ κόσμου εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς ἀποθαρρύνουν, μήτε ὁ θάνατος εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς τρομοκρατήσῃ, ὅταν ἔχωμεν μαζί μας Ἐκεῖνον, εἰς τὸν Ὁποῖον τὰ πάντα ὑποτάσσονται καὶ ὁ Ὁποῖος ἐξεμηδένισε καὶ τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου.

Ἀλλὰ συμβαίνει κάποτε νὰ τὸ λησμονοῦμεν αὐτό. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ζωή μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ θλῖψιν καὶ ἀγωνίαν. Ἂν εἰς κάθε περίστασιν, ποὺ μας φέρνει θλῖψιν καὶ δάκρυα, θέλομεν ν' ἀκούωμεν τὴν φωνήν Του, θὰ Τὸν ἀκούωμεν πάντοτε νὰ λέγῃ εἰς τὸν καθένα μας: «Μὴ κλαῖε». Διότι Ἐκεῖνος ἔχει διὰ κάθε πληγὴν τὸ βάλσαμον καὶ γνωρίζει, ὕστερα ἀπὸ κάθε ταραχὴν καὶ κάθε θλῖψιν, νὰ χαρίζῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν χαράν. Ἀφ' οὗ καὶ ὁ θάνατος ἀκόμη δὲν εἶναι διὰ τοὺς πιστούς Του, παρὰ ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Ἂς μὴ χάνωμεν λοιπὸν τὸ θάρρος καὶ τὴν καισιοδοξίαν μας, ὅσοι πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου «πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων».

ΕΝ ΗΜΕΡΑΙΣ ΣΤΕΡΗΣΕΩΝ

(Ἐξόδ. 16,1-35)

Κατὰ τὴν πορείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν διὰ μέσου τῆς ἐρήμου ἔλειψαν, φυσικά, αἱ τροφαὶ καὶ δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ μήτε τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωήν των ψωμί. Εἶχαν μόλις περάσει περίπου 40 ἡμέραι, ἀφ' ὅτου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀκόμη εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἔρημον Σίν, μεταξὺ Αἰλεὶμ καὶ Σινά. Τί θὰ ἐγίνετο ὅλος αὐτὸς ὁ λαός, χωρὶς τροφήν, καὶ πῶς θὰ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν πεῖναν; Ἔτσι θὰ ἐσκέπτετο ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος μὲ κοσμικὸν φρόνημα, ποὺ δὲν θὰ εἶχε πεῖραν τῆς ὑψίστης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ὁ Μωϋσῆς δὲν ἀνησύχησε διόλου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν τροφῶν· ἤξευρεν ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Θεὸς ποὺ τὸν εἶχε στείλει διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν λαόν του, τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ εἶναι μαζί του διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολον καὶ βαρὺ αὐτὸ ἔργον· ἐγνώριζε τί ἔκαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Θεός, διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Φαραὼ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτας· ἐγνώριζε τί ἔκαμεν ὁ Θεός, πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, χάριν τοῦ λαοῦ Του εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι καὶ τώρα Ἐκεῖνος θὰ εὕρισκε τὸ μέσον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὸν νέον κίνδυνον, ποὺ ἤρχισε ν' ἀπειλῇ τὸν λαόν, ποὺ διεσώθη μὲ τόσον θαυμαστὸν τρόπον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αἰγυπτίων. Ἔτσι ἐσκέπτετο ὁ Μωϋσῆς καὶ δὲν ἀνησύχησε διὰ τὸν κίνδυνον τῆς πείνης.

Ἀλλὰ ὁ λαός, εἶναι συνήθως ἄστατος καὶ ἀπαιτητικός, κάποτε δὲ καὶ ἐπιπόλαιος καὶ βιαστικός, εὔκολα λησμονεῖ τὰ καλὰ καὶ παραγνωρίζει τοὺς εὐεργέτας του, καὶ παρασύρεται εὔκολα ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους δημαγωγούς. Καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην δὲν ὑπῆρξε διαφορετικὸς καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἀταραξίαν τοῦ ἀρχηγοῦ του τὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀδιαφορίαν. Ἐλησμόνησεν ἀμέσως τὰς εὐεργεσίας, ἐλησμόνησε τὸ θαυμάσιον γεγονὸς τῆς ἀπελευθερώσεώς του, τὸ ὁποῖον ἔψαλε πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν, καὶ ἤρχισε νὰ γογγύζῃ ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀαρών.

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ

ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ   Ἦχος β΄ Πα

Στίχος

Ε αν α νο μι ας πα ρα τη ρη σης Κυ ρι ε Κυ ρι ε

τις υ πο στη σε ται ο τι παρα σοι ο ι λα σμος ε στιν

Μυ υυ ροις πα ροι κη σασαι σβη τως μυ ρον α λη θως α νε δει ει ειχθης μυ

ρω χρι σθει εις νο η τω Α γι ε Νι κο λα ε Αρχι ε ρα αρχα χρι

στε ευ μυ ρι ζεις τα προ σω πα των πι στοι ως πο ο ο θω

σε την πα να οι δι μον μνη μην τε λε ουν των α ει λυ ω ων συμ φο

ρων ως κακων δυ νων τε τες ως των θλιψε ων Πα α α τερ

εν ταις προς τον Κυ ρι ον πρε σβει αις σου   1936

1955

Νικολάου Τ. Βλαχοπούλου

Α^ον
Δ^ον

Εἰς Ἀριστείδην Ἰωαννίδην Τριπολοῦν

28 Ἀπριλίου 1955

Στίχος

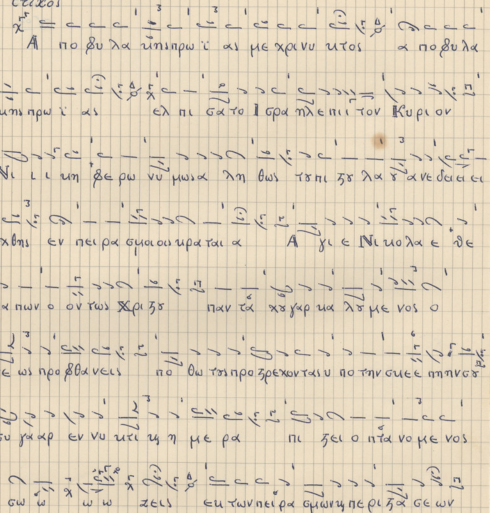

1956

1955

Α^{ον}
Δ^{ον}

Στίχος

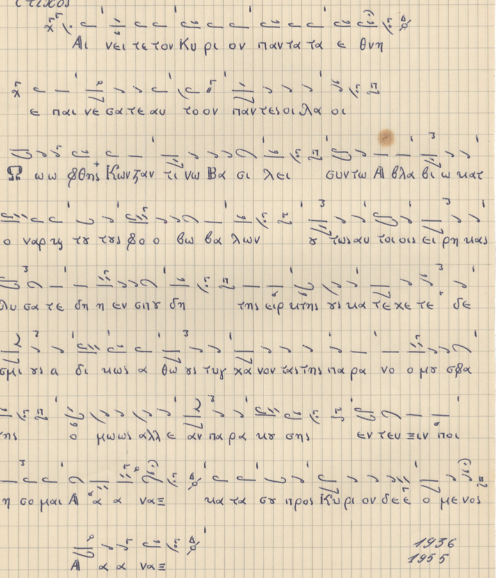

1936
1955

[illegible]

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ

ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ

Ἦχος β΄ Πα

Στίχος

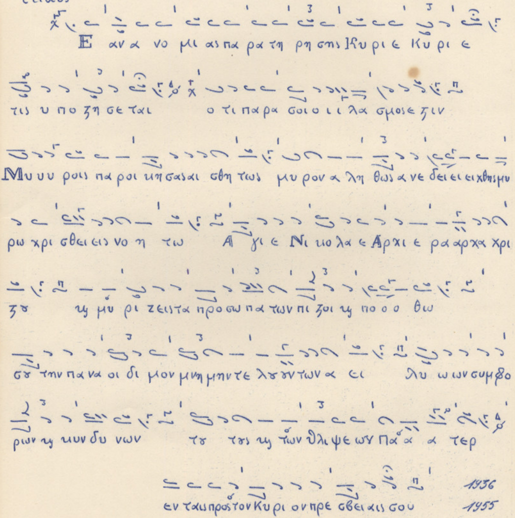

Βον
Εον

Στίχος

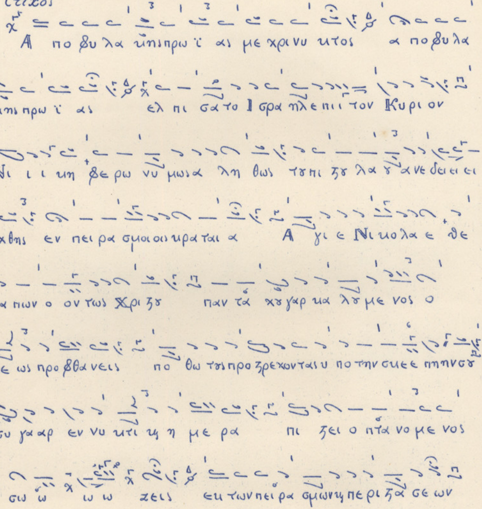

1956
1955

Βον
Εον

Στίχος

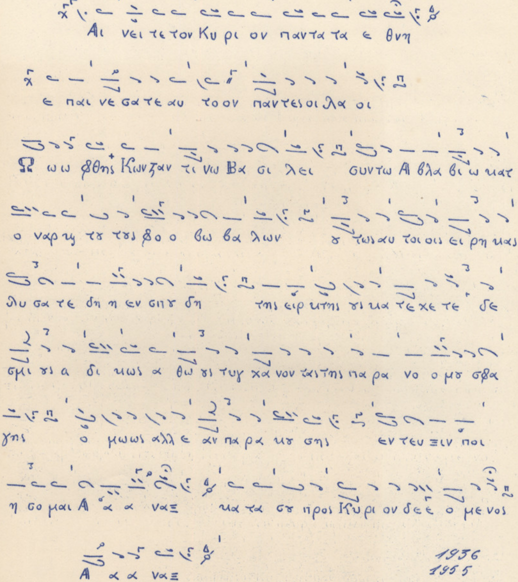

1936
1955

Β^ον
Ε^ον

«Διατί δὲν μᾶς ἀφήκατε—ἐφώναζαν—ἐκεῖ ὅπου ἐκαθήμεθα, κοντὰ εἰς τὰ καζάνια μὲ τὰ κρέατα, ὅπου τὰ ψωμιὰ ἦσαν ἄφθονα καὶ ἐχορταίναμεν, ἀλλὰ μᾶς ἐφέρατε ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ μᾶς θανατώσετε ὅλους μὲ τὴν πεῖναν;»...

Ποῦ ἀλλοῦ θὰ κατέφευγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν νέαν αὐτὴν κρίσιν καὶ πῶς ἀλλοιῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν νέαν αὐτὴν ἐξέγερσιν καὶ τὴν ὀχλαγωγίαν; Ποῦ ἀλλοῦ, παρὰ εἰς 'Εκεῖνον, ποὺ τοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὸ βαρὺ ἔργον νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸν τὸν δύσκολον καὶ κακομαθημένον λαόν!

Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐπερίμενε κἄν νὰ Τὸν παρακαλέσῃ ὁ δοῦλος Του, ἀλλὰ τὸν ἐπρόλαβεν εἰς τὸ αἴτημά του καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἔχει ἑτοιμάσει τὴν λύσιν τοῦ δράματος. Θὰ βρέξῃ «ἄρτον ἐξ οὐρανοῦ»· καὶ οἱ 'Ισραηλῖται πρέπει νὰ μαζεύουν καθ' ἑκάστην ὅσον χρειάζεται μόνον διὰ τὴν τροφὴν μιᾶς ἡμέρας· μόνον τὴν ἕκτην τῆς ἑβδομάδος θὰ μαζεύουν διπλασίαν ποσότητα, διὰ νὰ ἔχουν καὶ τὴν τροφὴν τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, τοῦ Σαββάτου, καὶ νὰ μὴ ἀπασχολοῦνται εἰς βιοποριστικὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου.

Τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἀνεκοίνωσαν πρὸς τὸν γογγύζοντα λαὸν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ 'Ααρών, καὶ ἔδωκαν τὰς συστάσεις ποὺ ἔπρεπε πρὸς τοὺς συμπατριώτας των. 'Αλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συντηρηθῇ ὁ λαὸς μόνον μὲ τὸ ψωμί! "Ηρχισαν πάλιν αἱ μεμψιμοιρίαι καὶ ὁ Θεὸς ἐπρόλαβε, πρὶν Τὸν παρακαλέσουν, καὶ ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ καὶ κρέας διὰ τὸν πεινῶντα λαόν Του: «"Ηκουσα τοὺς γογγυσμοὺς τῶν υἱῶν 'Ισραήλ· εἰπέ τους—παρήγγειλε πρὸς τὸν Μωϋσῆν—, ὅτι τὸ βράδυ θὰ φάγουν κρέας καὶ τὸ πρωῒ θὰ χορτάσουν ἀπὸ ψωμιά, καὶ θὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σας». 'Η δόξα τοῦ Κυρίου εἶχε φανῆ εἰς τὴν νεφέλην καὶ τὴν εἶδεν ὅλος ὁ λαός. 'Ο Κύριος ἐπεσκέφθη τὸν λαόν Του.

Τὸ βράδυ—διηγεῖται ἡ 'Αγία Γραφή—ἀνέβησαν ὀρτύκια καὶ ἐσκέπασαν τὸ στρατόπεδον τῶν 'Ισραηλιτῶν καὶ ἔπιασαν ἀπ' αὐτὰ ὅσα ἠμποροῦσεν ὁ καθείς, τὸ δὲ πρωῒ στρῶμα δρόσου ἐσκέπασεν ὅλα τὰ πέριξ τοῦ στρατοπέδου καί, ἀφ' οὗ ἀνέβη τὸ στρῶμα τῆς δρόσου, κἄτι λεπτὰ καὶ στρογγυλά, λεπτὰ ὡσὰν τὴν πάχνην, εἶχαν ἀπομείνει εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐρήμου. Καὶ οἱ 'Ισραηλῖται ἠπόρησαν καὶ ἠρώτα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: «τί εἶναι τοῦτο;» 'Ο δὲ Μωϋσῆς ἀπεκρίθη: «Αὐτὸ εἶναι τὸ ψωμὶ ποὺ σᾶς δίδει ὁ Κύριος, διὰ νὰ φάγετε!»

Καὶ ἐδοκίμασαν οἱ 'Ισραηλῖται τὸ οὐρανόπεμπτον αὐτὸ ψωμί, ποὺ ὡμοίαζε μὲ τὸν σπόρον τοῦ κολιάνδρου, καὶ ἡ γεῦσίς του ἦτο ὡσὰν τὴν μελωμένην τηγανίταν.

Τεσσαράκοντα ἔτη διήρκεσεν ἡ περιπλάνησις τῆς ἐρήμου· καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς ἐτράφη κατ' αὐτὸν τὸν θαυμάσιον τρόπον· καὶ κανένας δὲν ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πεῖναν!

*

Τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου τὰς γνωρίζει καλλίτερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποὺ τὸν ἔπλασεν, «Οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῄζετε τούτων ἁπάντων» (Ματθ. ς' 32), ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπελπίζεται εἰς τὸν καιρὸν τῶν στερήσεων, διότι λησμονεῖ, ὅτι καὶ αἱ στερήσεις ἐξυπηρετοῦν κάποιον ὑψηλότερον σκοπόν, ποὺ ἔχει σχέσιν μὲ τὸ πραγματικόν, μὲ τὸ αἰώνιον, συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου. "Οταν ὁ Θεὸς θεωρήσῃ περιττὴν διὰ τὸν ἄνθρωπόν του πλέον τὴν δοκιμασίαν τῶν στερήσεων, ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ κανένας ἀποκλεισμὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄνθρωπόν του ὁ Θεός. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ οὐσιωδέστερον εἶναι νὰ φροντίζῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ συμμορφώνῃ τὴν ζωήν του μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, νὰ ἀναπτύξῃ εἰς

τὴν δοκιμασίαν τὴν ἀντοχήν, τὴν ὑπομονὴν τὴν πίστιν, ποὺ χρειάζεται εἰς τὰς δυσκόλους στιγμάς· νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτόν του νὰ παρασυρθῇ εἰς πράξεις σκοτεινάς, ποὺ δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι καμμία ἀνάγκη καὶ καμμία στέρησις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ δικαιολογητικόν, διὰ νὰ παραβαίνωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. Νὰ ζητῇ πρέπει ὁ ἄνθρωπος πρῶτον ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὸν Θεόν, καὶ Ἐκεῖνος ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Υἱοῦ Του, ὅτι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὅσα χρειάζονται εἰς τοὺς ἐκλεκτούς Του, τὰ ἔχει ἕτοιμα πάντοτε δι' αὐτούς. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς τὸ εἶπε πολὺ καθαρά: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Αὐτόθι 33).

Καὶ μήπως δὲν ἔχομεν ζωντανὴν πεῖραν τῆς ἀληθείας αὐτῆς;

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Ὁ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτός ἐστι μέγας» *(Λουκ. θ')*

Περίεργος ἀντίληψις! Διὰ τὸν κοσμικὸν ἄνθρωπον τελείως ἀκατανόητος συλλογισμός! Ὅ,τι φαίνεται μικρὸν εἶναι πραγματικὰ μεγάλο! Καὶ ὅμως συμβαίνουν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν αὐτὰ τά... παράδοξα. Τὸ μεγαλεῖον εἶναι ἐσωτερικόν, εὑρίσκεται εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας, εὐθὺς ὡς τὸ φέρομεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ, ἐξατμίζεται καὶ χάνεται. Δὲν ἐπιδεικνύεται τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον, οὔτε κομπορρημονεῖ, οὔτε ζητεῖ πρωτεῖα καὶ προβαδίσματα. Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ πράγματα ἐξωτερικά. Τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον εὑρίσκεται εἰς τὴν ποιότητα τοῦ χαρακτῆρός μας καὶ ὁ πραγματικᾶ μεγάλος χαρακτὴρ δὲν χάνεται ποτὲ μὲ τὰς ματαιοδόξους ἐπιδείξεις. Ἠμπορεῖς νὰ γίνῃς ὅλων ὑπηρέτης εἰς τὸ ἀγαθόν; Εἶσαι κύριος πραγματικός, εἶσαι ἀληθινὰ μεγάλος! Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς βαθυτέρας χριστιανικῆς ἀρετῆς.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(11—17 Ὀκτωβρίου 1954)

11. Δευτέρα: Φιλίππου ἀποστόλου, τοῦ Διακόνου.
12. Τρίτη: Πρόβου, Ταράχου, Ἀνδρονίκου μ.
13. Τετάρτη: Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθονίκης μ.
14. Πέμπτη: Ναζαρίου καὶ Γερβασίου μαρτ.
15. Παρασκευή: Λουκιανοῦ καὶ Σαββίνου ὁσίων.
16. Σάββατον: Λογγίνου τοῦ Ἑκατοντάρχου μ.
17. Κυριακή: Δ' Λουκᾶ. Ἁγ. Πατέρων Ζ' Οἰκουμεν. Συνόδου. Ὠσηὲ Προφήτου.— Ἦχος α' Ἑωθινὸν Ζ'.

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα συμπληροῦται ἡ ἀνάγνωσις τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς. Εὐαγγέλιον συνεχίζεται τὸ κατὰ Λουκᾶν.

Ἑβδομὰς δωδεκάτη ὀγδόη

(11 - 17 Ὀκτωβρίου 1954)

Δευτέρα	(11):	Ἐφεσ. 4,25—32 Λουκ. 7,36—50
Τρίτη	(12):	Ἐφεσ. 5,20—25 Λουκ. 8,1—3
Τετάρτη	(13):	Ἐφεσ. 5,25—33 Λουκ. 8,22—25
Πέμπτη	(14):	Ἐφεσ. 5,33—6,8 Λουκ. 9,7—11
Παρασκ.	(15):	Ἐφεσ. 6,18—24 Λουκ. 9,12—18
Σάββατον	(16):	Α' Κορ. 15,39—45 Λουκ. 9,12—18
Κυριακὴ	(17):	Τίτ. 3,8—15 Λουκ. 8,5—15

Σημείωσις: Τὸ ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς (17), εἶναι τὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγ. Πατέρων.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Ἰασίου 1, Ἀθῆναι. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112.

Νικολάου Τ. Βλαχοπούλου

10

«Εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην, ἐν ᾗ ἑστήκαμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ».

(Ρωμ. 5,2)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ' | ΑΘΗΝΑΙ, 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 4 (91)

"ΣΠΕΥΣΑΣ ΚΑΤΑΒΗΘΙ...„

Τί εἶναι ὁ Ζακχαῖος τοῦ Εὐαγγελίου; Τί ἄλλο, παρὰ ἐκπρόσωπος ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀληθινὸν πόθον καὶ μὲ πραγματικὴν εἰλικρίνειαν ζητοῦν νὰ ἰδοῦν τὸν Ἰησοῦν; Τί ἄλλο, παρὰ ἕνας τύπος ποὺ ἀντιπροσωπεύει ὅλους ἐκείνους, ποὺ, ἐνῷ θέλουν, δὲν ἠμποροῦν νὰ ἰδοῦν τὸν Ἰησοῦν, διότι διάφορα πράγματα τοὺς ἐμποδίζουν νὰ πραγματοποιήσουν τὸν σκοπόν των; Τὸ μικρόν του ἀνάστημα καὶ τὸ πλῆθος, ποὺ εἶχε συρρεύσει εἰς τὸν δρόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπερνοῦσεν ὁ Κύριος, δὲν ἄφιναν τὸν μικρόσωμον Ζακχαῖον νὰ Τὸν ἰδῇ «καὶ προδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν».

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθωμεν σήμερον οὔτε εἰς τὰ ἐμπόδια ποὺ συναντᾷ, οὔτε εἰς τὴν θέλησιν, ποὺ πρέπει νὰ ἀντιτάσσῃ ἐκεῖνος, ποὺ πραγματικὰ θέλει τὴν σωτηρίαν του. — Αὐτὰ ἐλέχθησαν καὶ ἄλλοτε—. Ἂς σκεφθῶμεν ὅμως περισσότερον διὰ τὴν συμπεριφοράν, ποὺ ὁ Κύριος ἔδειξεν ἀπέναντι τοῦ Ζακχαίου. Καθ' ὅμοιον τρόπον ὁ Κύριος ἀπαντᾷ πάντοτε εἰς τὴν εἰλικρινῆ διάθεσιν ἐκείνων, ποὺ θέλουν νὰ Τὸν γνωρίσουν καὶ σήμερον ἀκόμη.

> ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
>
> *Εἱρμός. Ἦχος Βαρύς.*
>
> Νὺξ ἀφεγγὴς τοῖς ἀπίστοις, Χριστέ, τοῖς δὲ πιστοῖς φωτισμὸς ἐν τῇ τρυφῇ τῶν θείων λόγων Σου· διὰ τοῦτο πρὸς Σὲ ὀρθρίζω καὶ ἀνυμνῶ Σου τὴν Θεότητα.

Ἀρκεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς μίαν προσπάθειαν, διὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὰ ἐμπόδιά του, καὶ ὁ Κύριος εἶναι πρόθυμος νὰ κυττάξῃ καὶ αὐτόν, ὅπως τὸν Ζακχαῖον καὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἐνδόμυχον πόθον του διὰ τὴν σωτηρίαν.

Καὶ βλέπομεν κάθε ἡμέραν νὰ ἐπαναλαμβάνεται αὐτὸ τὸ ἴδιον γεγονός, ποὺ συνέβη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἱεριχοῦς. Καὶ οὐχὶ σπανίως ἀποροῦμεν διὰ τὴν ἀπότομον ἐκδήλωσιν τῆς ἀπροσδοκήτου ἐσωτερικῆς μεταβολῆς ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἐγνωρίζαμεν ὡς «ἁμαρτωλούς», ὅπως ἠπόρουν καὶ οἱ «ἰδόντες» ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδέχθη νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ «ἀρχιτελώνου» καὶ «πάντες διεγόγγυζον».

Καὶ ὅμως, «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» ἦλθε «ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλὸς» καὶ δὲν δύναται νὰ κωφεύσῃ εἰς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας, ποὺ ζητεῖ νὰ Τὸν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ Τοῦ ἀφιερωθῇ.

Κανεὶς ἂς μὴ διστάσῃ νὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν. Ἂς εἶναι βέβαιος, ὅτι Ἐκεῖνος δὲν περιμένει παρὰ τὸ πρῶτον

σκίρτημα τῆς ψυχῆς, διὰ ν' ἀπαντήσῃ καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε ἐμπόδιον, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ. Μία μικρὰ προσπάθεια, μία σταθερὰ ἀπόφασις καὶ τὸ βαθὺ σκότος, ποὺ καλύπτει τὴν ψυχήν, διαλύεται μὲ τὸ φῶς, ποὺ ἐκπέμπει τὸ γλυκὺ μειδίαμα τοῦ Χριστοῦ.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπάρχουν βέβαια πολλλαὶ τραγῳδίαι εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τραγῳδία τραγικωτέρα ἀπὸ ἐκείνην, ποὺ παίζεται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ πάντα θέλει κἄτι καλλίτερον, κἄτι περισσότερον εὐγενικὸν καὶ πάντα ζητεῖ νὰ λυτρωθῇ καὶ νὰ πετάξῃ ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ πάθη, ποὺ τὸν περικυκλώνουν, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνῃ ποτέ.

Μερικοὶ προσκαλοῦν τὸν ἀετὸν τῆς σκέψεως νὰ τοὺς σηκώσῃ ὑψηλά, καὶ βασίζονται εἰς τὰς διανοητικάς των κατακτήσεις. καὶ τοὺς βλέπει κανεὶς τότε νὰ πέφτουν καὶ νὰ θρυμματίζωνται, ὅπως ἡ χελώνη τοῦ αἰσωπείου μύθου. Δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ θρηνήσῃ κανεὶς ἐπάνω εἰς τὰ συντρίμματα, εἰς τὰ ὁποῖα μεταβάλουν τὴν ὕπαρξίν των ἐκεῖνοι ποὺ δὲν θέλουν κανένα ὁδηγὸν καὶ ἐμπιστεύονται ἐπάνω εἰς τὴν δύναμιν τὴν ἰδικήν των. Πόσοι ἄνθρωποι, ἀλήθεια, δὲν προσπαθοῦν ν' ἀνεβάσουν τὴν πέτραν ἕως τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ καὶ αἰφνιδίως, ἐκεῖ ποὺ ἐπίστευσαν πὼς ἐτελείωσαν οἱ κόποι, τὴν βλέπουν νὰ κατρακυλᾷ καὶ τρέχουν ὀπίσω της καὶ ξαναρχίζουν πάλιν τὸν ἀγῶνα! Πόσους δὲν καίει ἡ δίψα καὶ δὲν τοὺς φλογίζει ἀθεράπευτα, ἐνῷ τρέχει ἐμπρός των τὸ δροσερὸ καὶ κρυστάλλινο νεράκι τῆς ἀληθείας ποὺ βασιλεύει γύρω των!

Πῶς ἠμπορεῖ νὰ μὴν κλάψῃ κανεὶς ἐπάνω εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν δυστυχίαν;

Ὁ ἄνθρωπος — λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος— ποὺ ζῇ ἀκόμη μακρὰν ἀπὸ τὸν Χριστόν, παλαίει διαρκῶς μὲ τὸν ἑαυτόν του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ καλὸν ποὺ ποθεῖ ἡ ψυχή του, ἀλλὰ διαρκῶς πράττει τὸ κακόν, καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ εἶναι μισητόν, διότι ἠμπορεῖ μὲν νὰ ἔχῃ τὴν καλὴν θέλησιν, δὲν εὑρίσκει ὅμως τὸν τρόπον διὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Δὲν ἀκολουθεῖ τὸ καλὸν ποὺ τοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ δουλεύει εἰς τὸ κακὸν ποὺ τὸν στενοχωρεῖ· ποθεῖ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του νὰ κάμῃ τὸ καλὸν ἀλλὰ... Βλέπει μέσα εἰς τὸν ἑαυτόν του ἕνα ἄλλον «νόμον» πάρα πολὺ ἰσχυρόν, ποὺ εἶναι πάντοτε ἀντίθετος πρὸς τὸ ἀληθινόν του συμφέρον, καὶ ὁ «νόμος» αὐτὸς ἐξουδετερώνει κάθε καλήν του προσπάθειαν καὶ τὸν παραδίδει αἰχμάλωτον εἰς τὴν ἁμαρτίαν. «Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;»

Δὲν ἠκούσθη ποτὲ σπαρακτικώτερος θρῆνος ἀπὸ αὐτὴν τὴν κραυγήν, ποὺ νὰ ἐκφράζῃ βαθύτερον πόνον. Εἶναι τὸ μυστικὸν κλᾶμα κάθε ψυχῆς, ποὺ ζητεῖ νὰ εὕρῃ χωρὶς ὁδηγὸν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς καὶ ποὺ θέλει νὰ πετάξῃ μὲ τὰ ἰδικά της ψεύτικα πτερὰ ἢ ἐμπιστεύεται εἰς τὰς τυχαίας γνωριμίας τῆς στιγμῆς... Πόσοι, ἆρά γε, ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας τῶν γραμμῶν αὐτῶν δὲν ἔχουν πεῖραν αὐτοῦ τοῦ πόνου! Πόσοι, ἆρά γε, δὲν ἔχουν κλάψει διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ διὰ τὴν προδοσίαν ποὺ ἔχουν αἰσθανθῆ ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ συμβούλους τῆς στιγμῆς! Πόσον ἡ καρδιὰ δὲν ἔχει σταλάξει μαῦρο αἷμα, διότι μία καλὴ ἀπόφασις, ποὺ ἐπῆραν διὰ νὰ στηρίξουν ἐπάνω εἰς αὐτὴν χίλιες χρυσὲς ἐλπίδες πὼς θὰ καλλιτερεύσουν, τὴν εἶδαν σὲ λίγο, τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, παραμορφωμένην ἀπὸ τὸν βοῦρκον τῆς κακίας, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ τὸ καταλάβουν καλὰ καλά, ἐχύθηκε ἐπάνω των ἀκράτητος νὰ τοὺς σκεπάσῃ...

Ἂν δὲν σοῦ ἔτυχε ἀκόμη, ἀγαπητέ μου ἀναγνῶστα, νὰ δώσῃς μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πρώτης ἁμαρτίας, δὲν ἠμπορεῖς ὅμως παρὰ νὰ ἔχῃς καθημερινὴν πεῖραν τῆς ἀντιλήψεως τῶν συνεπειῶν αὐτῆς τῆς ἐνοχῆς. Ἠμπορεῖ νὰ εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ δὲν ἀγαποῦν τοὺς περιορισμούς, καὶ τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα διὰ σὲ ἴσως νὰ εἶναι ἡ ὑποταγὴ— ἄν μάλιστα συμβαίνῃ νὰ εἶσαι νέος ἀκόμη αὐτὴν τὴν στιγμήν. Δὲν ἠμπορεῖς ὅμως, παρά, ἄν προσέξῃς περισσότερον ὅ,τι συμβαίνει μέσα εἰς τὴν ψυχήν σου, νὰ ἰδῇς, ὅτι δὲν ἔχεις καμμίαν δύναμιν καὶ ἡ ἐλευθερία, διὰ τὴν ὁποίαν καυχᾶσαι, δὲν εἶναι παρὰ φανταστικὸν καὶ ἀνύπαρκτον ὄνειρον, διότι —ἄν δὲν ἔχῃς σχέσιν μὲ τὸν Χριστὸν—μέσα σου δὲν ἠμπορεῖ, παρὰ νὰ βασιλεύῃ ὁ «νόμος τῆς ἁμαρτίας».

. . . .

Ἔ! ὁ «νόμος» αὐτός, δὲν ἔχει καμμίαν δύναμιν δι' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔχουν κάμει ἰδικόν των Σωτῆρα τὸν Ἀναστάντα Χριστόν. Διότι αὐτὸς ἐνίκησε τὸν «νόμον τῆς ἁμαρτίας» καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ἐθυσίασε τὸν Ἑαυτόν Του ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, διὰ νὰ χαρίσῃ μὲ τὴν Ἀνάστασίν Του εἰς ὅλους, ὅσοι θέλουν νὰ ἀκούσουν τὴν φωνήν Του, καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ νικήσουν καὶ αὐτοὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ γίνουν «τέκνα Θεοῦ». Ἡ δύναμις αὐτὴ καὶ ἡ ἐξουσία δίδεται εἰς τὸν καθένα, καὶ δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὴν κάμῃς ἰδικήν σου.

Ὁ Χριστὸς σὲ περιμένει.

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ

ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ

Ἦχος β΄ Πα

Στίχος

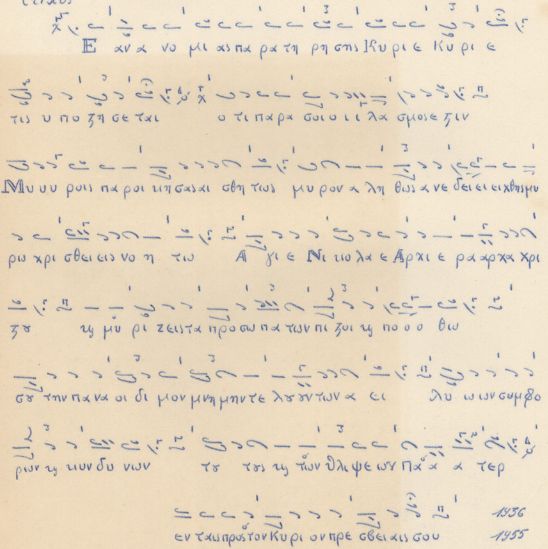

Ϛον
ϹΤον

Στίχος

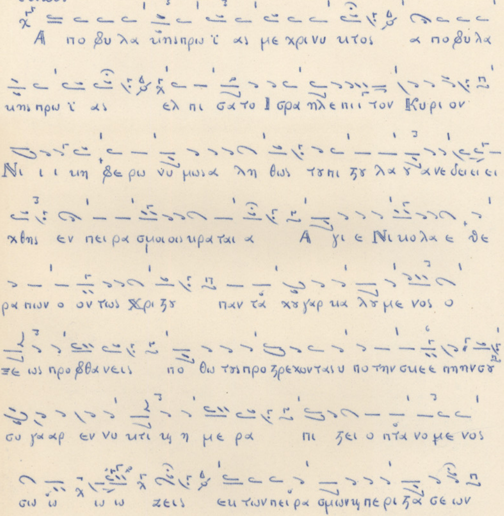

1956

1955

Fov
CTov

Στίχος

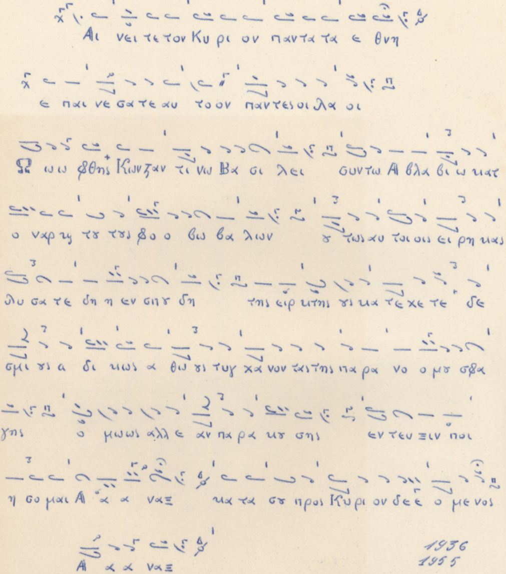

1936
1955

Fov
CTov

"ΔΕΥΤΕ ΠΡΟΣ ΜΕ...„

«Δεῦτε πρός με, πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. 11, 28).

Πόση συγκατάβασις!

Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Χριστοῦ μᾶς καλεῖ, πρὶν ἀκόμη Τὸν ἐπικαλεσθῶμεν!

Καὶ πόση θερμότης ὑπάρχει σ' αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν· «Δεῦτε, δεῦτε πρός με».

Δὲν νομίζει κανείς, ὅτι ἀκούει ἕνα πατέρα νὰ καλῇ τὰ παιδιά του;

Διαβάσατε ἀκόμη πιὸ πέρα: καλεῖ ὅσους εἶναι κοπιασμένοι καὶ φορτωμένοι.

Ἐδῶ ξεσπᾷ ἡ πατρικὴ ἀγάπη.

Ὁ Πατὴρ διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἰδικούς Του, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως προτιμᾷ ὅσους τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς ἔχει κουράσει, ὅσους ἡ λύπη ἔχει ἐγγίσει μὲ τὰ πτερά της, καὶ ὅσους ἡ ἁμαρτία ἔχει ρίψει κάτω.

Δὲν σοῦ ἔχει συμβῆ, δὲν ἔχει συμβῆ σὲ ὅλους μας;

Δὲν ἔχομε νὰ σηκώσωμε τὴν κούρασί μας, τὸν ζυγόν μας;

Ἐμᾶς λοιπὸν ὁ Πατὴρ διὰ τοῦ Χριστοῦ καλεῖ.

Σ' Αὐτόν, ἀνοίγομε τὴν καρδιά μας. Τὰ λέγομεν ὅλα. Μᾶς ἀκούει μὲ τὴν ὑπομονὴ ποὺ δίδει ἡ ἀγάπη· καὶ αὐτὸ κι' ὅλας εἶναι ἀνακούφισις δι' ἡμᾶς.

Ἔπειτα, ὅταν ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ μας ἐξομολογηθοῦμε μὲ ταπεινοφροσύνη, ὅτι εἴμεθα οἱ ὑπεύθυνοι αἴτιοι αὐτῆς τῆς κουράσεως καὶ τοῦ μεγάλου φορτίου, ποὺ αἰσθανόμεθα, ὁ Κύριος μᾶς δίδει τὴν συγγνώμην Του διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ αὐτὸ ἐπίσης εἶναι μία ἀνακούφισις δι' ἡμᾶς.

Μᾶς μεταδίδει, τέλος, στὰ κουρασμένα μας μέλη μιὰ νέα δύναμι καί, ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε βάρος, ξαναρχίζομε μαζύ Του τὸν δρόμο τῆς ζωῆς καὶ μὲ πόσην ἀνακούφισι!

ΤΕΛΩΝΩΝ ΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ

(Ἀναγνώσατε: Λουκ. 5,27-38)

Φίλος τῶν ἁμαρτωλῶν, τῶν πλανηθέντων ποὺ δὲν ἔχουν καμμία ὑπόληψι ἢ ἀξιοπρέπεια; Βέβαια αὐτὸν τὸν τίτλον δὲν εὔχομαι νὰ τὸν ἀποκτήσω θὰ εἰπῇ ὁ καθένας. Μὰ στ' ἀλήθεια ποιός εἶναι αὐτός;

Αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰησοῦ. Μάλιστα· ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ φίλος ὅλων ἐκείνων ποὺ ὁ κόσμος ἀποδιώκει. Κατὰ προτίμησιν ζῇ μὲ αὐτούς. Δὲν ἦλθε δι' ὅσους ἔχουν καλὴ ὑγεία καὶ τὴν ἀπολαμβάνουν· ἀλλὰ θέλει νὰ εἶναι ὁ φίλος ὅλων τῶν ἀρρώστων, ἰδίως ἐκείνων ποὺ ἔχουν ἄρρωστη τὴν ψυχή.

Μᾶς ἀρέσει νὰ εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ τέτοιους φίλους. Ποτὲ ἄλλοτε παρὰ μέσα στοὺς ἐλαττωματικούς, δὲν μᾶς φαίνεται πραγματικὰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Πραγματικὰ ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι ὑπερφυσική, καὶ προέρχεται ὄχι ἀπὸ τὴν γῆ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ἔπειτα ἰδέτε τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἀγάπης· ὅσοι ἔπεσαν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, σηκώνονται· ἀπὸ τὴν εὐεργετική της πνοή, ὅσοι ἦσαν ἀπελπισμένοι παίρνουν πάλι θάρρος ἐμπρὸς σὲ τέτοια ἀγάπη, καμωμένη ἀπὸ ἀγνότητα καὶ συμπάθεια, αἱ ψυχαὶ ξυπνοῦν, μετανοοῦν, πιστεύουν, ἀγαποῦν καὶ αὐταὶ καὶ παίρνουν καὶ αὐταὶ τὴν θέσιν τους στὸ Ἀόρατο Βασίλειο μαζὺ μὲ ἐκείνους, ποὺ ἐνόμιζαν πὼς ἦσαν προνομιοῦχοι.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ σκανδαλίζεσαι μὲ αὐτὸν τὸν τίτλον, ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν Χριστόν, φίλον τῶν τελωνῶν καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν, νὰ χαίρεσαι. Ἐὰν εἶχεν ἀπαιτήσει προκαταβολικῶς τὴν ἁγιότητα ἀπὸ τοὺς φίλους Του, δὲν θὰ εἶχεν ἔλθει διὰ σένα καὶ δι' ἐμένα. Ἂς ὑπερηφανευώμεθα, λοιπόν, διότι ἔχομεν ἕνα τέτοιο Φίλο· ἀλλὰ ἂς ὑπερηφανευώμεθα ἰδίως διὰ τὴν ταπεινότητά μας· ταπεινοὶ καὶ ἀφανεῖς ἂς μένωμε πάντοτε πλησίον Του.

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

23—29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955

23. Κυριακὴ ΙΕ' Λουκᾶ (Ζακχαίου): Ἦχος βαρύς. Ἑωθινὸν Ι' [Ἰωάν. 21 (κα'), 1-14]. Α' Τιμόθ. 4 (δ'), 9-15. Λουκ. 19 (ιθ'). 1-10.—Κλήμεντος Ἀγκύρας Ἱερομ. καὶ Ἀγαθαγγέλου Μάρτυρος.

24. Δευτέρα: Ξένης Ὁσίας, Βαβύλα Ἱερομάρτυρος.—Ἑβρ. 11 (ια'), 17-31. Μάρκ. 12 (ιβ'), 13-17.

25. Τρίτη: † Γρηγορίου ΚΠόλεως Θεολόγου.—Ἑβρ. 7 (ζ), 26-8 (η'), 2. Ἰωάν. 10 (ι'), 9-16.— Ἑβρ. 12 (ιβ'), 25-27. 13 (ιγ'), 22-25. Μάρκ. 12 (ιβ'), 18-27.

26. Τετάρτη: Ξενοφῶντος Ὁσίου, συζύγου καὶ τέκνων αὐτοῦ.—Ἰακώβου 1 (α'), 1-18. Μάρκ. 11 (ια') 22-25.

27. Πέμπτη: † Ἀνακομιδὴ Ἰ[illegible]άν. Χρυσοστόμου.—Ἑβρ. 7 (ζ'), 26-8 [illegible]). 2. Ἰωαν. 10 (ι'), 9-16.— Ἰακ. 1 (α'), 19-27. Μ[illegible]κ. 12 (ιβ'), 38-44.

28. Παρασ[illegible]υή: Ἐφραὶμ Σύρου Ὁσίου.—Ἰακ. 2 (β'), 1-[illegible]. Μάρκ. 13 (ιγ'), 1-8.

29. Σάββατον: Ἀνακομιδὴ Ἰγνατίου Θεοφόρου.—Κολασ. 1 (α'), 1-6. Λουκ. 18 (ιη'), 2-8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(30 Ἰανουαρίου 1955)

Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν (Βασιλείου Μεγ., Γρηγορίου Θεολόγου καὶ Ἰω. Χρυσοστόμου): Ἑβρ. 13 (ιγ'), 7-16. Ματθ. 5 (ε'), 14-19.—Ἦχος πλ. δ'. Ἑωθινὸν ΙΑ' [Ἰωάν. 21 (κα'), 15-25].

"ΟΥΚ ΗΔΥΝΑΤΟ...„

(Λουκ. 19,1-10)

Συχνὰ εἶναι τὰ ἐμπόδια διὰ τὸν δρόμον ἐκείνων, ποὺ θέλουν νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστόν. Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ὑποχωροῦν ἐμπρὸς εἰς αὐτὰ τὰ ἐμπόδια. Ὁ Ζακχαῖος ὅμως δὲν ἦτο ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Μήτε τὸ μικρόν του ἀνάστημα, μήτε τὸ πλῆθος, ποὺ τὸν ἔκρυβε, ἠμπόρεσαν νὰ τὸν κάμουν ν' ἀπελπισθῇ. Καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω εἰς τὴν συκομορέαν.—Πόσον διδακτικὸν παράδειγμα!

Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ

Ἕνας νέος ἀπὸ τὴ Μαδρίτη εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ τὸν Χριστόν. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς προσευχές του δὲν τὸ ἐπέτυχε.

Ἕνα βράδυ, γυρίζοντας ἀπὸ τὴ δουλειά του σὲ ἕνα σκοτεινὸ δρόμο ἀντελήφθη κάτι κακούργους ποὺ εἶχαν ρίξει κάτω τὸ θῦμα τους γιὰ νὰ τὸ λ σιέψουν, ἀφοῦ γέμισαν τὸ κορμί του μαχαιριές. Ὁ πληγωμένος ἦταν ἕνας ἐχθρός του, ποὺ ἄλλοτε τοῦ εἶχε κάμει μεγάλο κακό, κι' ὅμως ἐκεῖνος ἔτρεξε πρόθυμα νὰ τοῦ προσφέρῃ τὴ βοήθειά του. Ἀφοῦ τοῦ ἔδεσε τὶς πληγὲς καὶ τὸν ἐτοποθέτησε σὲ ἕνα νοσοκομεῖο, συνέχισε τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι του. Μόλις ἔφθασε, βλέπει στὸ σκοτάδι ἕναν γέρο.

—Κύριε, τοῦ λέει, ἐκεῖνος. Ζητῶ κάπου μιὰ γωνιὰ νὰ μείνω ἀπόψε.

Ὁ Εὔδωρος, ἔτσι ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ νέου, δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὸν φιλοξενήσῃ.

Τὴν ὥρα ποὺ κάθισαν στὸ τραπέζι γιὰ τὸ φαγητὸ κι' ἄρχισαν τὴν προσευχή, ξαφνικὰ τὸ πρόσωπο τοῦ ξένου ἔλαμψε κι' ἀχτιδωτὸ φωτοστέφανο φάνηκε στὸ κεφάλι του.

Ὁ Εὔδωρος ἔπεσε κάτω φωνάζοντας «ὁ Κύριος— ὁ Κύριος» καὶ λιποθύμησε. Μέσα σ' ἔκσταση ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέει. «Ἐγὼ εἶμαι Εὔδωρε· σήκω. Σήμερα ἀξιώνεσαι νὰ μὲ ἰδῇς, γιατὶ ζητῶ νὰ μείνω πάντα στὰ σπίτια ἐκείνων ποὺ συγχωροῦν τοὺς ἐχθρούς των».— Δ.

***Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία** εἶναι ὁ Ὀργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας ποὺ μεταδίδει τοὺς ἁγίους παλμούς της μὲ τὸν προφορικὸ καὶ τὸν γραπτὸ λόγο, μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὸ ἔντυπο. Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία εἶναι τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον τῆς Ἐκκλησίας.*

Γιὰ τὴν χριστιανικὴ μόρφωσι τοῦ λαοῦ μας ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἀγρυπνεῖ μὲ τὸ κήρυγμα, μὲ τὸ ραδιόφωνον, μὲ τὰ ἔντυπα ποὺ διανέμονται σὲ χιλιάδες καὶ φθάνουν εἰς τὴν πιὸ ἀπόμακρη καλύβα τῆς πατρίδος μας. Μπαίνουν ἀκόμη στὰ νοσοκομεῖα, στὸν στρατό, στὶς φυλακές.

Καὶ σὺ ἀφοῦ εἶσαι ἕνα πιστὸ τέκνον τῆς Ἐκκλησίας, εἶσαι ἕνα ζωντανὸ μέλος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Κάθε κίνησίς της σὲ ἐνδιαφέρει. Φρόντιζε νὰ ἔρχεσαι σ' ἐπικοινωνία μαζί της. Κάθε μικρὴ πνευματικὴ προσφορά σου εἶναι καὶ ἕνα λιθάρι πολύτιμο γιὰ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθύνεσθε:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Ἰασίου 1, Ἀθήνας. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112.

«Εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην, ἐν ᾗ ἑστήκαμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ».

(Ρωμ. 5,2)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φωνή Κυρίου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ' | ΑΘΗΝΑΙ, 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 4 (91)

"ΣΠΕΥΣΑΣ ΚΑΤΑΒΗΘΙ...,,

Τί εἶναι ὁ Ζακχαῖος τοῦ Εὐαγγελίου; Τὶ ἄλλο, παρὰ ἐκπρόσωπος ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀληθινὸν πόθον καὶ μὲ πραγματικὴν εἰλικρίνειαν ζητοῦν νὰ ἰδοῦν τὸν Ἰησοῦν; Τί ἄλλο, παρὰ ἕνας τύπος ποὺ ἀντιπροσωπεύει ὅλους ἐκείνους, πού, ἐνῷ θέλουν, δὲν ἠμποροῦν νὰ ἰδοῦν τὸν Ἰησοῦν, διότι διάφορα πράγματα τοὺς ἐμποδίζουν νὰ πραγματοποιήσουν τὸν σκοπόν των; Τὸ μικρόν του ἀνάστημα καὶ τὸ πλῆθος, ποὺ εἶχε συρρεύσει εἰς τὸν δρόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπερνοῦσεν ὁ Κύριος, δὲν ἄφιναν τὸν μικρόσωμον Ζακχαῖον νὰ Τὸν ἰδῇ «καὶ προδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν».

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθωμεν σήμερον οὔτε εἰς τὰ ἐμπόδια ποὺ συναντᾷ, οὔτε εἰς τὴν θέλησιν, ποὺ πρέπει νὰ ἀντιτάσσῃ ἐκεῖνος, ποὺ πραγματικὰ θέλει τὴν σωτηρίαν του. — Αὐτὰ ἐλέχθησαν καὶ ἄλλοτε—. Ἂς σκεφθῶμεν ὅμως περισσότερον διὰ τὴν συμπεριφοράν, ποὺ ὁ Κύριος ἔδειξεν ἀπέναντι τοῦ Ζακχαίου. Καθ' ὅμοιον τρόπον ὁ Κύριος ἀπαντᾷ πάντοτε εἰς τὴν εἰλικρινῆ διάθεσιν ἐκείνων, ποὺ θέλουν νὰ Τὸν γνωρίσουν καὶ σήμερον ἀκόμη.

Ἀρκεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς μίαν προσπάθειαν, διὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὰ ἐμπόδιά του, καὶ ὁ Κύριος εἶναι πρόθυμος νὰ κυττάξῃ καὶ αὐτόν, ὅπως τὸν Ζακχαῖον καὶ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἐνδόμυχον πόθον του διὰ τὴν σωτηρίαν.

Καὶ βλέπομεν κάθε ἡμέραν νὰ ἐπαναλαμβάνεται αὐτὸ τὸ ἴδιον γεγονός, ποὺ συνέβη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἱεριχοῦς. Καὶ οὐχὶ σπανίως ἀποροῦμεν διὰ τὴν ἀπότομον ἐκδήλωσιν τῆς ἀπροσδοκήτου ἐσωτερικῆς μεταβολῆς ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἐγνωρίζαμεν ὡς «ἁμαρτωλούς», ὅπως ἠπόρουν καὶ οἱ «ἰδόντες» ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδέχθη νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ «ἀρχιτελώνου» καὶ «πάντες διεγόγγυζον».

Καὶ ὅμως, «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» ἦλθε «ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλὸς» καὶ δὲν δύναται νὰ κωφεύσῃ εἰς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας, ποὺ ζητεῖ νὰ Τὸν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ Τοῦ ἀφιερωθῇ.

Κανεὶς ἂς μὴ διστάσῃ νὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν. Ἂς εἶναι βέβαιος, ὅτι Ἐκεῖνος δὲν περιμένει παρὰ τὸ πρῶτον

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Εἱρμός. Ἦχος Βαρύς.

Νὺξ ἀφεγγὴς τοῖς ἀπίστοις, Χριστέ, τοῖς δὲ πιστοῖς φωτισμὸς ἐν τῇ τρυφῇ τῶν θείων λόγων Σου· διὰ τοῦτο πρὸς Σὲ ὀρθρίζω καὶ ἀνυμνῶ Σου τὴν Θεότητα.

σκίρτημα τῆς ψυχῆς, διὰ ν' ἀπαντήσῃ καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε ἐμπόδιον, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ. Μία μικρὰ προσπάθεια, μία σταθερὰ ἀπόφασις καὶ τὸ βαθὺ σκότος, ποὺ καλύπτει τὴν ψυχήν, διαλύεται μὲ τὸ φῶς, ποὺ ἐκπέμπει τὸ γλυκὺ μειδίαμα τοῦ Χριστοῦ.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπάρχουν βέβαια πολλαὶ τραγῳδίαι εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τραγῳδία τραγικωτέρα ἀπὸ ἐκείνην, ποὺ παίζεται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ πάντα θέλει κἄτι καλλίτερον, κἄτι περισσότερον εὐγενικὸν καὶ πάντα ζητεῖ νὰ λυτρωθῇ καὶ νὰ πετάξῃ ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ πάθη, ποὺ τὸν περικυκλώνουν, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνῃ ποτέ.

Μερικοὶ προσκαλοῦν τὸν ἀετὸν τῆς σκέψεως νὰ τοὺς σηκώσῃ ὑψηλά, καὶ βασίζονται εἰς τὰς διανοητικὰς των κατακτήσεις, καὶ τοὺς βλέπει κανεὶς τότε νὰ πέφτουν καὶ νὰ θρυμματίζωνται, ὅπως ἡ χελώνη τοῦ αἰσωπείου μύθου. Δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ θρηνήσῃ κανεὶς ἐπάνω εἰς τὰ συντρίμματα, εἰς τὰ ὁποῖα μεταβάλλουν τὴν ὕπαρξίν των ἐκεῖνοι ποὺ δὲν θέλουν κανένα ὁδηγὸν καὶ ἐμπιστεύονται ἐπάνω εἰς τὴν δύναμιν τὴν ἰδικήν των. Πόσοι ἄνθρωποι, ἀλήθεια, δὲν προσπαθοῦν ν' ἀνεβάσουν τὴν πέτραν ἕως τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ καὶ αἰφνιδίως, ἐκεῖ ποὺ ἐπίστευσαν πὼς ἐτελείωσαν οἱ κόποι, τὴν βλέπουν νὰ κατρακυλᾶ καὶ τρέχουν ὀπίσω της καὶ ξαναρχίζουν πάλιν τὸν ἀγῶνα! Πόσους δὲν καίει ἡ δίψα καὶ δὲν τοὺς φλογίζει ἀθεράπευτα, ἐνῷ τρέχει ἐμπρός των τὸ δροσερὸ καὶ κρυστάλλινο νεράκι τῆς ἀληθείας ποὺ βασιλεύει γύρω των!

Πῶς ἠμπορεῖ νὰ μὴν κλάψῃ κανεὶς ἐπάνω εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν δυστυχίαν;

Ὁ ἄνθρωπος — λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος— ποὺ ζῇ ἀκόμη μακρὰν ἀπὸ τὸν Χριστόν, παλαίει διαρκῶς μὲ τὸν ἑαυτόν του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ καλὸν ποὺ ποθεῖ ἡ ψυχή του, ἀλλὰ διαρκῶς πράττει τὸ κακόν, καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ εἶναι μισητόν, διότι ἠμπορεῖ μὲν νὰ ἔχῃ τὴν καλὴν θέλησιν, δὲν εὑρίσκει ὅμως τὸν τρόπον διὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Δὲν ἀκολουθεῖ τὸ καλὸν ποὺ τοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ δουλεύει εἰς τὸ κακὸν ποὺ τὸν στενοχωρεῖ· ποθεῖ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του νὰ κάμῃ τὸ καλὸν ἀλλά... Βλέπει μέσα εἰς τὸν ἑαυτόν του ἕνα ἄλλον «νόμον» πάρα πολὺ ἰσχυρόν, ποὺ εἶναι πάντοτε ἀντίθετος πρὸς τὸ ἀληθινόν του συμφέρον, καὶ ὁ «νόμος» αὐτὸς ἐξουδετερώνει κάθε καλήν του προσπάθειαν καὶ τὸν παραδίδει αἰχμάλωτον εἰς τὴν ἁμαρτίαν. «Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;»

Δὲν ἠκούσθη ποτὲ σπαρακτικώτερος θρῆνος ἀπὸ αὐτὴν τὴν κραυγήν, ποὺ νὰ ἐκφράζῃ βαθύτερον πόνον. Εἶναι τὸ μυστικὸν κλᾶμα κάθε ψυχῆς, ποὺ ζητεῖ νὰ εὕρῃ χωρὶς ὁδηγὸν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς καὶ ποὺ θέλει νὰ πετάξῃ μὲ τὰ ἰδικά της ψεύτικα πτερὰ ἢ ἐμπιστεύεται εἰς τὰς τυχαίας γνωριμίας τῆς στιγμῆς... Πόσοι, ἆρά γε, ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας τῶν γραμμῶν αὐτῶν δὲν ἔχουν πεῖραν αὐτοῦ τοῦ πόνου! Πόσοι, ἆρά γε, δὲν ἔχουν κλάψει διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ διὰ τὴν προδοσίαν ποὺ ἔχουν αἰσθανθῆ ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ συμβούλους τῆς στιγμῆς! Πόσον ἡ καρδιὰ δὲν ἔχει σταλάξει μαῦρο αἷμα, διότι μία καλὴ ἀπόφασις, ποὺ ἐπῆραν διὰ νὰ στηρίξουν ἐπάνω εἰς αὐτὴν χίλιες χρυσὲς ἐλπίδες πὼς θὰ καλλιτερεύσουν, τὴν εἶδαν σὲ λίγο, τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, παραμορφωμένην ἀπὸ τὸν βοῦρκον τῆς κακίας, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ τὸ καταλάβουν καλὰ καλά, ἐχύθηκε ἐπάνω των ἀκράτητος νὰ τοὺς σκεπάσῃ...

Ἂν δὲν σοῦ ἔτυχε ἀκόμη, ἀγαπητέ μου ἀναγνῶστα, νὰ δώσῃς μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πρώτης ἁμαρτίας, δὲν ἠμπορεῖς ὅμως παρὰ νὰ ἔχῃς καθημερινὴν πεῖραν τῆς ἀντιλήψεως τῶν συνεπειῶν αὐτῆς τῆς ἐνοχῆς. Ἠμπορεῖ νὰ εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ δὲν ἀγαποῦν τοὺς περιορισμούς, καὶ τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα διὰ σὲ ἴσως νὰ εἶναι ἡ ὑποταγή— ἂν μάλιστα συμβαίνῃ νὰ εἶσαι νέος ἀκόμη αὐτὴν τὴν στιγμήν. Δὲν ἠμπορεῖς ὅμως, παρά, ἂν προσέξῃς περισσότερον ὅ,τι συμβαίνει μέσα εἰς τὴν ψυχήν σου, νὰ ἰδῇς, ὅτι δὲν ἔχεις καμμίαν δύναμιν καὶ ἡ ἐλευθερία, διὰ τὴν ὁποίαν καυχᾶσαι, δὲν εἶναι παρὰ φανταστικὸν καὶ ἀνύπαρκτον ὄνειρον, διότι —ἂν δὲν ἔχῃς σχέσιν μὲ τὸν Χριστὸν—μέσα σου δὲν ἠμπορεῖ, παρὰ νὰ βασιλεύῃ ὁ «νόμος τῆς ἁμαρτίας».

. . . .

Ἔ! ὁ «νόμος» αὐτός, δὲν ἔχει καμμίαν δύναμιν δι' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔχουν κάμει ἰδικόν των Σωτῆρα τὸν Ἀναστάντα Χριστόν. Διότι αὐτὸς ἐνίκησε τὸν «νόμον τῆς ἁμαρτίας» καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ἐθυσίασε τὸν Ἑαυτόν Του ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, διὰ νὰ χαρίσῃ μὲ τὴν Ἀνάστασίν Του εἰς ὅλους, ὅσοι θέλουν νὰ ἀκούσουν τὴν φωνήν Του, καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ νικήσουν καὶ αὐτοὶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ γίνουν «τέκνα Θεοῦ». Ἡ δύναμις αὐτὴ καὶ ἡ ἐξουσία δίδεται εἰς τὸν καθένα, καὶ δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὴν κάμῃς ἰδικήν σου.

Ὁ Χριστὸς σὲ περιμένει.

Τῇ 4ῃ Δεκεμβρίου ἐν τῷ Μ. Ἑσπερινῷ

Στιχηρά Προσόμοια Ἦχος β' Δι

Μυ υ υ ροις πα ροι κη σασαι σθη τως μυ ρον α λη θως α νε

δει χθης μυ ρω χρι σθει σης νο η τω Α γι ε Νι κο λα ε αρ

χι ε ρα αρ χα Χρι στου κη μυ ρι ζει στα προ σωπα των

πι στει κη πο θω Συ την πα να οι δι μον μνη μην τε λου ντων α

ει λυ ω ων συμ φο ρων κη κιν δυ νων του τρο κη των

θλι ψε ων Πα α α τερ εν ταις προς τον Κυ ρι ον πρε

σβει αις σου

Α πο φυ λα κης πρω ι ας με χρι νυ κτος α πο

φυ λα κης πρω ι ας ελ πι σα το Ι σρα ηλ επι ι τον

Κυ ρι ον

Προσόμοια τῇ ςτ΄ Δεκεμβρίου

Ἦχος β΄ Πα

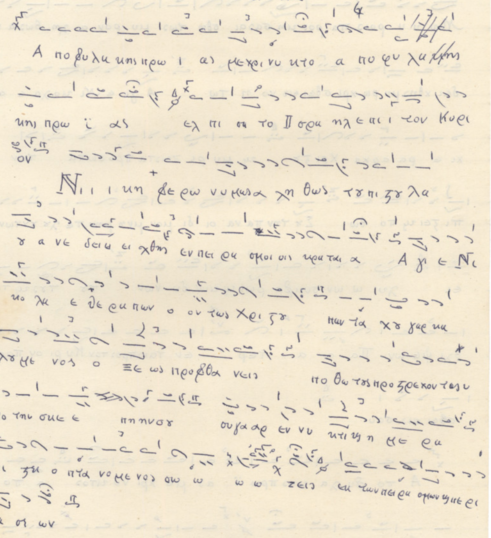

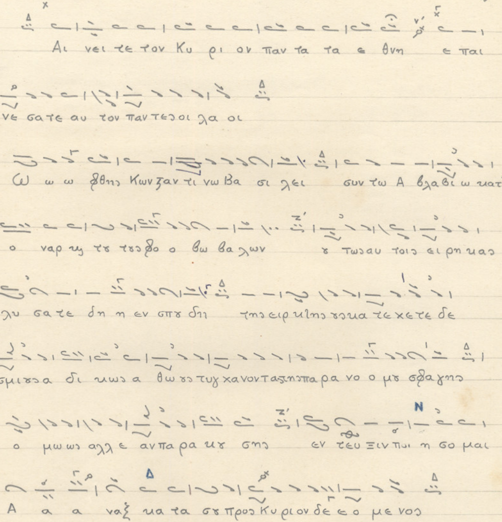
Αι νει τε τον Κυ ρι ον παν τα τα ε θνη ε παι
νε σατε αυ τον παντες οι λα οι
Α α α ναξ κα τα στ προς Κυ ριον δε ε ο με νος

Τῇ 4ῃ Δεκεμβρίου ἐν τῷ Μ. Ἑσπερινῷ

Στιχηρά Προσόμοια Ἦχος β' Δι

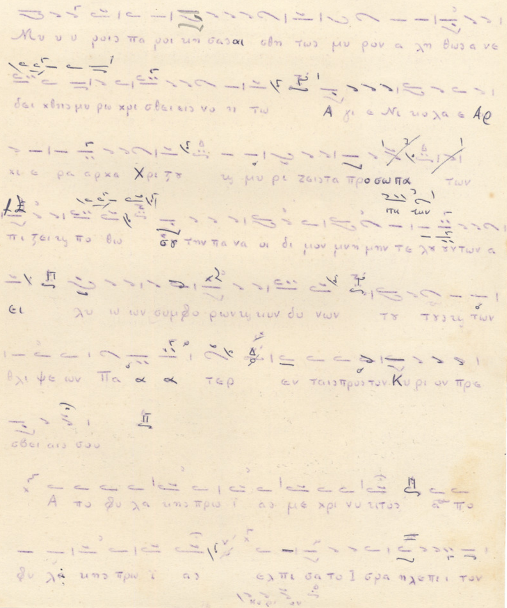

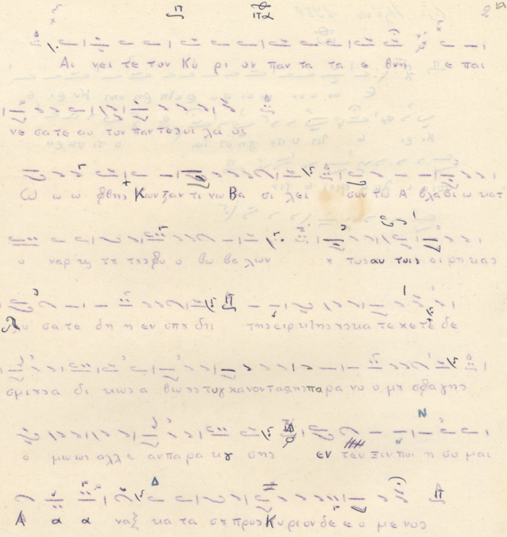
Αι νει τε τον Κυ ρι ον παν τα τα ε θνη ε παι
νε σα τε αυ τον παν τε οι λα οι
Ω ω ω εθνη Κωνσταντινω Βα σι λει συν τω Α βλαβι ω και
ο ναρ κη τε τεσσερα ο θω βα λων κτωσαυ τοις ει ρη νας
Λυ σα τε δη η εν σπε δη της ειρηνης σκια τε χετε δε
σμισσα δι κως α θω σε τυχ χανοντας ηππαρα νο ο με σφαγης
ο μως αλλε αντπα ρα κε σης εν τευ ξιν ποι η σο μαι
Α α α ναξ κα τα σε προς Κυ ρι ον δε ε ο με νος

Εἰς Ἠλίαν 1950

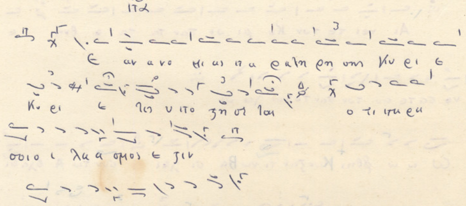

"ΔΕΥΤΕ ΠΡΟΣ ΜΕ...,,

«Δεῦτε πρός με, πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. 11, 28).

Πόση συγκατάβασις!

Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Χριστοῦ μᾶς καλεῖ, πρὶν ἀκόμη Τὸν ἐπικαλεσθῶμεν!

Καὶ πόση θερμότης ὑπάρχει σ' αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν· «Δεῦτε, δεῦτε πρός με».

Δὲν νομίζει κανείς, ὅτι ἀκούει ἕνα πατέρα νὰ καλῇ τὰ παιδιά του;

Διαβάσατε ἀκόμη πιὸ πέρα: καλεῖ ὅσους εἶναι κοπιασμένοι καὶ φορτωμένοι.

Ἐδῶ ξεσπᾷ ἡ πατρικὴ ἀγάπη.

Ὁ Πατὴρ διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἰδικούς Του, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως προτιμᾷ ὅσους τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς ἔχει κουράσει, ὅσους ἡ λύπη ἔχει ἐγγίσει μὲ τὰ πτερά της, καὶ ὅσους ἡ ἁμαρτία ἔχει ρίψει κάτω.

Δὲν σοῦ ἔχει συμβῆ, δὲν ἔχει συμβῆ σὲ ὅλους μας;

Δὲν ἔχομε νὰ σηκώσωμε τὴν κούρασί μας, τὸν ζυγόν μας;

Ἐμᾶς λοιπὸν ὁ Πατὴρ διὰ τοῦ Χριστοῦ καλεῖ.

Σ' Αὐτόν, ἀνοίγομε τὴν καρδιά μας. Τὰ λέγομεν ὅλα. Μᾶς ἀκούει μὲ τὴν ὑπομονὴ ποὺ δίδει ἡ ἀγάπη· καὶ αὐτὸ κι' ὅλας εἶναι ἀνακούφισις δι' ἡμᾶς.

Ἔπειτα, ὅταν ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ μας ἐξομολογηθοῦμε μὲ ταπεινοφροσύνη, ὅτι εἴμεθα οἱ ὑπεύθυνοι αἴτιοι αὐτῆς τῆς κουράσεως καὶ τοῦ μεγάλου φορτίου, ποὺ αἰσθανόμεθα, ὁ Κύριος μᾶς δίδει τὴν συγγνώμην Του διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ αὐτὸ ἐπίσης εἶναι μία ἀνακούφισις δι' ἡμᾶς.

Μᾶς μεταδίδει, τέλος, στὰ κουρασμένα μας μέλη μιὰ νέα δύναμι καί, ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε βάρος, ξαναρχίζομε μαζύ Του τὸν δρόμο τῆς ζωῆς καὶ μὲ πόσην ἀνακούφισι!

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

23—29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955

23. Κυριακὴ ΙΕ' Λουκᾶ (Ζακχαίου): Ἦχος βαρύς. Ἑωθινὸν Ι' [Ἰωάν. 21 (κα'), 1-14]. Α' Τιμόθ. 4 (δ'), 9-15. Λουκ. 19 (ιθ'). 1-10.—Κλήμεντος Ἀγκύρας Ἱερομ. καὶ Ἀγαθαγγέλου Μάρτυρος.

24. Δευτέρα: Ξένης Ὁσίας, Βαβύλα Ἱερομάρτυρος.—Ἑβρ. 11 (ια'), 17-31. Μάρκ. 12 (ιβ'), 13-17.

25. Τρίτη: † Γρηγορίου ΚΠόλεως Θεολόγου.—Ἑβρ. 7 (ζ), 26-8 (η'), 2. Ἰωάν. 10 (ι'), 9-16.—Ἑβρ. 12 (ιβ'), 25-27. 13 (ιγ'), 22-25. Μάρκ. 12 (ιβ'), 18-27.

26. Τετάρτη: Ξενοφῶντος Ὁσίου, συζύγου καὶ τέκνων αὐτοῦ.—Ἰακώβου 1 (α'), 1-18. Μάρκ. 11 (ια') 22-25.

27. Πέμπτη: † Ἀνακομιδὴ Ἰωάν. Χρυσοστόμου.—Ἑβρ. 7 (ζ'), 26-8 (η'), 2. Ἰωαν. 10 (ι'), 9-16.—Ἰακ. 1 (α'), 19-27. Μάρκ. 12 (ιβ'), 38-44.

28. Παρασκευή: Ἐφραὶμ Σύρου Ὁσίου.—Ἰακ. 2 (β'), 1-[illegible]. Μάρκ. 13 (ιγ'), 1-8.

29. Σάββατον: Ἀνακομιδὴ Ἰγνατίου Θεοφόρου.—Κολασ. 1 (α'), 1-6. Λουκ. 18 (ιη'), 2-8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(30 Ἰανουαρίου 1955)

Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν (Βασιλείου Μεγ., Γρηγορίου Θεολόγου καὶ Ἰω. Χρυσοστόμου): Ἑβρ. 13 (ιγ'), 7-16. Ματθ. 5 (ε'), 14-19.—Ἦχος πλ. δ'. Ἑωθινὸν ΙΑ' [Ἰωάν. 21 (κα'), 15-25].

ΤΕΛΩΝΩΝ ΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ

(Ἀναγνώσατε: Λουκ. 5,27-38)

Φίλος τῶν ἁμαρτωλῶν, τῶν πλανηθέντων ποὺ δὲν ἔχουν καμμία ὑπόληψι ἢ ἀξιοπρέπεια; Βέβαια αὐτὸν τὸν τίτλον δὲν εὔχομαι νὰ τὸν ἀποκτήσω θὰ εἰπῇ ὁ καθένας. Μὰ στ' ἀλήθεια ποιός εἶναι αὐτός;

Αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰησοῦ. Μάλιστα· ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ φίλος ὅλων ἐκείνων ποὺ ὁ κόσμος ἀποδιώκει. Κατὰ προτίμησιν ζῇ μὲ αὐτούς. Δὲν ἦλθε δι' ὅσους ἔχουν καλὴ ὑγεία καὶ τὴν ἀπολαμβάνουν· ἀλλὰ θέλει νὰ εἶναι ὁ φίλος ὅλων τῶν ἀρρώστων, ἰδίως ἐκείνων ποὺ ἔχουν ἄρρωστη τὴν ψυχή.

Μᾶς ἀρέσει νὰ εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ τέτοιους φίλους. Ποτὲ ἄλλοτε μέσα στοὺς ἐλαττωματικούς, δὲν μᾶς φαίνεται πραγματικὰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Πραγματικὰ ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι ὑπερφυσική, καὶ προέρχεται ὄχι ἀπὸ τὴν γῆ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ἔπειτα ἰδέτε τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἀγάπης· ὅσοι ἔπεσαν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, σηκώνονται· ἀπὸ τὴν εὐεργετική της πνοή, ὅσοι ἦσαν ἀπελπισμένοι παίρνουν πάλι θάρρος ἐμπρὸς σὲ τέτοια ἀγάπη, καμωμένη ἀπὸ ἁγνότητα καὶ συμπάθεια, αἱ ψυχαὶ ξυπνοῦν, μετανοοῦν, πιστεύουν, ἀγαποῦν καὶ αὐταὶ καὶ παίρνουν καὶ αὐταὶ τὴν θέσιν τους στὸ Ἀόρατο Βασίλειο μαζὺ μὲ ἐκείνους, ποὺ ἐνόμιζαν πὼς ἦσαν προνομιοῦχοι.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ σκανδαλίζεσαι μὲ αὐτὸν τὸν τίτλον, ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν Χριστόν, φίλον τῶν τελωνῶν καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν, νὰ χαίρεσαι. Ἐὰν εἶχεν ἀπαιτήσει προκαταβολικῶς τὴν ἁγιότητα ἀπὸ τοὺς φίλους Του, δὲν θὰ εἶχεν ἔλθει διὰ σένα καὶ δι' ἐμένα. Ἂς ὑπερηφανευώμεθα, λοιπόν, διότι ἔχομεν ἕνα τέτοιο Φίλο· ἀλλὰ ἂς ὑπερηφανευώμεθα ἰδίως διὰ τὴν ταπεινότητά μας· ταπεινοὶ καὶ ἀφανεῖς ἂς μένωμε πάντοτε πλησίον Του.

"ΟΥΚ ΗΔΥΝΑΤΟ...„
(Λουκ. 19,1-10)

Συχνὰ εἶναι τὰ ἐμπόδια διὰ τὸν δρόμον ἐκείνων, ποὺ θέλουν νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστόν. Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ὑποχωροῦν ἐμπρὸς εἰς αὐτὰ τὰ ἐμπόδια. Ὁ Ζακχαῖος ὅμως δὲν ἦτο ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Μήτε τὸ μικρόν του ἀνάστημα, μήτε τὸ πλῆθος, ποὺ τὸν ἔκρυβε, ἠμπόρεσαν νὰ τὸν κάμουν ν' ἀπελπισθῇ. Καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω εἰς τὴν συκομορέαν.—Πόσον διδακτικὸν παράδειγμα!

Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ

Ἕνας νέος ἀπὸ τὴ Μαδρίτη εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ τὸν Χριστόν. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς προσευχές του δὲν τὸ ἐπέτυχε.

Ἕνα βράδυ, γυρίζοντας ἀπὸ τὴ δουλειά του σὲ ἕνα σκοτεινὸ δρόμο ἀντελήφθη κάτι κακούργους ποὺ εἶχαν ῥίξει κάτω τὸ θύμα τους γιὰ νὰ τὸ ληστέψουν, ἀφοῦ γέμισαν τὸ κορμί του μαχαιριές. Ὁ πληγωμένος ἦταν ἕνας ἐχθρός του, ποὺ ἄλλοτε τοῦ εἶχε κάμει μεγάλο κακό, κι' ὅμως ἐκεῖνος ἔτρεξε πρόθυμα νὰ τοῦ προσφέρῃ τὴ βοήθειά του. Ἀφοῦ τοῦ ἔδεσε τὶς πληγὲς καὶ τὸν ἐτοποθέτησε σὲ ἕνα νοσοκομεῖο, συνέχισε τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι του. Μόλις ἔφθασε, βλέπει στὸ σκοτάδι ἕναν γέρο.

—Κύριε, τοῦ λέει, ἐκεῖνος. Ζητῶ κάπου μιὰ γωνιὰ νὰ μείνω ἀπόψε.

Ὁ Εὔδωρος, ἔτσι ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ νέου, δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὸν φιλοξενήσῃ.

Τὴν ὥρα ποὺ κάθισαν στὸ τραπέζι γιὰ τὸ φαγητὸ κι' ἄρχισαν τὴν προσευχή, ξαφνικὰ τὸ πρόσωπο τοῦ ξένου ἔλαμψε κι' ἀχτιδωτὸ φωτοστέφανο φάνηκε στὸ κεφάλι του.

Ὁ Εὔδωρος ἔπεσε κάτω φωνάζοντας «ὁ Κύριος— ὁ Κύριος» καὶ λιποθύμησε. Μέσα σ' ἔκσταση ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέει. «Ἐγὼ εἶμαι Εὔδωρε· σήκω. Σήμερα ἀξιώνεσαι νὰ μὲ ἰδῇς, γιατὶ ζητῶ νὰ μείνω πάντα στὰ σπίτια ἐκείνων ποὺ συγχωροῦν τοὺς ἐχθρούς των».— Λ.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία εἶναι ὁ Ὀργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας ποὺ μεταδίδει τοὺς ἁγίους παλμούς της μὲ τὸν προφορικὸ καὶ τὸν γραπτὸ λόγο, μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὸ ἔντυπο. Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία εἶναι τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ τὴν χριστιανικὴ μόρφωσι τοῦ λαοῦ μας ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἀγρυπνεῖ μὲ τὸ κήρυγμα, μὲ τὸ ραδιόφωνον, μὲ τὰ ἔντυπα ποὺ διανέμονται σὲ χιλιάδες καὶ φθάνουν εἰς τὴν πιὸ ἀπόμακρη καλύβα τῆς πατρίδος μας. Μπαίνουν ἀκόμη στὰ νοσοκομεῖα, στὸν στρατό, στὶς φυλακές.

Καὶ σὺ ἀφοῦ εἶσαι ἕνα πιστὸ τέκνον τῆς Ἐκκλησίας, εἶσαι ἕνα ζωντανὸ μέλος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Κάθε κίνησίς της σὲ ἐνδιαφέρει. Φρόντιζε νὰ ἔρχεσαι σ' ἐπικοινωνία μαζί της. Κάθε μικρὴ πνευματικὴ προσφορά σου εἶναι καὶ ἕνα λιθάρι πολύτιμο γιὰ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰασίου 1, Ἀθήνας. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, *Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.*

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112.

N.T.B.

21

«...Ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ».
(Λουκ. 8,16)

«...Ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ».
(Τίτ. 3,8)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Β' | ΑΘΗΝΑΙ, 17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1954 | ΑΡΙΘ. 42 (77)

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΟΥ

Ἀναγνώσατε: Λουκ. 8,5-15

Πολὺ πλῆθος ἔτρεχε ν' ἀκούσῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πολλοὶ ἀπὸ περιέργειαν, ἄλλοι ἀπὸ θαυμασμόν, ἄλλοι ἀπὸ προσωρινὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἄλλοι μὲ τὴν διάθεσιν νὰ ἐφαρμόσουν στὴν ζωήν των τὰ διδάγματα τοῦ γλυκοῦ Γαλιλαίου. Μιὰ μέρα, ποὺ εἶχε μαζευθῆ γύρω Του ἕνα τόσον πολυποίκιλον πλῆθος, στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, ἐκάθησεν ὁ Κύριος μέσα εἰς τὸ πλοιάριον τοῦ Πέτρου καὶ εἶπε τὴν ὡραίαν αὐτὴν παραβολὴν τοῦ Σπόρου:

«Ἕνας γεωργὸς ἐβγῆκε νὰ σπείρῃ στὸ χωράφι του σιτάρι. Ἀπ' τὸν σπόρο ποὺ ἔρριχνε, ἕνα μέρος ἔπεσε κοντὰ στὸν δρόμον· καὶ τὸ κατεπάτησαν οἱ διαβάται, καὶ τὰ πουλάκια ἦλθαν πεινασμένα καὶ τὸ ἔφαγαν. Ἄλλο μέρος ἔπεσε πάνω σὲ πέτρα· καὶ μόλις ἐφύτρωσε, ξεράθηκε, γιατὶ δὲν εἶχε δροσιά. Ἕνα μέρος ἀπ' τὸν σπόρο ἔπεσε μέσα στ' ἀγκάθια· καὶ μεγάλωσαν μαζὶ μὲ τὸ σιτάρι τ' ἀγκάθια καὶ τὸ ἔπνιξαν. Καὶ ἕνα ἄλλο μέρος ἔπεσε στὸ καλὸ τὸ χῶμα· καὶ ἐφύτρωσε καὶ ἔδωκεν ἑκατονταπλάσιον καρπόν».

Ὅταν ἔφυγε τὸ πλῆθος καὶ τὸ βράδυ ἐπῆγε μὲ τοὺς μαθητάς Του ὁ Κύριος νὰ ξεκουρασθῇ σ' ἕνα φιλικό Του σπίτι, Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος τοὺς ἐξήγησε τὴν παραβολὴν τοῦ Σπόρου.

«Ἀκοῦστε σεῖς-τοὺς εἶπε-τὴν σημασίαν αὐτῆς τῆς παραβολῆς: Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Πατέρας μου εἶναι ὁ γεωργός. Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ μοιάζουν μὲ τὸ μέρος τοῦ χωραφιοῦ ποὔναι κοντὰ στὸν δρόμον· αὐτοὶ ἀκοῦνε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, μὰ ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ τὸν ἀφαιρεῖ ἀπ' τὶς καρδιές των, γιὰ νὰ μὴ πιστεύσουν καὶ σωθοῦν. Ἄλλοι μὲ χαρὰν δέχονται τὸν λόγον, ὅταν τὸν ἀκούσουν· μὰ δὲν ἔχουν ρίζαν· γιὰ λίγο πιστεύουν, μὰ στὸν καιρὸν τῆς δυσκολίας ἀποστατοῦν. Ἄλλοι πάλιν, ἀφ' οὗ ἀκούσουν, δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐκτελέσουν, ὅσα ἤκουσαν, γιατὶ φροντίδες καὶ πλούτη καὶ ἡδονὲς τῆς ζωῆς τους παρασύρουν καὶ πνίγονται καὶ δὲν

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Κάθισμα. Ἦχος Α'.

Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου ἐγένοντο, κηρύττοντος Γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· Σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα. Μὰ ὑπάρχει καὶ τὸ καλὸ χῶμα· αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ἀκούουν μὲ καλὴν διάθεσιν τὸν λόγον καὶ τὸν κρατοῦν μέσα στὴν καρδιά των καὶ κορποφοροῦν μὲ ὑπομονήν».

*

Χριστιανέ! Τί νοιώθεις; Σὲ ποιὰν ἀπ' αὐτὲς τίς τάξεις τῶν ἀνθρώπων ἀνήκεις; Ἡ καρδιά σου εἶναι σὰν τὸ πατημένο χωράφι; Εἶναι σὰν τὴν πετρώδη γῆν; Εἶναι σὰν τὸν ἀγκαθοσπαρμένον τόπον; Ὅ,τι καὶ ἄν σοῦ συμβαίνῃ ἀπ' αὐτά, ὑπεύθυνος εἶσαι μονάχα σύ· καὶ πρόσεξε καλὰ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Σὺ φταῖς καὶ κανένας ἄλλος!

Φρόντισε νὰ μάθῃς καλὰ τὸν ἑαυτόν σου· κι' ὅταν ἀνακαλύψῃς τί εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ σὲ κάνει νὰ μὴ μπορῇς νὰ καρποφορήσῃς, δηλαδὴ νὰ ζήσῃς ὅπως σὲ διδάσκει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τότε ἀποφάσισε νὰ πολεμήσῃς αὐτὴν τὴν αἰτίαν. Κάμε ὅ,τι θὰ ἔκαμνες, ἄν εἶχες ἕνα πραγματικὸν χωράφι. Βάλε φράχτην εἰς τὴν ψυχήν σου, τὴν μετάνοιαν καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Σκάψε βαθειὰ καὶ βγάλε τὶς πέτρες τῶν παθῶν ἀπ' τὴν ψυχήν σου καὶ ζήτησε τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν βοηθός σου. Ξερρίζωσε τ' ἀγκάθια τῶν φροντίδων καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν σου ἡδονῶν, μὲ τὴν προσήλωσίν σου εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ αἰώνιόν σου μέλλον. Ὅ,τι καὶ ἄν εἶσαι, θὰ γίνῃς χωράφι καλλιεργημένο, κατάλληλο γιὰ νὰ καρποφορήσῃ καὶ σὲ σένα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Μὰ καὶ ἄν νοιώθῃς, πὼς εἶσαι καλλιεργημένος καὶ πὼς πράγματι καρποφορεῖς, μὴ μείνῃς μὲ δεμένα χέρια, μὴν ἀποκοιμηθῇς. Πάντα νἆσαι ξυπνητὸς καὶ νὰ προσέχῃς τὸν ἑαυτόν σου, πάντα νὰ καλλιεργῇς τὴν ψυχήν σου μὲ τὴν μελέτην καὶ μὲ τὴν προσευχήν, πάντα νὰ τροφοδοτῇς τὴν ζωήν σου μὲ τὴν χάριν τῶν μυστηρίων. Πρόσεξε, γιατὶ ἄν κοιμηθῇς ἐσύ, ὅσον κι' ἄν εἶσαι καλλιεργημένος καὶ ὅσον κι' ἄν τώρα καρποφορῇς, ὁ ἐχθρός σου, ποὺ πάντα ἄγρυπνος σὲ κατατρέχει, θὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν νὰ σὲ βλάψῃ, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇς.

ΤΟ "ΑΡΚΕΤΟΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ"

(Ἐξόδ. 16, 16-21)

Ἄξιον σημειώσεως εἶναι, ὅτι ὁ Θεὸς παρήγγειλε διὰ τοῦ Μωϋσέως πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας εἰς τὴν ἔρημον νὰ φροντίζουν νὰ συλλέγουν ἀπὸ τὸ «μάννα» μόνον ὅσον ἐχρειάζοντο διὰ τὴν διατροφὴν μιᾶς ἡμέρας, πλὴν τῆς παραμονῆς τοῦ Σαββάτου, ὁπότε ἔπρεπε νὰ μεριμνήσουν καὶ διὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν, καθ' ἣν πᾶσα ἐργασία ἦτο ἀπηγορευμένη. Πᾶν ὅ,τι θὰ ἐπερίσσευεν ἀπὸ τὸ ἀρκετὸν διὰ μίαν ἡμέραν, θὰ ἐσήπετο καὶ θὰ ἐγέμιζεν ἀπὸ σκώληκας. Τοῦτο δὲ καὶ συνέβη εἰς μερικοὺς πλεονέκτας, ποὺ ἠθέλησαν νὰ κάμουν τὸν ἔξυπνον καὶ νὰ παρακούσουν εἰς τὴν ἐντολὴν αὐτήν. Ἐμάζευσαν περισσότερον «μάννα», διὰ νὰ ἐξασφαλισθοῦν καὶ διὰ τὴν ἑπομένην—ἄλλοι διότι ἐφοβήθησαν μήπως σταματήσῃ ἡ παροχή του καὶ ἄλλοι διότι θὰ ἤθελαν νὰ μὴ κουρασθοῦν καὶ τὴν ἑπομένην—, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ περιπλέον ἐσάπισε καὶ ἐσκωλήκιασε.

Θέλει ὁ Θεὸς πρὸς Αὐτὸν νὰ εἶναι ἐστραμμένη ἡ πίστις μας καὶ ἡ ἐλπίς μας· δὲν ἐγκρίνει τὰ ἀνθρώπινα τεχνάσματα καὶ τὴν ἀνισότητα, ποὺ δημιουργοῦν μεταξύ των μερικοὶ ἄνθρωποι, εἰς τὰς κρισίμους στιγμάς, μὲ τὴν ὑπερβολικήν των προβλεπτικότητα.

Αὐτὸ τὸ ἴδιον μᾶς εἶπε καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν Του: «Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε ἢ τί πίητε, μηδὲ τῷ σώματι

Τῌ ϛ΄ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Δόξα Ἦχος πλ. α΄ Πα

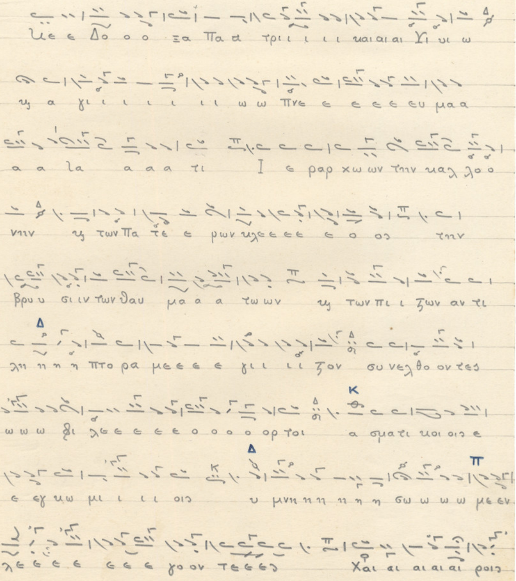

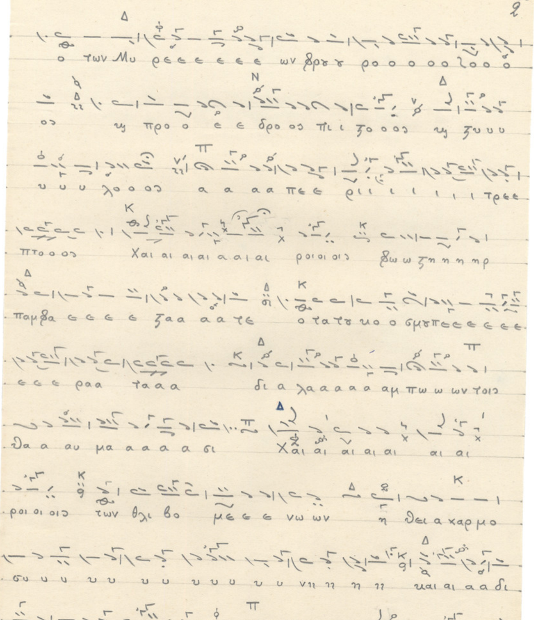
ο των Μυ ρεεεεεεε ων βρυγ ροοοοοοζοοο
οσ ης προ ο ε ε δρο οσ πι ι ζο οοσ ης ζυυυ
υ υ υ λο ο οσ α α α α πε ε ρι ι ι ι ι ι ι τρεε
πτο ο οσ Χαι αι αι αι α αι αι ροι οι οισ βω ω ζη η η η ηρ
παμβα ε ε ε ε ζα α α α τε ο τα τυ κο ο σμυ πε ε ε ε ε ε ε
ε ε ε ρα α τα α α δι α λα α α α α α αμ πω ω ων τοισ
Θα α αυ μα α α α α σι Χαι αι αι αι αι αι αι
ροι οι οισ των θλι βο με ε ε ε νω ων η θει α χαρ μο
συ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ νη η η η η και αι α α δι
κυ υ με ε ε ε ε ε ε νω ων δε ερ μο ο ο ο τα το ο ο οσ προ-

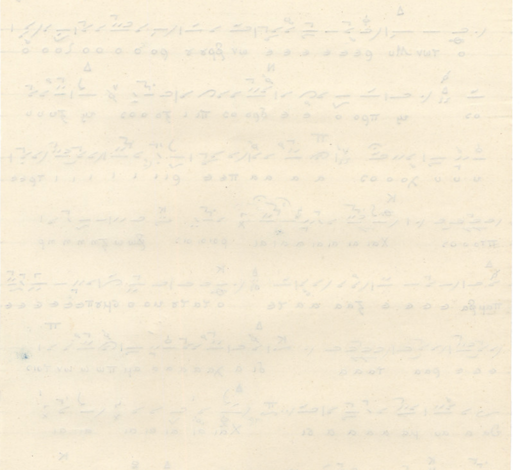

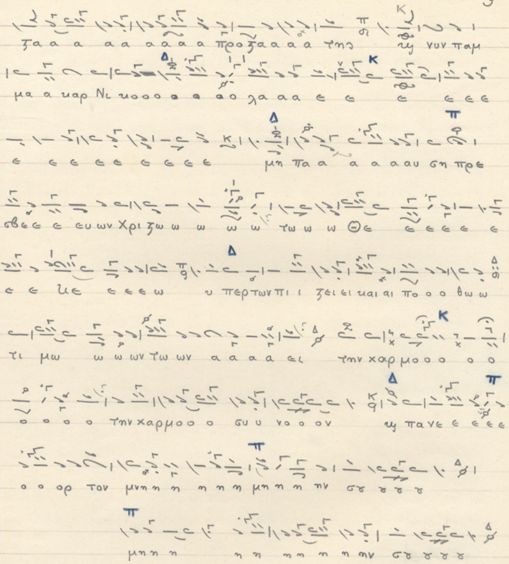
ζα α α α α α α α α προζα α α α α της ση νυν παμ
μα α καρ Νι κοοοο ο ο αο λα α α ε ε ε ε ε ε
ε ε ε ε ε ε ε ε ε μη πα α α α α αυ ση προ
σβε ε ε ε ευ ων Χρι ζω ω ω ω ω τω ω ω Θε ε ε ε ε ε
ε ε κε ε ε ε ω υ περ των πι ι ζει ει και αι πο ο ο θω ω
τι μω ω ω ων τω ων α α α α ει την χαρ μο ο ο ο ο
ο ο ο ο την χαρ μο ο ο συ υ νο ο ο ον η πα νε ε ε ε ε
ο ο ορ τον μνη η η η η η μνη η η ην σε ε ε ε
μνη η η η η η η η η ην σε ε ε ε

N.T.B.

Τῇ 4' Δεκεμβρίου

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Δόξα Ἦχος π̄λ̄ Πα

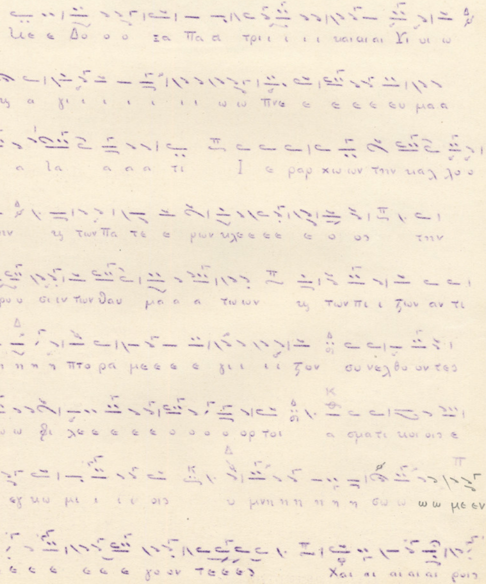

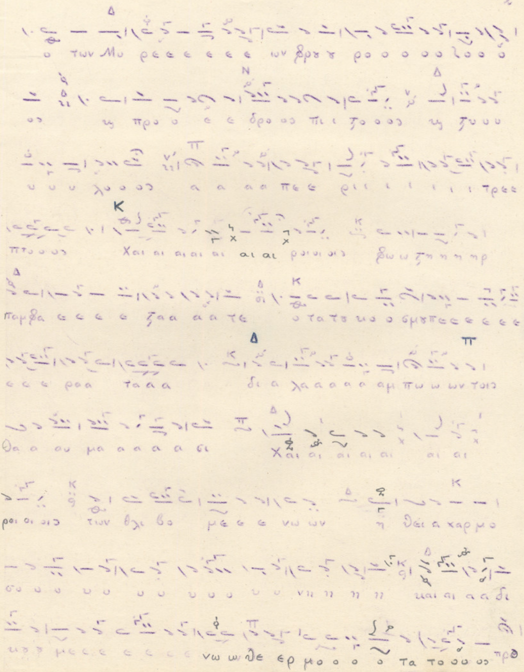
Δ
ο των Μυ ρεε ε ε ε ε ων βρυ υ ρο ο ο ο ο ζο ο ο
Ν Δ
ος η προ ο ε ε δρο ο ος πι ι ζο ο ος η ζυ υ υ
Π
υ υ υ λο ο ος α α α α πε ε ρι ι ι ι ι ι τρεε
Κ
πτο ο ος Χαι αι αι αι αι αι αι ρ οι οι οις βω ω ζη η η η πρ
Δ Δ Κ
παμβα ε ε ε ε ζα α α α τε ο τα τε κο ο σμυ πε ε ε ε ε ε
Δ Π
ε ε ε ρα α τα α α δι α λα α α α α αμ πω ω ων τοις
Δ
θα α αυ μα α α α α αι Χαι αι αι αι αι αι αι
Κ Δ Κ
ροι οι οις των θλι βο με ε ε ε νω ων η θει α χαρ μο
Δ
ου υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ νη η η η και αι α α δι
Π
κο ο με ε ε ε ε ε ε νω ω θε ερ μο ο ο ο τα το ου ος πρ

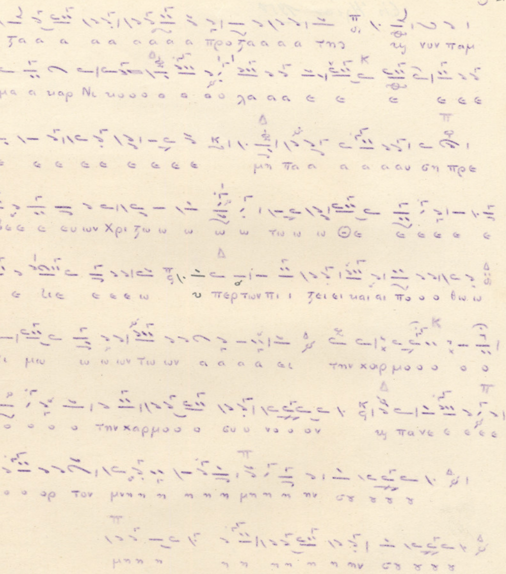
ζα α α αα α α α α προζα α α α α της η νυν παμ
μα α καρ Νι κοοοο ο οο ζα α α ε ε ε ε ε ε
ε ε ε ε ε ε ε ε ε μη πα α α α α αυ ση πρε
σβε ε ε ευ ων Χρι ζω ω ω ω ω τω ω ω Θε ε ε ε ε ε
ε ε λε ε ε ε ω υ περ των πι ι ζει ει και αι πο ο ο θω ω
τι μω ω ω ων τω ων α α α α ει την χαρ μο ο ο ο ο
ο ο ο ο την χαρμο ο ο ευ υ νο ο ον η πα νε ε ε ε ε
ο ο ορ τον μνη η η η η μνη η η ην σε ε ε ε
μνη η η η η η η η η ην σε ε ε ε

Εἰς Ἡλίαν 1950

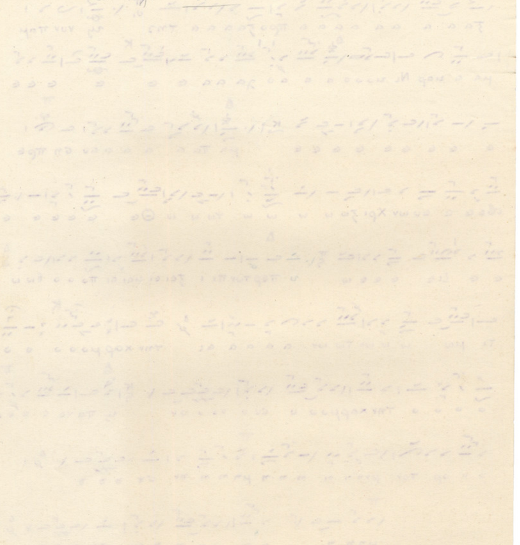

ὑμῶν τί ἐνδύσησθε...Ἡ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς... Ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς». Καὶ εἰς τὸ αἰώνιον ὑπόδειγμα τῆς χριστιανικῆς προσευχῆς, ποὺ μᾶς ἀφῆκε, «τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, δὸς ἡμῖν σήμερον», παρήγγειλε νὰ λέγωμεν πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα, διὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζῃ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἱερὰν στιγμὴν τῆς προσευχῆς, ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ταράσσῃ ἡ πλεονεξία καὶ ἡ ἀγωνία διὰ τὸ μέλλον.

Καὶ ὅμως οἱ ὀλιγόπιστοι δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ διαρκῶς ν' ἀδημονοῦν διὰ τὸ μέλλον· ἰδίως δὲ εἰς τὰς κρισίμους διὰ τὴν κοινωνίαν περιστάσεις αὐτοὶ οἱ ὀλιγόπιστοι γίνονται μάστιξ διὰ τοὺς ἰδίους τοὺς ἑαυτούς των πρῶτον, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἐπιτρέπουν οὐδὲ στιγμῆς ἀνακούφισιν καὶ τοὺς ὁποίους βασανίζουν διαρκῶς μὲ τὸν πανικὸν τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ μέλλοντος.Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν γίνονται οἱ ὀλιγόπιστοι αὐτοὶ μάστιξ, διότι μὲ τὴν ἀνησυχίαν των, μὲ τὸν πανικόν των, μὲ τὴν τάσιν πρὸς ἐναποθήκευσιν περισσοτέρων τροφίμων διὰ νὰ ζήσουν μόνον αὐτοί, δημιουργοῦν τοὺς λαθρεμπόρους καὶ τὴν κατάστασιν αὐτὴν τὴν ψυχολογικήν, ποὺ ἐπιτείνει τὴν σπάνιν τῶν εἰδῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης.

Τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν ταλαιπωρίαν αὐτῶν τῶν ὀλιγοπίστων, μὲ τὴν ἄπαυστον βάσανον τοῦ πανικοῦ, τὴν εἴδαμεν εἰς τὴν πραγματικότητα τὴν ἐποχὴν τοῦ λιμοῦ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα κακὰ ἀποτελέσματα τῆς ψυχολογίας των, χωρὶς καὶ νὰ ἠμπορέσῃ πράγματι κανένας ἀπ' αὐτοὺς νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον, ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα του, ἔστω καὶ ἂν δὲν τοῦ ἔλειψε τίποτε!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΗΤΗΣ

Τὸν κόσμον ποὺ ἐδημιούργησεν ὁ Θεός, δὲν τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν τύχην του. Ὅπως ὁ καλλιτέχνης ἐνδιαφέρεται καὶ φροντίζει διὰ τὸ ἔργον του, ἔτσι καὶ ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ δημιουργήματά Του. Φροντίζει διὰ τὸ κάθε τι καὶ τίποτε δὲν γίνεται εἰς τὸν κόσμον, χωρὶς Ἐκεῖνος νὰ τὸ θέλῃ. Ἔβαλε νόμους εἰς τὴν φύσιν, ποὺ τηροῦνται μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν· καὶ ἔδωκεν ἐλευθερίαν εἰς τὰ λογικὰ Του πλάσματα, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ, ὅπως ὁ παιδαγωγὸς παρακολουθεῖ τῶν μαθητῶν του τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν κανονίζει πρὸς τὸ συμφέρον των.

Γνωρίζει, ὅτι ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς ἔχει ἀνάγκας καὶ φροντίζει διὰ τὰς πραγματικάς μας ἀνάγκας, ὅπως ὁ πατέρας φροντίζει διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του. Ἐπιτηρεῖ τὰς πράξεις μας καὶ τὰς διαθέσεις μας· καί, ὅταν ἡμεῖς δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ φυλαχθῶμεν ἀπὸ τὸ κακόν, Αὐτός, σὰν πατέρας φιλόστοργος, μᾶς προστατεύει· δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ παραστρατήσωμεν, ὅταν βλέπῃ πὼς ὄχι ἀπὸ πεῖσμα ἢ ἀπὸ κακὴν θέλησιν, ἀλλὰ ἀπὸ ἄγνοιαν καὶ ἀδυναμίαν κοντεύομεν νὰ πέσωμεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Κάποτε πάλιν μᾶς ἀφίνει— ὅταν ὑπερηφανευθῶμεν διὰ τὴν ἀξίαν μας—καὶ κτυπῶμεν εἰς τὰ ἐμπόδια, ποὺ μᾶς παρουσιάζει ὁ ἀντίπαλος. Διὰ νὰ ταπεινωθῶμεν καὶ νὰ μάθωμεν νὰ εἴμεθα προσεκτικώτεροι εἰς τὸ μέλλον. Καὶ ἡ πτωχεία καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ὑγεία, καὶ ἡ θλῖψις καὶ ἡ χαρὰ εἶναι μέσα παιδαγωγικὰ εἰς τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς μεταχειρίζεται κάθε φορὰν ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τοῦ βαθυτέρου ἑαυτοῦ μας, διὰ νὰ μᾶς κάμῃ ἀξίους τοῦ μεγάλου σκοποῦ, διὰ τὸν ὁποῖον μᾶς προορίζει.

Δὲν εἶναι τύραννος ὁ Θεός, οὔτε ἄγριος καὶ τρομερὸς ἀλλὰ πατέρας φιλόστοργος καὶ καλὸς πάντα, ποὺ πονεῖ διὰ κάθε μας παραστράτημα καὶ ποὺ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν τελειοποίησίν μας. Ἂν ἐπιτρέπῃ κάποτε νὰ πονοῦμεν, αὐτὸ τὸ κάμνει, διότι θέλει νὰ μᾶς δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ χαρῶμεν ἔπειτα πραγματικά. Σὰν Πατέρας παντοδύναμος καὶ πανάγαθος, μᾶς ἀγαπᾷ καὶ μᾶς φροντίζει. Ἔτσι μᾶς παρουσίασε τὸν Θεόν μας ὁ Υἱός Του ὁ Μονογενής, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γεμᾶτον ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἀπὸ καλωσύνην, πρόθυμον ν' ἀκούσῃ τὴν προσευχήν μας καὶ νὰ μᾶς δώσῃ ὅ,τι μᾶς χρειάζεται πραγματικά, ἕτοιμον νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ κακά, εἰς τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἡ ἀνθρωπίνη μας ἀνοησία.

Ὅπως εἰς τὸν πατέρα μας τὸν ἐπίγειον ἐτρέχαμεν—ὅταν ἤμεθα μικροὶ— εἰς κάθε μας ἀνάγκην καὶ ὅλα τὰ ἐπεριμέναμεν ἀπὸ αὐτόν, ἔτσι, ἀκριβῶς, μᾶς ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ τὰ περιμένωμεν ὅλα ἀπὸ τὸν οὐράνιόν μας

Πατέρα, ποὺ τίποτε δὲν Τοῦ εἶναι ἀδύνατον καὶ ποὺ ξέρει πάντα μὲ κάθε ἀκρίβεια τί καὶ τί μᾶς χρειάζεται πραγματικά. Μὲ ἀγάπην καὶ μὲ ἐμπιστοσύνην θὰ καταφεύγωμεν εἰς Αὐτόν· καὶ εἰς κάθε μας θλῖψιν καὶ εἰς κάθε μας χαράν, μὲ ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην θὰ ἀφήσωμεν τὸ χέρι Του τὸ παντοδύναμον νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ. Μὲ ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην θὰ προσπαθήσωμεν νὰ φανῶμεν παιδιά Του πραγματικά, ἄξια τῆς ἀγάπης Του καὶ τῆς φροντίδος Του εἰς τὴν καθημερινήν μας ζωήν. Τίποτε δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ προσβάλλουν καὶ στενοχωροῦν τὸν Πατέρα μας, ποὺ εἶναι στοὺς Οὐρανούς.

ΟΙ ΑΚΡΟΑΤΑΙ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Καρὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θ. Κηρύγματος πρέπει ἡ προσοχὴ τοῦ ἀκροατοῦ νὰ εἶναι πάντοτε μετὰ εὐλαβείας καὶ ταπεινώσεως συγκεντρωμένη εἰς τὰ ἀκουόμενα. Ὅταν ὁ ἀκροατὴς ἔχῃ διάθεσιν νὰ κρίνῃ, νὰ συγκρίνῃ, νὰ ἐπικρίνῃ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ἱεροκήρυκος, ποτὲ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὠφεληθῇ καὶ ἀπὸ τὸ τελειότερον τῶν κηρυγμάτων, ὅπως δὲν ὠφελήθησάν ποτε ἀπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ τὰ κηρήγματα οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι. Μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Θεὸς ζητεῖ νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ διὰ τοῦ κηρύγματος, πρέπει νὰ παραμερίζεται πρὸς στιγμὴν τὸ πρόσωπον τοῦ ὁμιλοῦντος καὶ ὁ ἀκροατὴς ν' ἀκούῃ μὲ οἵαν διάθεσιν ἀκούει καὶ τὰς εὐχὰς καὶ τοὺς ψαλμοὺς τῆς θείας λετουργίας, διὰ νὰ ὠφεληθῇ πραγματικῶς.

Μετὰ τὴν ἀκρόασιν δὲ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀργὸς ὁ ἀκροατής, ἀλλὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι κάμνει ὁ ἐπιμελὴς μαθητὴς ἀφ' οὗ ἀκούσει τὴν παράδοσιν τοῦ διδασκάλου. Νὰ ζητήσῃ, δηλαδή, μίαν ἥσυχον ὥραν εἰς ἕνα ἤρεμον τόπον— εἰς τὴν ὥραν ἴσως τῆς βραδυνῆς του προσευχῆς— καὶ ν' ἀφήσῃ τὸν νοῦν του ν' ἀναπολήσῃ ὅσα ἤκουσε, νὰ συγκρίνῃ καὶ πάλιν πρὸς τὰ διδάγματα τοῦ ἄμβωνος τὴν ἰδικήν του ζωὴν καὶ νὰ ἐκχυθῇ εἰς θερμὴν πρὸς τὸν Κύριον τῶν Δυνάμεων προσευχήν, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν δύναμιν νὰ ἐμμείνῃ εἰς τὸ ἀγαθόν—ἐὰν τὸ ἔχῃ— ἢ νὰ διορθώσῃ τὴν διαγωγήν του— ἐὰν χρήζῃ διορθώσεως—εἰλικρινῶς εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐκαιρίαν, ποὺ τοῦ ἐδόθη ν' ἀκούσῃ τὸν λόγον Του, καὶ εἰλικρινῶς δεόμενος νὰ τύχῃ τῶν εὐκαιριῶν τῆς μετανοίας, τὴν ὁποίαν θὰ συμπληρώσῃ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν μὲ τὴν ταπεινὴν καὶ εἰλικρινῆ ἐξομολόγησιν ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ του Πατρός.

Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι αὐτὰ ἀρκετὰ διὰ τὸν καλὸν ἀκροατὴν τοῦ θείου λόγου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπωφεληθῇ κάθε εὐκαιρίας, ποὺ θὰ τοῦ παρουσιασθῇ διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ δίδαγμα τοῦ κηρύγματος, ποὺ ἤκουσε. Τότε ἐφαρμόζεται καὶ εἰς αὐτὸν τό :

«Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν».

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(18—24 Ὀκτωβρίου 1954)

18. Δευτέρα : † Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
19. Τρίτη : Ἰωὴλ τοῦ Προφήτου.
20. Τετάρτη : Ἀρτεμίου μεγαλομ. Γερασίμου ὁσ.
21. Πέμπτη : Ἰλαρίωνος καὶ Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτμῳ, ὁσίων.
22. Παρασκευή : Ἀβερκίου ἐπισκ. Ἱεραπόλεως.
23. Σάββατον : Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.
24. Κυριακή : ΣΤ' Λουκᾶ. Ἀρέθα μεγαλομ. Σεβαστιανῆς μ. Πρόκλου ΚΠόλεως.— Ἦχος β'. Ἑωθινὸν Η'.

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀρχίζει διὰ τὰς καθημερινὰς ἡ ἀνάγνωσις τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀπ. Παύλου. Εὐαγγέλιον συνεχίζεται δι' ὅλας τὰς ἡμέρας ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Ἑβδομὰς δεκάτη ἐννάτη.
(18—24 Ὀκτωβρίου 1954)

Δευτέρα (18) :	Φιλιπ. 1,1—7 Λουκ. 9,18—22
Τρίτη (19) :	Φιλιπ. 1,8—14 Λουκ. 9.23—27
Τετάρτη (20) :	Φιλιπ. 1,12—20 Λουκ. 9,44—50
Πέμπτη (21) :	Φιλιπ. 1,20—27 Λουκ. 9,49—56
Παρασκ. (22) :	Φιλιπ. 1,27—2,4 Λουκ. 10,1—15
Σάββατ. (23) :	Α' Κορ. 15,58—16,3 Λουκ. 7,1—10
Κυριακὴ (24) :	Β' Κορ. 11,31—12,9. Λουκ. 8,27—39

Σημείωσις : Αὔριον Δευτέραν (18). ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, θ' ἀναγνωσθῇ : Ἀπόστολος, Κολασ. 4,5-11.14-8 καὶ Εὐαγγέλιον, Λουκ. 10, 16-21. Τῷ δὲ Σαββάτῳ (23), ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου : Γαλάτ. 1,11-19 καὶ Ματθ. 13, 54-58.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112.

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΜΑΡΡΑΙΥ

Ἡ ἐφημερίς "Νιούς" πού ἐκδίδεται στήν Πολιτεία Οὐϊσκόνσιν ἀπό τό ἐκεῖ παράρτημα τῆς Ἑνώσεως Ἐργατῶν Βιομηχανίας (CIO), ἐπρότεινε τήν ἵδρυσι ἑνός Ταμείου Ὑποτροφιῶν γιά τά παιδιά τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως, εἰς μνήμην τοῦ Φίλιπ Μάρραιυ ἀποθανόντος Προέδρου τῆς CIO.

ο ο ο

Η ΕΝΩΣΙΣ ΜΗΧΑΝΟΔΗΓΩΝ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ ΤΟ ΜΑΙΟ ΤΗΝ 65η ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ

Ἡ Διεθνής Ἕνωσις μηχανοδηγῶν, μία ἀπό τίς πιό παληές ἐργατικές ὀργανώσεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, θά γιορτάσῃ τόν προσεχῆ Μάϊο τήν 65η ἐπέτειο τῆς ἱδρύσεώς της. Ἡ ὀργάνωσις αὐτή ἱδρύθηκε τό 1888 ἀπό μερικούς μηχανοδηγούς τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ἀτλάντα, στή Γεωργία. Σήμερα ὁ ἀριθμός τῶν μελῶν της ὑπερβαίνει τά 750,000 ἄτομα.

ο ο ο

ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΡΗΣΙ ΤΟΥ ΒΑΡΟΥΣ ΤΩΝ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΩΝ ΡΕΥΣΤΩΝ

Ἡ Ἑταιρία Μηχανολογικῶν Ἐλέγχων πού εἶναι ἐγκατεστημένη στήν πόλι Νόργουντ, τῆς Μασσαχουσέττης, ἀνεκάλυψε τελευταῖα ἕνα μηχάνημα κατάλληλο γιά τή μέτρησι τοῦ βάρους ὁποιουδήποτε ὑγροῦ πού χύνεται μέ ὁρμή ἀπό εἰδικές σωληνώσεις. Τό μηχάνημα μετρᾶ τόν ὄγκο τοῦ ὑγροῦ καί ἀκολούθως δίνει τό βάρος του μέ τήν ἐφαρμογή ἀλγεβρικῶν ὑπολογισμῶν. Ἡ συνεχής ροή τοῦ ρευστοῦ πού ἐπιθυμοῦμε νά ζυγίσωμε ἐπιτυγχάνεται μέ σωληνώσεις πού κινοῦνται περιστροφικά μέ τή βοήθεια ἑνός κινητῆρος.

ο ο ο

ΟΙ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ 1,000,000 ΕΙΔΗ ΡΟΥΧΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΚΟΡΕΑΣ

Περισσότερα ἀπό 1,000,000 εἴδη ρουχισμοῦ δωρήθηκαν στό λαό τῆς Δημοκρατίας τῆς Κορέας χάρις σέ ἕνα ἔρανο πού ἔγινε στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες περί τά τέλη τοῦ 1952 ἀπό τό Ἐθνικό Καθολικό Συνέδριο Προνοίας. Ὁ ἔρανος γιά τή συλλογή ρουχισμοῦ ἐξακολουθεῖ ἐντατικά.

ο ο ο

ΤΟ ΙΔΡΥΜΑ ΦΟΡΝΤ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΣΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΣΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Χάρις στή βοήθεια τοῦ Ἀμερικανικοῦ Φιλανθρωπικοῦ Ἱδρύματος Φόρντ, ἡ πόλις Καράτσι τοῦ Πακιστάν πρόκειται νά ἀποκτήσῃ ἕνα ἀπό τά πιό ἀξιόλογα Πολυτεχνεῖα τοῦ κόσμου. Τό Ἵδρυμα Φόρντ ἐδώρησε ἤδη στήν Κυβέρνησι τοῦ Πακιστάν 1,000,000 δολλάρια γιά τήν ἀγορά τῶν ἀπαραιτήτων ἐφοδίων τοῦ Πολυτεχνείου. Στήν νέα Ἀνωτάτη αὐτή Σχολή θά παραδίδωνται, μαθήματα γιά τούς μέλλοντας μηχανικούς, μηχανολόγους-ἠλεκτρολόγους, μηχανικούς βιομηχανίας, πολιτικούς μηχανικούς καί ἀρχιτέκτονας. Ἡ Σχολή θά περιλαμβάνῃ ἐπίσης τεχνικά τμήματα γιά ὅσους ἐπιθυμοῦν νά ἀκολουθήσουν τό ἐπάγγελμα τοῦ σιδηρουργοῦ, τοῦ συγκολλητοῦ, τοῦ ἐφαρμοστοῦ μηχανημάτων, καί νά ἐπιδοθοῦν στή συντήρησι καί τήν ἐπιδιόρθωσι τῶν αὐτοκινήτων.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ
ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ 54 ΥΠΟΤΡΟΦΙΕΣ

'Η 'Αμερικανική 'Οργάνωσις φοιτητριών Πανεπιστημίων προσέφερε 123.000 δολλάρια γιά ὑποτροφίες πού θά χορηγηθοῦν στίς φοιτήτριες 20 διαφόρων χωρῶν κατά τό τρέχον ἀκαδημαϊκόν ἔτος. Οἱ 54 φοιτήτριες πού θά ὠφεληθοῦν ἀπό τίς ὑποτροφίες αὐτές θά πρέπει νά εἶναι ἤδη διπλωματοῦχοι 'Ανωτάτης Σχολῆς καί νά ἐπιθυμοῦν νά ἀκολουθήσουν μίαν 'Ανωτέρα 'Εκπαίδευσι σέ ἕνα ὁποιοδήποτε κλάδο τῆς 'Επιστήμης των. Οἱ νέες αὐτές θά ἐπισκεφθοῦν τίς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες γιά νά μελετήσουν τίς τελευταῖες 'Αμερικανικές τεχνικές τελειοποιήσεις καί τά πιό σύγχρονα τεχνικά ἐφόδια τῆς χώρας.

ο ο ο

ΝΕΟΙ ΦΑΚΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΧΡΗΣΙ ΤΩΝ ΗΜΙΤΥΦΛΩΝ

'Ο Δρ. Οὐΐλλιαμ Φάϊνμπλουμ, εἰδικός ὀφθαλμολόγος τοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια τῆς Νέας 'Υόρκης, ἀνήγγειλε τελευταῖα τήν ἀνακάλυψι ἑνός νέου εἴδους φακῶν, πού ὑπόσχονται νά βελτιώσουν κατά πολύ τήν ὅρασι τῶν ἡμίτυφλων ἀτόμων. 'Ο Δρ. Φάϊνμπλουμ λέγει ὅτι οἱ νέοι μικροσκοπιακοῦ τύπου φακοί εἶναι ἀποτέλεσμα πενταετῶν ἐρευνῶν καί πειραμάτων. 'Ελπίζεται ὅτι ἡ νέα ἐφεύρεσις, τονίζει ὁ Δρ. Φάϊνμπλουμ, θά ἐξυπηρετήση καί ἐκείνους ἀκόμα πού βλέπουν ἐλάχιστα.

ο ο ο

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΧΑΛΥΒΟΣ
ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΥΛΙΚΑ ΑΠΟ 74 ΞΕΝΕΣ ΧΩΡΕΣ

Διάφορασιδηρομεταλλεύματα, ὡρισμένες ποσότητες νικελίου καί φοινικελαίου, καθώς καί μερικά ἄλλα ὑλικά χρήσιμα στή βιομηχανία χάλυβος τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ἀγοράζονται ἀπό 74 ξένες χῶρες. 'Υπολογίζεται ὅτι κατά τό 1951 διετέθησαν 320.000.000 δολλάρια γιά τήν ἀγορά τῶν εἰδῶν αὐτῶν πού εἶναι ἀπαραίτητα στήν κατασκευή τοῦ χάλυβος.

ο ο ο

Τῇ ΣΤ' Δεκεμβρίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ

ΔΟΞΑ

Ἦχος πλ. δ' Πα

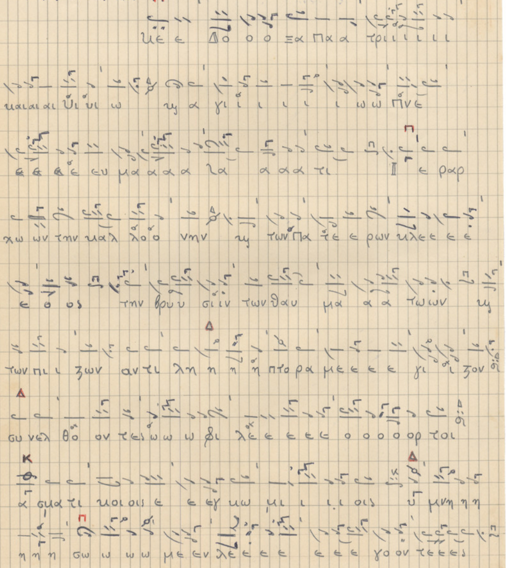

1936
1954

Dor

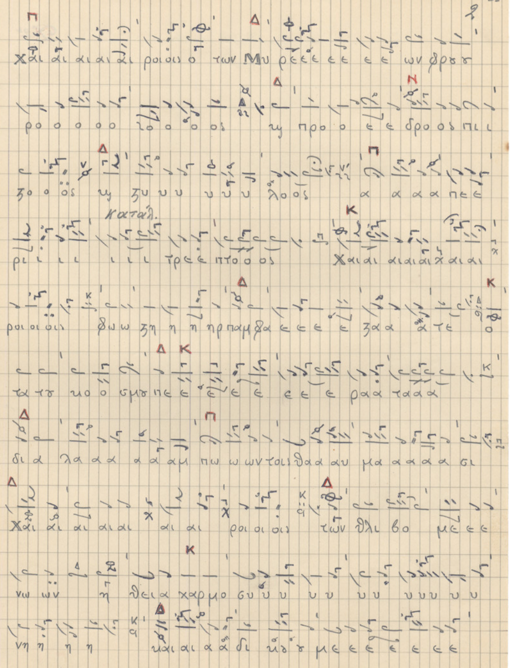
Χαι αι αι αι αι ροιοις ο των Μυ ρεεε εε ε ε ων δρος
ρο ο ο ο ο ο ο ο ος η προ ο ε ε δρο ος πι
ζο ο ος η ζυ υ υ υ υ υ λο ος α α α α πε ε
καταλ.
ρι ι ι ι ι ι τρε ε πτο ο ος Χαι αι αι αι αι χαι αι
ροι οι οις φω ω ζη η η ηρ παμ φα ε ε ε ε ζα α α τε ο
τα τα υο ο σμος πε ε ε ε ε ε ε ρα α τα α α
δι α λα α α α α α αμ πω ω ων τοις θα α αυ μα α α α α σι
Χαι αι αι αι αι αι αι ροι οι οις των θλι βο με ε ε
νω ων η θει α χαρ μο συ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
νη η η η και αι α α δι κυ ος με ε ε ε ε ε ε

D^oe

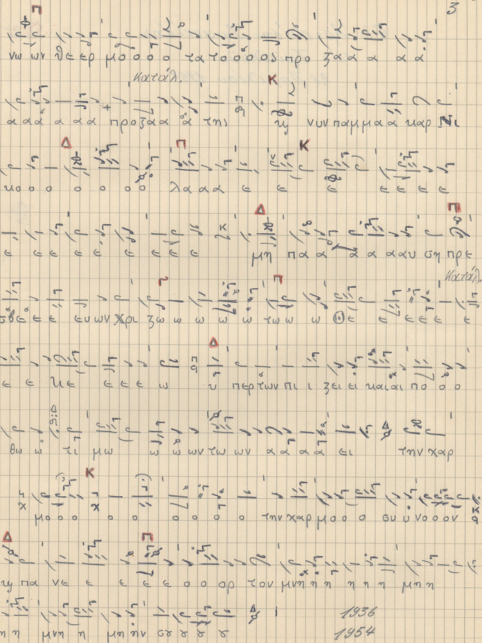

1936
1954

N.T.B.

Εἰς Ἀριστείδην Ἰωαννίδην Δον

εἰς Τριπολοῦν

28 Ἀπριλίου 1955

33

«Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ».
(Β' Κορινθ. 7,1)

«Ὑμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος».
(Β' Κορινθ. 6,16)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φωνὴ Κυρίου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Β' | ΑΘΗΝΑΙ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1954 | ΑΡΙΘ. 41 (76)

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Ἀναγνώσατε: Λουκ. 7,11-16

Μὲ μίαν φωνὴν «ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν», κατὰ τὴν σύντομον, ἀλλὰ τόσον παραστατικὴν διήγησιν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἡ χαρὰ διεδέχθη τὸ πένθος, τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς τῆς δυστυχισμένης χήρας. Τὸ μονάκριβο ἀγόρι της, ποὺ τὸ συνώδευε ἄφωνον εἰς τὸν τάφον, τώρα, ζωντανὸς καὶ ὑγιέστατος, ὁμιλεῖ· καὶ ἐκείνη ἀκούει μὲ καμάρι τὴν λαλιάν του!

Δίκαιον, λοιπόν, εἶχεν ὁ περαστικὸς Ραββί, ποὺ ὅταν τὴν εἶδε νὰ σέρνεται μισολιπόθυμη πίσω ἀπὸ τὸ νεκροκρέββατο τοῦ παιδιοῦ της, τὴν ἐπλησίασε μὲ τόσην καλωσύνην καὶ τῆς εἶπε: «Μὴ κλαῖε»! Καὶ ὅμως τῆς εἶχε φανῆ παράξενη τότε αὐτὴ ἡ προτροπή· πῶς ἠμποροῦσε νὰ μὴ κλαίῃ τὴν χαμένην ἐλπίδα τῶν μαύρων γηρατειῶν της μιὰ χαροκαμμένη χήρα, ποὺ συνώδευε εἰς τὸν τάφον τὸ μονάκριβό της παιδί;... Μά, ποῦ νὰ ξεύρῃ,—ἡ δυστυχισμένη!—ποῖος ἦτο Ἐκεῖνος, ποὺ τῆς ὡμίλησε μ' αὐτὴν τὴν γλῶσσαν!

Τώρα, γονατιστὴ εἰς τὰ πόδια Του, τὰ βρέχει μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, ποὺ ἦλθαν εἰς τὴν θέσιν τῶν δακρύων τοῦ πένθους καὶ τοῦ πόνου. Δὲν εἶναι, λοιπόν, ἕνας ὁποιοσδήποτε περαστικὸς ραββί, ποὺ ἁπλῶς τὴν ἐλυπήθηκε, ἢ καὶ ἀπὸ ὑποχρέωσιν, ἠθέλησε τόσον ἀδέξια νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μὲ τὴν εὔκολην σύστασιν νὰ μὴ κλαίῃ!... Εἶναι ὁ Κύριος τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, λοιπόν, ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος περαστικὸς Ραββί, ἀφ' οὗ μ' ἕνα Του λόγον «ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν»!

Καὶ ὅλοι, ὅσοι συνώδευαν μὲ θλῖψιν τὸν νεκρὸν νέον εἰς τὸν τάφον, τώρα τὸν συνοδεύουν ἀντιθέτως, μὲ χαρὰν εἰς τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸ σπίτι του, ἀναστημένον, καὶ δοξάζουν τὸν Θεόν, «ὅτι ἐπεσκέψατο τὸν λαὸν Αὐτοῦ».

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
Κάθισμα. Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτὸς ταῖς Γυναιξὶν ἐβόα: Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι, ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

*

Αἴ! Αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἶναι ὁ Ἀρχηγός μας, ἀδελφοί· καὶ εἰς τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν Του ἐὰν ἀναθέσωμεν τὴν ζωήν μας, τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς φοβίσῃ. Εἰς τὸν στρατὸν Του ἀνήκομεν ὅλοι, ὅσοι συγκρο-

τοῦμεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του. καὶ διὰ τὴν Βασιλείαν Του προοριζόμεθα ὅλοι, ὅσοι μὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἔχομεν γίνει «κληρονόμοι Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ». Συμμέτοχοι δὲ τῆς παντοδυναμίας Του γινόμεθα, ὅταν εἰλικρινῶς καὶ ἀδιστάκτως πιστεύωμεν· καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον τότε δι' ἐκείνους, ποὺ γνωρίζουν τί θέλουν καὶ τί ζητοῦν. Μήτε τὰ λυπηρὰ τοῦ κόσμου εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς ἀποθαρρύνουν, μῆτε ὁ θάνατος εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς τρομοκρατήσῃ, ὅταν ἔχωμεν μαζί μας Ἐκεῖνον, εἰς τὸν Ὁποῖον τὰ πάντα ὑποτάσσονται καὶ ὁ Ὁποῖος ἐξεμηδένισε καὶ τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου.

Ἀλλὰ συμβαίνει κάποτε νὰ τὸ λησμονοῦμεν αὐτό. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ζωή μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ θλῖψιν ακὶ ἀγωνίαν. Ἂν εἰς κάθε περίστασιν, ποὺ μας φέρνει θλῖψιν καὶ δάκρυα, θέλομεν ν' ἀκούωμεν τὴν φωνήν Του, θὰ Τὸν ἀκούωμεν πάντοτε νὰ λέγῃ εἰς τὸν καθένα μας: «Μὴ κλαῖε». Διότι Ἐκεῖνος ἔχει διὰ κάθε πληγὴν τὸ βάλσαμον καὶ γνωρίζει, ὕστερα ἀπὸ κάθε ταραχὴν καὶ κάθε θλῖψιν, νὰ χαρίζῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν χαράν. Ἀφ' οὗ καὶ ὁ θάνατος ἀκόμη δὲν εἶναι διὰ τοὺς πιστοὺς Του, παρὰ ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Ἂς μὴ χάνωμεν λοιπὸν τὸ θάρρος καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν μας, ὅσοι πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου «πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων».

ΕΝ ΗΜΕΡΑΙΣ ΣΤΕΡΗΣΕΩΝ

(Ἐξόδ. 16,1-35)

Κατὰ τὴν πορείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν διὰ μέσου τῆς ἐρήμου ἔλειψαν, φυσικά, αἱ τροφαὶ καὶ δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ μήτε τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν των ψωμί. Εἶχαν μόλις περάσει περίπου 40 ἡμέραι, ἀφ' ὅτου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀκόμη εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἔρημον Σίν, μεταξὺ Αἰλεὶμ καὶ Σινά. Τί θὰ ἐγίνετο ὅλος αὐτὸς ὁ λαός, χωρὶς τροφήν, καὶ πῶς θὰ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν πεῖναν; Ἔτσι θὰ ἐσκέπτετο ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος μὲ κοσμικὸν φρόνημα, ποὺ δὲν θὰ εἶχε πεῖραν τῆς ὑψίστης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ὁ Μωϋσῆς δὲν ἀνησύχησε διόλου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν τροφῶν· ἤξευρεν ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Θεὸς ποὺ τὸν εἶχε στείλει διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν λαόν του, τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ εἶναι μαζί του διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολον καὶ βαρὺ αὐτὸ ἔργον· ἐγνώριζε τί ἔκαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Θεός, διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Φαραὼ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτας· ἐγνώριζε τί ἔκαμεν ὁ Θεός, πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, χάριν τοῦ λαοῦ Του εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι καὶ τώρα Ἐκεῖνος θὰ εὕρισκε τὸ μέσον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὸν νέον κίνδυνον, ποὺ ἤρχισε ν' ἀπειλῇ τὸν λαόν, ποὺ διεσώθη μὲ τόσον θαυμαστὸν τρόπον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αἰγυπτίων. Ἔτσι ἐσκέπτετο ὁ Μωϋσῆς καὶ δὲν ἀνησύχησε διὰ τὸν κίνδυνον τῆς πείνης.

Ἀλλὰ ὁ λαός, εἶναι συνήθως ἄστατος καὶ ἀπαιτητικός, κάποτε δὲ καὶ ἐπιπόλαιος καὶ βιαστικός, εὔκολα λησμονεῖ τὰ καλὰ καὶ παραγνωρίζει τοὺς εὐεργέτας του, καὶ παρασύρεται εὔκολα ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους δημαγωγούς. Καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην δὲν ὑπῆρξε διαφορετικὸς καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἀταραξίαν τοῦ ἀρχηγοῦ του τὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀδιαφορίαν. Ἐλησμόνησεν ἀμέσως τὰς εὐεργεσίας, ἐλησμόνησε τὸ θαυμάσιον γεγονὸς τῆς ἀπελευθερώσεώς του, τὸ ὁποῖον ἔψαλε πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν, καὶ ἤρχισε νὰ γογγύζῃ ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀαρών.

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ Προσόμοια Ἦχος πλ. α΄ πα

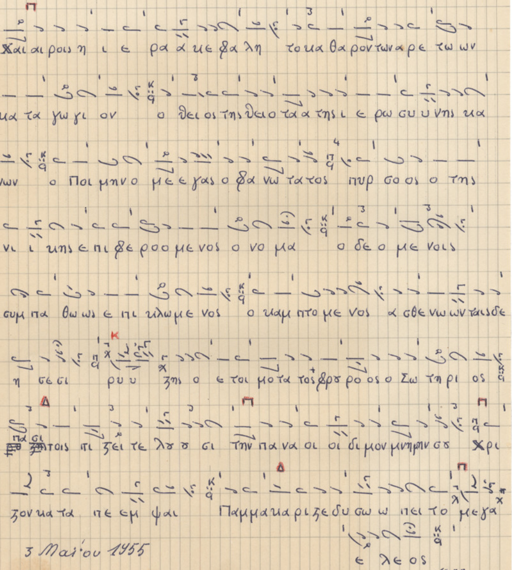

3 Μαΐου 1955

1955
Ν.Τ.Β.

N.T.B. Αον

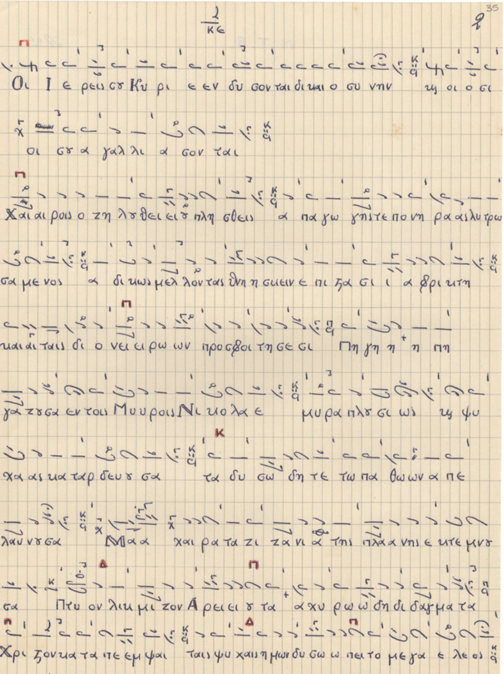
Οι Ιε ρεις σου Κυ ρι ε εν δυ σον ται δι και ο συ νην και οι ο σι
οι σου α γαλ λι α σον ται
Χαι αι ροις ο ζη λου θει εις πλη σθεις α πα γω γης τε πο νη ρας λυ τρω
σα με νος α δι κως μελ λον τας θνη η σκειν ε πι ξα σι ι α θρι κτη
και αι ταις δι ο νει ει ρω ων προς φοι τη σε σι Πη γη η η πη
γα ζου σα εν τοις Μυ ροις Νι κο λα ε μυ ρα πλου σι ως τας ψυ
χα ας κα ταρ δευ ου σα τα δυ σω δη τε τω πα θων α πε
λαυ νου σα Μαα χαι ρα τα ζι ζα νι α της πλα α νης ε κτε μνου
σα Πτυ ον λικ μι ζον Α ρει ει ου τα α χυ ρω ω δη δι δαγ μα τα
Χρι στον ικε τα ι κε ε μ ψαι ταις ψυ χαις η μων δυ σω ω πει το με γα ε λε ος

1955

N.T.B. Aou

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ Προσόμοια Ἦχος πα

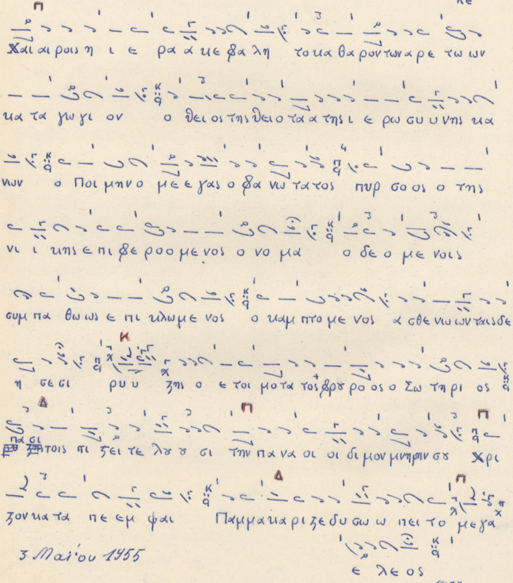

3 Μαΐου 1955

1955
Ν.Τ.Β.

N.T.B.

~~Γον~~
Βον

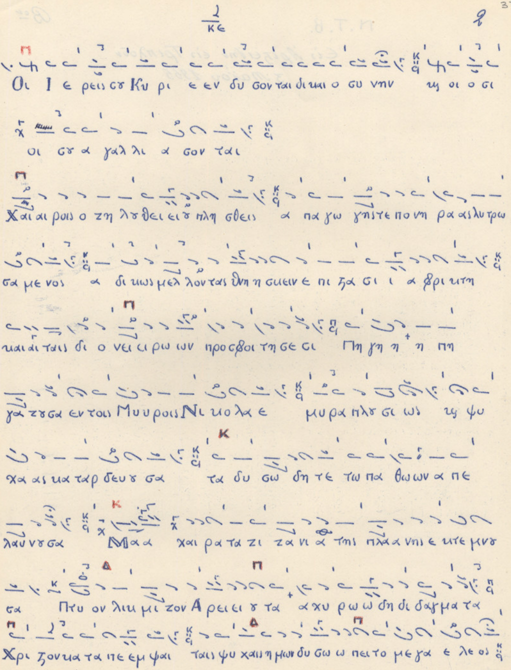
λ
κε
Οι Ι ε ρεις σου Κυ ρι ε εν δυ σον ται δι και ο συ νην και οι ο σι
οι σου α γαλ λι α σον ται
Χαι αι ρεις ο ζη λου θει εις πλη σθεις α πα γω γης τε πο νη ρα ας λυ τρω
σα με νος α δι κως μελ λον τας θνη η σκειν ε πι ξα σι ι α φρι κτη
και δι ταις δι ο νει ει ρω ων προς βοι της ε σι Πη γη η η πη
γα ζου σα εν τοις Μυ ροις Νι κο λα ε μυ ρα πλου σι ως και ψυ
χα ας κα ταρ δευ ου σα τα δυ σω δη τε τω πα θων α πε
λαυ νου σα Μα α χαι ρα τα ζι ζα νι α της πλα α νης ε κτε μνου
σα Πτυ ον λικ μι ζον Α ρει ει ου τα α χυ ρω ω δη δι δαγ μα τα
Χρι στου και τα πε εμ ψαι ταις ψυ χαις ημων δυ σω ω πει το με γα ε λε ος

1955

Ν.Τ.Β. Βου

Εἰς Ἀριστείδην εἰς Τριπλοῦν

3 Μαΐου 1955

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου εἰς τὸν στίχον

Στιχηρὰ Προσόμοια Ἦχος πλ. α΄ πα

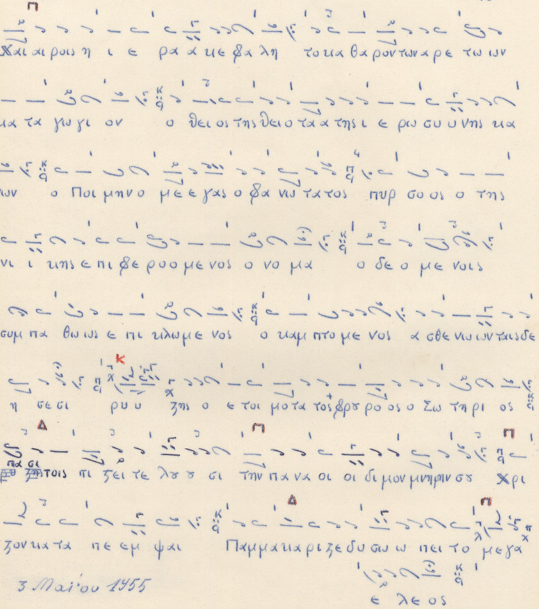

3 Μαΐου 1955

1955
Ν. Τ. Β.

N.T.B. Fol

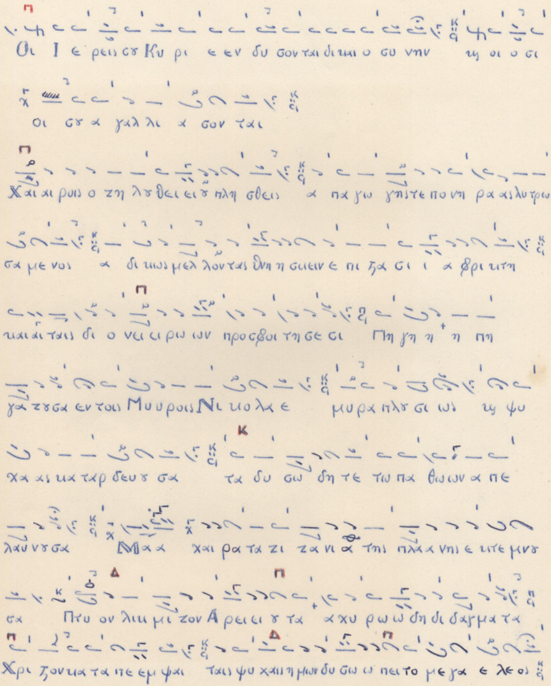
Οι Ι ε ρεις σου Κυ ρι ε εν δυ σον ται δι και ο συ νην κη οι ο σι
οι σου α γαλ λι α σον ται
Χαι αι ρεις ο ζη λω θει ει ς πλη σθεις α πα γω γης τε πο νη ρα αι λυτρω
σα με νος α δι κως μελ λον τας θνη η σκειν ε πι ξα σι ι α φρι κτη
και δι ταις δι ο νει ει ρω ων προς φοι τη σε σι Πη γη η η πη
γα ζου σα εν τοις Μυ υ ροις Νι κο λα ε μυ ρα πλου σι ως κη ψυ
χας αι κα ταρ δευ ου σα τα δυ σω δη τε των πα θων α πε
λαυ νου σα Μα α και ρα τα ζι ζα νι α της πλα α νης ε κτε μνου
σα Που ον λοι μι ζον Α ρει ει ου τα α χυ ρω ω δη δι δαγ μα τα
Χρι στον ικε τα ι πε εμ ψαι ταις ψυ χαις η μων δυ σω ω πει το με γα ε λε ος

1955

N.T.B

F^o

«Διατί δὲν μᾶς ἀφήκατε—ἐφώναζαν—ἐκεῖ ὅπου ἐκαθήμεθα, κοντὰ εἰς τὰ καζάνια μὲ τὰ κρέατα, ὅπου τὰ ψωμιὰ ἦσαν ἄφθονα καὶ ἐχορταίναμεν, ἀλλὰ μᾶς ἐφέρατε ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ μᾶς θανατώσετε ὅλους μὲ τὴν πεῖναν;»...

Ποῦ ἀλλοῦ θὰ κατέφευγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν νέαν αὐτὴν κρίσιν καὶ πῶς ἀλλοιῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν νέαν αὐτὴν ἐξέγερσιν καὶ τὴν ὀχλαγωγίαν; Ποῦ ἀλλοῦ, παρὰ εἰς Ἐκεῖνον, ποὺ τοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὸ βαρὺ ἔργον νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸν τὸν δύσκολον καὶ κακομαθημένον λαόν!

Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐπερίμενε κἂν νὰ Τὸν παρακαλέσῃ ὁ δοῦλος Του, ἀλλὰ τὸν ἐπρόλαβεν εἰς τὸ αἴτημά του καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἔχει ἑτοιμάσει τὴν λύσιν τοῦ δράματος. Θὰ βρέξῃ «ἄρτον ἐξ οὐρανοῦ»· καὶ οἱ Ἰσραηλῖται πρέπει νὰ μαζεύουν καθ' ἑκάστην ὅσον χρειάζεται μόνον διὰ τὴν τροφὴν μιᾶς ἡμέρας· μόνον τὴν ἕκτην τῆς ἑβδομάδος θὰ μαζεύουν διπλασίαν ποσότητα, διὰ νὰ ἔχουν καὶ τὴν τροφὴν τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, τοῦ Σαββάτου, καὶ νὰ μὴ ἀπασχολοῦνται εἰς βιοποριστικὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου.

Τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἀνεκοίνωσαν πρὸς τὸν γογγύζοντα λαὸν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρών, καὶ ἔδωκαν τὰς συστάσεις ποὺ ἔπρεπε πρὸς τοὺς συμπατριώτας των. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συντηρηθῇ ὁ λαὸς μόνον μὲ τὸ ψωμί! Ἤρχισαν πάλιν αἱ μεμψιμοιρίαι καὶ ὁ Θεὸς ἐπρόλαβε, πρὶν Τὸν παρακαλέσουν, καὶ ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ καὶ κρέας διὰ τὸν πεινῶντα λαόν Του: «Ἤκουσα τοὺς γογγυσμοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραήλ· εἰπέ τους—παρήγγειλε πρὸς τὸν Μωϋσῆν—, ὅτι τὸ βράδυ θὰ φάγουν κρέας καὶ τὸ πρωῒ θὰ χορτάσουν ἀπὸ ψωμιά, καὶ θὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σας». Ἡ δόξα τοῦ Κυρίου εἶχε φανῆ εἰς τὴν νεφέλην καὶ τὴν εἶδεν ὅλος ὁ λαός. Ὁ Κύριος ἐπεσκέφθη τὸν λαόν Του.

Τὸ βράδυ—διηγεῖται ἡ Ἁγία Γραφή—ἀνέβησαν ὀρτύκια καὶ ἐσκέπασαν τὸ στρατόπεδον τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἔπιασαν ἀπ' αὐτὰ ὅσα ἠμποροῦσεν ὁ καθείς, τὸ δὲ πρωῒ στρῶμα δρόσου ἐσκέπασεν ὅλα τὰ πέριξ τοῦ στρατοπέδου καί, ἀφ' οὗ ἀνέβη τὸ στρῶμα τῆς δρόσου, κάτι λεπτὰ καὶ στρογγυλά, λεπτὰ ὡσὰν τὴν πάχνην, εἶχαν ἀπομείνει εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐρήμου. Καὶ οἱ Ἰσραηλῖται ἠπόρησαν καὶ ἠρώτα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: «τί εἶναι τοῦτο;» Ὁ δὲ Μωϋσῆς ἀπεκρίθη: «Αὐτὸ εἶναι τὸ ψωμὶ ποὺ σᾶς δίδει ὁ Κύριος, διὰ νὰ φάγετε!»

Καὶ ἐδοκίμασαν οἱ Ἰσραηλῖται τὸ οὐρανόπεμπτον αὐτὸ ψωμί, ποὺ ὡμοίαζε μὲ τὸν σπόρον τοῦ κολιάνδρου, καὶ ἡ γεῦσίς του ἦτο ὡσὰν τὴν μελωμένην τηγανίταν.

Τεσσαράκοντα ἔτη διήρκεσεν ἡ περιπλάνησις τῆς ἐρήμου· καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς ἐτράφη κατ' αὐτὸν τὸν θαυμάσιον τρόπον· καὶ κανένας δὲν ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πεῖναν!

*

Τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου τὰς γνωρίζει καλλίτερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποὺ τὸν ἔπλασεν, «Οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῄζετε τούτων ἁπάντων» (Ματθ. ς' 32), ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπελπίζεται εἰς τὸν καιρὸν τῶν στερήσεων, διότι λησμονεῖ, ὅτι καὶ αἱ στερήσεις ἐξυπηρετοῦν κάποιον ὑψηλότερον σκοπόν, ποὺ ἔχει σχέσιν μὲ τὸ πραγματικόν, μὲ τὸ αἰώνιον, συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ Θεὸς θεωρήσῃ περιττὴν διὰ τὸν ἄνθρωπόν του πλέον τὴν δοκιμασίαν τῶν στερήσεων, ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ κανένας ἀποκλεισμὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄνθρωπόν του ὁ Θεός. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ οὐσιωδέστερον εἶναι νὰ φροντίζῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ συμμορφώνῃ τὴν ζωήν του μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, νὰ ἀναπτύξῃ εἰς

τὴν δοκιμασίαν τὴν ἀντοχήν, τὴν ὑπομονὴν τὴν πίστιν, ποὺ χρειάζεται εἰς τὰς δυσκόλους στιγμάς· νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτόν του νὰ παρασυρθῇ εἰς πράξεις σκοτεινάς, ποὺ δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι καμμία ἀνάγκη καὶ καμμία στέρησις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ δικαιολογητικόν, διὰ νὰ παραβαίνωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. Νὰ ζητῇ πρέπει ὁ ἄνθρωπος πρῶτον ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὸν Θεόν, καὶ Ἐκεῖνος ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Υἱοῦ Του, ὅτι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὅσα χρειάζονται εἰς τοὺς ἐκλεκτούς Του, τὰ ἔχει ἕτοιμα πάντοτε δι' αὐτούς. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς τὸ εἶπε πολὺ καθαρά: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Αὐτόθι 33).

Καὶ μήπως δὲν ἔχομεν ζωντανὴν πεῖραν τῆς ἀληθείας αὐτῆς;

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Ὁ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτός ἐστι μέγας» *(Λουκ. θ')*

Περίεργος ἀντίληψις! Διὰ τὸν κοσμικὸν ἄνθρωπον τελείως ἀκατανόητος συλλογισμός! Ὅ,τι φαίνεται μικρὸν εἶναι πραγματικὰ μεγάλο! Καὶ ὅμως συμβαίνουν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν αὐτὰ τά... παράδοξα. Τὸ μεγαλεῖον εἶναι ἐσωτερικόν, εὑρίσκεται εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας, εὐθὺς ὡς τὸ φέρομεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ, ἐξατμίζεται καὶ χάνεται. Δὲν ἐπιδεικνύεται τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον, οὔτε κομπορρημονεῖ, οὔτε ζητεῖ πρωτεῖα καὶ προβαδίσματα. Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ πράγματα ἐξωτερικά. Τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον εὑρίσκεται εἰς τὴν ποιότητα τοῦ χαρακτῆρός μας καὶ ὁ πραγματικὰ μεγάλος χαρακτὴρ δὲν χάνεται ποτὲ μὲ τὰς ματαιοδόξους ἐπιδείξεις. Ἠμπορεῖς νὰ γίνῃς δλων ὑπηρέτης εἰς τὸ ἀγαθόν; Εἶσαι κύριος πραγματικός, εἶσαι ἀληθινὰ μεγάλος! Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς βαθυτέρας χριστιανικῆς ἀρετῆς.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(11—17 Ὀκτωβρίου 1954)

11. Δευτέρα: Φιλίππου ἀποστόλου, τοῦ Διακόνου.
12. Τρίτη: Πρόβου, Ταράχου, Ἀνδρονίκου μ.
13. Τετάρτη: Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθονίκης μ.
14. Πέμπτη: Ναζαρίου καὶ Γερβασίου μαρτ.
15. Παρασκευή: Λουκιανοῦ καὶ Σαββίνου ὁσίων.
16. Σάββατον: Λογγίνου τοῦ Ἑκατοντάρχου μ.
17. Κυριακή: Δ' Λουκᾶ. Ἁγ. Πατέρων Ζ' Οἰκουμεν. Συνόδου. Ὠσηὲ Προφήτου.— Ἦχος α' Ἑωθινὸν Ζ'.

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα συμπληροῦται ἡ ἀνάγνωσις τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς. Εὐαγγέλιον συνεχίζεται τὸ κατὰ Λουκᾶν.

Ἑβδομὰς δωδεκάτη ὀγδόη

(11 - 17 Ὀκτωβρίου 1954)

Δευτέρα	(11):	Ἐφεσ. 4,25—32 Λουκ. 7,36—50
Τρίτη	(12):	Ἐφεσ. 5,20—25 Λουκ. 8,1—3
Τετάρτη	(13):	Ἐφεσ. 5,25—33 Λουκ. 8,22—25
Πέμπτη	(14):	Ἐφεσ. 5,33—6,8 Λουκ. 9,7—11
Παρασκ.	(15):	Ἐφεσ. 6,18—24 Λουκ. 9,12—18
Σάββατον	(16):	Α' Κορ. 15,39—45 Λουκ. 9,12—18
Κυριακὴ	(17):	Τίτ. 3,8—15 Λουκ. 8,5—15

Σημείωσις: Τὸ ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς (17), εἶναι τὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγ. Πατέρων.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰασίου 1, Ἀθῆναι. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112.

«Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις, ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς Γραφάς, καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς».

(Α' Κορ. 15,3-4)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 35 (122)

"ΕΓΗΓΕΡΤΑΙ ΤΗ, ΤΡΙΤΗ, ΗΜΕΡΑ"

'Αναγνώσατε: Α' Κορ. 15,1-11.

Περὶ τῆς πραγματικότητος τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Κυρίου μᾶς ὁμιλεῖ ἡ σημερινὴ 'Αποστολικὴ περικοπή. Καὶ ἔχουν μεγίστην σημασίαν αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἀκούονται σήμερον, διότι, ἀκριβῶς, προέρχονται ἀπὸ τὸν 'Απόστολον Παῦλον, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄλλοτε πείσμονα ἀρνητὴν τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ φανατικὸν διώκτην τῶν πιστῶν της.

'Επιμένει δὲ ὁ ἱερὸς 'Απόστολος εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Κυρίου, διότι, ὅπως λέγει ἀλλοῦ, τὴν θεωρεῖ εἰς τὴν βάσιν καὶ τὸ θεμέλιον ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ Εὐαγγελίου. Τόσον πολὺ μάλιστα πιστεύει εἰς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, ὥστε φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἂν δὲν ἦτο πραγματικὴ ἡ 'Ανάστασις θὰ ἦτο «ματαία ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ. 15,17).

'Η 'Εκκλησία μας πολὺ ὀρθῶς εἶναι καὶ λέγεται ἡ κατ' ἐξοχὴν «'Εκκλησία τῆς 'Αναστάσεως» καὶ ὅλας τὰς Κυριακὰς τοῦ ἔτους, ὅπως καὶ τὴν σημερινήν, τὰς ἀφιερώνει εἰς τὴν πανηγυρικὴν ἀνάμνησιν τῆς χαρμοσύνου ἐκείνης «μιᾶς τῶν σαββάτων» καὶ εἰς τὴν λατρευτικὴν προσκύνησιν τοῦ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν 'Αναστάντος Λυτρωτοῦ. Μὲ ἰδιαιτέραν, ἑπομένως, χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν ἀκούομεν σήμερον τὸν 'Απόστολον Παῦλον (τὸν ἄλλοτε «διώκτην καὶ βλάσφημον», ὅπως ὁ ἴδιος ὠνόμαζε τὸν ἑαυτόν του) νὰ μᾶς ὁμιλῇ διὰ τὰς μαρτυρίας, ποὺ εἶχεν ὑπ' ὄψιν του περὶ τοῦ γεγονότος τῆς 'Αναστάσεως, καὶ διὰ τὴν ἰδικήν του προσωπικὴν πεῖραν, ποὺ τὸν ἔπεισε τελικὰ—παρ' ὅλον τὸν προηγούμενον ἀντιχριστιανικὸν φανατισμόν του—νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραδεχθῇ τὴν 'Ανάστασιν, νὰ πιστεύσῃ τὸν 'Αναστάντα καὶ ν' ἀφοσιωθῇ εἰς Αὐτὸν καὶ εἰς τὸ κήρυγμα τῆς 'Αναστάσεώς Του μὲ ὅλην του τὴν ψυχήν.

'Ιδοὺ λοιπὸν τί μᾶς λέγει:

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

'Εξαποστειλάριον Α'.
(Ματθ. 28, 16-20)

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν ἐν ὄρει Γαλιλαίας πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· μάθωμεν πῶς διδάσκει βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς ἔθνη πάντα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ 'Αγίου Πνεύματος, καὶ συνεῖναι τοῖς Μύσταις, ὡς ὑπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ὁ Χριστός, ὁ Ὁποῖος «ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, κατὰ τὰς Γραφάς» καὶ «ἐτάφη», Αὐτὸς ὁ Ἴδιος «ἐ γ ή γ ε ρ τ α ι τ ῇ τ ρ ί τ ῃ ἡ μ έ ρ ᾳ κ α τ ὰ τ ὰ ς Γ ρ α φ ά ς». — Καὶ ἦτο γνώστης τῶν Γραφῶν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ὁ Παῦλος, ὁ ὑπερήφανος μαθητὴς τοῦ περιφήμου σοφοῦ νομοδιδασκάλου Γαμαλιήλ. Εἰς θέσιν δέ, ἑπομένως, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἦτο νὰ γνωρίζῃ, ἂν ὅσα «περέλαβε» περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦσαν πράγματι σύμφωνα μὲ τὰς Γραφάς. Ἦτο δὲ βέβαιος, ὅτι αἱ Γραφαὶ ἐκεῖναι (τὰς ὁποίας τόσον πολὺ ἐγνώριζε καὶ διὰ τὰς ὁποίας τόσον ἐνδιεφέρετο) ἐξεπληρώθησαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι ὁ Κύριος, μετὰ τὴν Ἀνάστασίν Του, ἐφανερώθη εἰς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς «δώδεκα» καὶ εἰς «πεντακοσίους ἀδελφούς», ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἐζοῦσαν ἀκόμη τὴν ἐποχὴν ποὺ τὰ ἔγραφεν αὐτά· ἔπειτα ἐφανερώθη εἰς τὸν Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον καί, τέλος, εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους. Ὅλα αὐτὰ δὲ λεπτομερῶς τὰ ἔγραφε τώρα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ βαθειὰ τὰ ἐπίστευε, διότι «ἔσχατον πάντων» ὁ Ἀναστὰς Κύριος «ὤφθη», ἐφανερώθη, καὶ εἰς αὐτόν.

Καὶ μὲ πόσην ταπεινὴν εὐγνωμοσύνην τὸ λέγει αὐτὸ τὸ τελευταῖον, ποὺ τοῦ δίδει τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν προηγουμένην του κατάστασιν!... Μὲ πόσην θέρμην ἐκφράζεται διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν ποὺ τοῦ ἔδειξεν ὁ Θεός, ὅταν ἀπὸ διώκτην τὸν ἔκαμεν Ἀπόστολον! —Εἶμαι λέγει, ὁ ἐλάχιστος τῶν Ἀποστόλων», καὶ δὲν εἶμαι «ἱκανὸς» μήτε νὰ φέρω αὐτὸ τὸ ὄνομα, «διότι ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ»!...

Ἀλλὰ «χάριτι Θεοῦ» ἔγινεν ὁ Παῦλος ὅ,τι ἔγινε καὶ ἐφρόντισε—λέγει—νὰ μὴ μείνῃ ἀχρησιμοποίητη αὐτὴ ἡ χάρις καὶ νὰ μὴ ἀποδειχθῇ «κενή». Δι' αὐτὸ καὶ ἐκοπίασε «περισσότερον αὐτῶν πάντων», αὐτῶν ποὺ ἀνέφερε προηγουμένως, ὅτι εἶδαν τὸν Κύριον. Ὅ,τι δὲ κατώρθωσε δὲν τὸ θεωρεῖ ἔργον ἰδικόν του, ἀλλὰ τῆς «χάριτος τοῦ Θεοῦ».

Αὐτός, λοιπόν, ὁ ἄλλοτε φανατικὸς καὶ φονικὸς διώκτης, ποὺ εἶχε πρωτοστατήσει εἰς τὸν λιθοβολισμὸν τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου καὶ ποὺ μὲ τόσην ἀγριότητα ἔσπευδεν εἰς τὴν Δαμασκόν, διὰ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ σιδηροδεσμίους εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς ὁ ἴδιος τώρα τὴν πιστεύει, τὴν ὁμολογεῖ, τὴν κηρύσσει καὶ τὴν ὑπερασπίζεται. Καί, μὲ τὸ παράδειγμα τῆς προσωπικῆς του πείρας, τὴν ἀποδεικνύει ὄχι μόνον ὡς ἕνα γεγονὸς ἱστορικὸν ἀναμφισβήτητον, ἀλλὰ καὶ ὡς μίαν δύναμιν, ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ ζωογονῇ κάθε ψυχήν, ἔτσι, ὅπως ἐζωογόνησε τὸν ἴδιον. Καὶ αἰσθάνεται ἱκανοποίησιν, διότι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου τὴν ἐκήρυσσεν, ὅπως τὴν ἐκήρυσσαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι, καὶ διότι τὴν ἐπίστευσαν οἱ χριστιανοί, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔγραφεν αὐτὰ τὰ λόγια: «Εἴτε οὖν ἐγὼ εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε».

Καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Καὶ τὴν ἑορτάζομεν καὶ σήμερον, ὅπως καὶ κάθε Κυριακήν. Ἀλλὰ αἰσθανόμεθα, ἆρά γε, ὅλοι τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωήν, ποὺ ἔκαμνε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον νὰ αἰσθάνεται τόσην χαρὰν καὶ τόσην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Ἀναστάντα;

Η ΙΕΡΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ὅλοι οἱ φορτωμένοι ἠμποροῦν νὰ ξεφορτωθοῦν τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτημάτων των. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ τὸ σηκώσῃ χωρὶς γογγυσμόν, μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ μὲ ἀπέραντον καλωσύνην. Θέλει νὰ εἶναι ἀκόμη «φίλος τῶν ἁμαρτωλῶν». Κανένας ἁμαρτωλὸς ἂς μὴ κωφεύσῃ εἰς τὴν πρόσκλησίν Του.

Ποῦ θὰ εὕρωμεν ὅμως τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν μας; Καὶ πῶς θὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ὤμους μας τὸ φορτίον; Ἰδοὺ μία ἀπορία, ποὺ γεννᾶται, πρὸ πάντων, εἰς ἐκείνους ποὺ αἰσθάνονται ἀβάστακτον τὸ βάρος τῶν

N. T. B. Αον

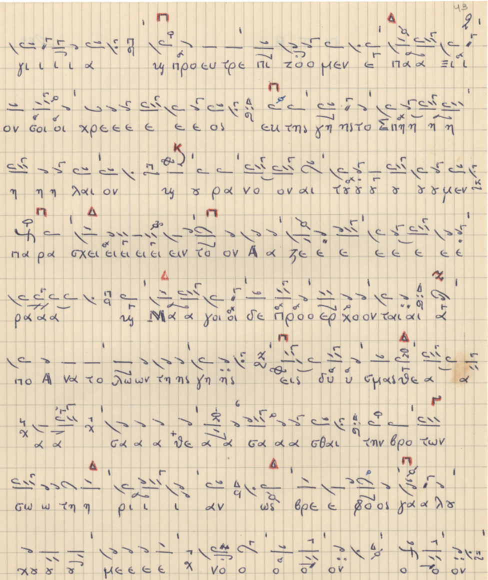

1955

K. M.

N. T. B. Αον

Τῇ CΤ΄ Δεκεμβρίου εἰς τὸν Στίχον

ΚΑΙ ΝΥΝ ΠΡΟΕΟΡΤΙΟΝ

Ἦχος

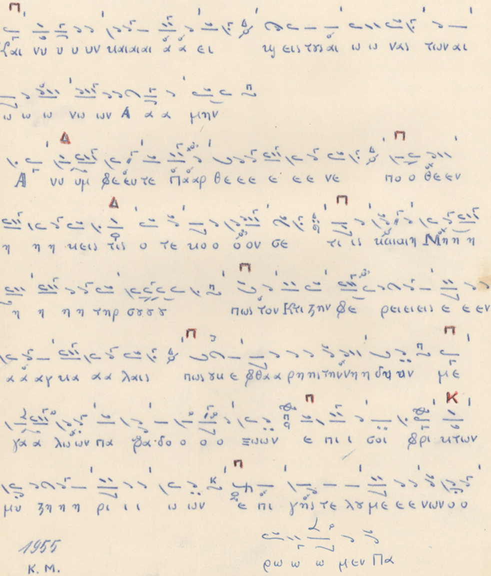

1955

Κ. Μ.

N.T.B.

Fov

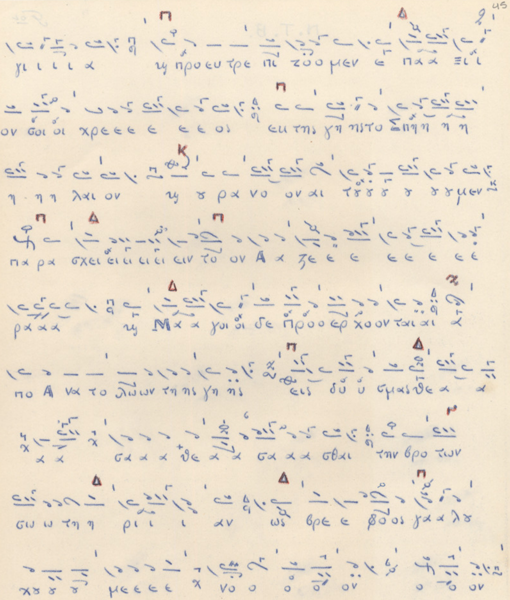
γι ι ι ι α τη προευτρε πι ζοομεν ε παα ξι ι
ον σοι οι χρεεε ε εε οι ευ της γη πιστο Σπηη η η
η η η λαι ον η ο ρα νο ον αι τοοο ο οομεν
παρα σχει ει ι ι ι ι ειν το ον Α α ζε ε ε ε ε ε ε
ραα α η Μα α γοι οι δε προο ερ χο ον ται αι α
πο Α να το λωων τη ης γη ης εις δο ο ο ξασθε α α
α α σα α α θε α α σα α α σθαι την βρο των
σω ω τη η ρι ι ι αν ως βρε ε φο ος γαα λα
κτο ο ο μεεεε α νο ο ο ο ον ο ο ον

1955
K.M.

N.T.B. Ϛοι

ἁμαρτιῶν των καὶ ποῦ ἡ συνείδησίς των δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ τόσον εὔκολα.

Καὶ ποῖος θὰ μᾶς καθοδηγήσῃ εἰς τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ κακὸν ποὺ ἔχομεν κάμει, θὰ διορθώσωμεν τὰς ἁμαρτωλάς μας κλίσεις, θὰ προλάβωμεν τὸ ξανακύλισμα εἰς τὸν βοῦρκον τῆς ἁμαρτίας; Ἰδοὺ καὶ τρίτη ἀπορία ποὺ βασανίζει πολλούς.

Δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα ὁ Κύριος ἀφῆκεν ἑτοίμην τὴν λύσιν.

Ἀνελήφθη σωματικῶς ἀπὸ τὴν γῆν, ὅπως γνωρίζομεν. Ἀλλὰ δὲν ἔφυγεν ἀπὸ κοντά μας. Ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος ζῇ, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος κυβερνᾷ, τὴν ὁποίαν καὶ σωματικῶς ἀκόμη ἐπισκέπτεται διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὅπως μᾶς τὸ ὑπεσχέθη, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι μαζί μας «κάθε ἡμέραν, ὅλον τὸν καιρόν, καὶ θὰ εἶναι πάντοτε μαζί μας μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων»!

Τὸ ἔργον τῆς διορθώσεως τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται ἡ ἀπέραντος χάρις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἐκεῖνος, ἕνεκα ἀκριβῶς τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἐξέλεξε νὰ εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ὄργανα τῆς Χάριτός Του. Εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς διαδόχους των ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν νὰ λύουν, νὰ συγχωροῦν ἐξ ὀνόματός Του, τὰς ἁμαρτίας τῶν μετανοούντων καὶ ἔδωκε τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἡ ἀπόφασίς των δὲν ἰσχύει μόνον διὰ τὴν γῆν, ἀλλὰ ἔχει κῦρος καὶ διὰ τὸν οὐρανόν.

Τοιουτοτρόπως ἱδρύθη τὸ ἱερὸν Μυστήριον τῆς Μετανοίας, τὸ ὁποῖον διαχειρίζονται τώρα οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ὁρίζουν τοὺς Ἐξομολόγους ἢ Πνευματικοὺς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Πρεσβυτερίου. Ἕνα μυστήριον γεμᾶτο ἀπὸ θεῖαν συμπάθειαν καὶ ἀπὸ καλωσύνην, ἀπὸ ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν διὰ κάθε πονεμένην ψυχήν.

Ὅ,τι εἶπαν οἱ ἁμαρτωλοὶ ποὺ ἐπλησίασαν τὸν Κύριον κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωήν Του, ὅ,τι ἔκαμαν ἐκεῖ ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ δείξουν τὸν πόνον των διὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀπόφασίν των διὰ τὴν ἐπιστροφὴν καὶ τὴν διόρθωσίν των, τὸ ἴδιον καλοῦνται νὰ κάμουν καὶ τώρα ἐμπρὸς εἰς τὸν Πνευματικόν των οἱ σύγχρονοι ἁμαρτωλοί. Νὰ ἐξαγορευθοῦν τὰ ἁμαρτήματά των, νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐνοχήν των, νὰ ἐκδηλώσουν τὸν πόνον των, νὰ ζητήσουν τὴν συγχώρησίν των, νὰ ὑποσχεθοῦν τὴν διόρθωσίν των.

Καὶ ὅ,τι ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοὺς ἁμαρτωλούς Του, τὸ ἴδιον ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ κάμῃ καὶ ὁ σημερινὸς Πνευματικὸς διὰ τοὺς ἰδικούς του ἁμαρτωλούς. Ὅπως ὁ Κύριος τότε, ἔτσι καὶ ὁ Πνευματικὸς τώρα, θὰ ἀκούσῃ ὅ,τι τοῦ ἐκμυστηρευθοῦν, μὲ ἀγάπην καὶ μὲ συμπάθειαν, θὰ συμπονέσῃ εἰς τὸν πόνον των, θὰ δεχθῇ τὴν μετάνοιάν των, θὰ ὑποδείξῃ τὰ μέσα τῆς ἐπουλώσεως τῶν πληγῶν τῶν ψυχῶν των καὶ θὰ χορηγήσῃ τὴν συγχώρησιν. «Ἔσο συγκεχωρημένος· πορεύου εἰς εἰρήνην καὶ μηκέτι ἁμάρτανε», θὰ εἴπῃ ὁ Πνευματικός, ἢ μᾶλλον ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μὲ τὸ στόμα τοῦ Πνευματικοῦ, θὰ τὸ εἴπῃ αὐτό.

Καὶ τὸ φορτίον θὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὅ,τι λέγεται ἐδῶ, εἰς τὴν γῆν μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἱερέως, γράφεται ἐπάνω εἰς τὸν Οὐρανόν, ὅπως μᾶς ἐβεβαίωσεν ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρ.

Ἀρκεῖ νὰ εἶναι εἰλικρινὴς ἡ Ἐξομολόγησις, πραγματικὴ ἡ μετάνοια, ἀληθινὴ ἡ συντριβή, ἀποφασιστικὴ ἡ θέλησις διὰ τὴν ἐνάρετον ζωήν.

Αὐτὸ εἶναι ἡ Ἱερὰ Ἐξομολόγησις, τὸ Μυστήριον ποὺ τόσον ἔχει παρεξηγηθῇ ἀπὸ μερικούς, ποὺ τόσον ἔχει περιφρονηθῇ ἀπὸ ἄλλους καὶ ποὺ τόσον καταστρατηγεῖται ἀπὸ πολλούς.

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

28 ΑΥΓ. — 3 ΣΕΠΤ. 1955

28. Κυριακὴ (ΙΒ' Ματθαίου): Ἦχος γ'. Ἑωθινὸν Α' [Ματθ. 28(κη'), 16 - 20]. —Α' Κορινθ. 15(ιε'), 1 - 11. Ματθ. 19(ιθ'), 16 - 26.—Μωσέως Αἰθίοπος Ὁσίου. Διομήδους καὶ Λαυρεντίου Μαρτύρων.

29. Δευτέρα: † Ἀποτομὴ Ἰωάννου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ. Πράξ. 13(ιγ'), 25 - 32. Μάρκ. 6 ιστ'), 14 - 30.—Β' Κορινθ. 8(η'), 7 - 14. Μάρκ. 3(γ'), 6 - 12.—Νηστεία.

30. Τρίτη: Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου Πατρ. ΚΠόλεως.—Β' Κορ. 8(η'), 16 - 9(θ'),5. Μάρκ. 3 (γ'), 13-21.

31. Τετάρτη: Κατάθεσις Τιμίας Ζώνης Θεοτόκου. Ἑβρ. 9 (θ'), 1-7. Λουκ. 10 (ι'), 38-42. 11 (ια'), 27-28·—Β' Κορ.9(θ'), 12—10(ι'), 7.Μάρκ. 3(γ'), 20 - 27.

1. Πέμπτη: † Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἤτοι τοῦ Νέου Ἐκκλησ. Ἔτους. [Α' Τιμοθ. 2(β'), 1 - 7. Λουκ. 4(δ'), 16 - 22]. Συμεὼν Στυλίτου. Μελετίου Ὁσίου. Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. — Β' Κορ. 10(ι'). 7 - 18. Μάρκ. 3(γ'), 28 - 35.

2. Παρασκευή: Μάμαντος Μάρτυρος. Ἰωάννου ΚΠόλεως Νηστευτοῦ.—Β' Κορ. 11(ια') 5 - 21. Μάρκ. 4(δ'), 1 - 9.

3. Σάββατον: Ἀνθίμου Ἱερομ., Θεοκτίστου Ὁσ., Χαρίτωνος Μάρτ., Φάβης Διακόνου. Πολυδώρου. Νεομάρτυρος (Ν. Ἔφεσος).—Α' Κορ· 2 (β'), 6-9. Ματθ. 22(κβ'), 15 - 22.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(4 Σεπτεμβρίου 1955)

13η Κυριακὴ (ΙΓ' Ματθαίου: Ἦχος δ'. Ἑωθινὸν Β' [Μάρκ. 16(ιστ'), 1 - 8].— Α' Κορ. 16(ιστ') 13 - 24. Ματθ. 21(κα'), 33 - 42. — Βαβύλα Ἱερομ. Μωϋσέως Προφήτου.

Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιῇ συχνὰ ὁ χριστιανὸς αὐτὸ τὸ ψυχικὸν λουτρόν, κάθε φορὰν ποὺ αἰσθάνεται ὅτι ἔπταισεν ὁπωσδήποτε ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι δὲν τὸ ἐδοκίμασαν ἕως τώρα, θὰ αἰσθανθοῦν κάποιαν δυσκολίαν διὰ νὰ τὸ ἀποφασίσουν, ἀλλὰ εἶναι τὸ μοναδικὸν μέσον διὰ νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν καὶ γαλήνην ἡ ψυχή, διὰ νὰ πλησιάσῃ τὸν Σωτῆρα καὶ νὰ βεβαιωθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν της.

ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΛΟΓΩΝ

Ποῖον τὸ ὄφελος, ἐὰν ἀπέχωμεν μὲν ἀπὸ ψάρια καὶ κρέατα κατὰ τὰς νηστευσίμους ἡμέρας, δαγκάνωμεν δὲ καὶ κατατρώγωμεν τοὺς ἀδελφούς μας; Ὅστις κατακρίνει καὶ κακολογεῖ, ἀδελφικὰ κρέατα τρώγει, τὴν σάρκα τοῦ πλησίον του δαγκάνει. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει, «εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε» (Γαλ. ε' 15).

Θὰ εἴπῃς ὅτι δὲν ἔχωσες τὰ δόντια σου εἰς τὴν σάρκα τοῦ ἄλλου; Ἔχωσες ὅμως τὴν μαχαιροειδῆ γλῶσσάν σου εἰς τὴν ψυχήν του καὶ μὲ τὴν κατάκρισίν σου ἐπλήγωσες τὴν ὑπόληψιν τοῦ πλησίον σου... Τί ἐκέρδισες μὲ αὐτό; ἔγινες ἐγκληματίας, ἄξιος δίκης καὶ τιμωρίας.

Διὰ τοὺς ζητοῦντας νὰ δικαιολογήσουν τὰς κατακρίσεις των.

Καὶ μὴ ζητήσῃς νὰ δικαιολογηθῇς μὲ τὸ ὅτι: θὰ κατέκρινα, ἂν ἔλεγα ψεύματα. Ἐγὼ ὅμως λέγω ἀληθινά, ὥστε δὲν κατακρίνω.

Καὶ ἐὰν ἀληθινὰ κατακρίνεις καὶ πάλιν ἐγκληματεῖς. Διότι καὶ ὁ φαρισαῖος ἠλήθευεν, ὅταν κατέκρινε τὸν τελώνην, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ὠφέλησε διόλου. Διὰ τὴν κακολογίαν του ἔχασε καὶ κάθε ἀξιομισθίαν του.

Ἐνδιαφέρεσαι πράγματι διὰ τὸν πλησίον σου; —Λυπήσου τον εἰλικρινῶς, προσευχήσου ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, πήγαινε καὶ εὗρε τον κατ' ἰδίαν, καὶ συμβούλευσέ τον καὶ παρακάλεσέ τον νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν διόρθωσίν του.

Ἡμάρτησεν ὁ ἀδελφός σου;—Δεῖξε του ἀγάπην, πεῖσε τον ὅτι ὁμιλεῖς διὰ τὸ ἁμάρτημά του. ἀπὸ ἀδελφικὸν ἐνδιαφέρον ὄχι διὰ τὰ τὸν θεατρίσῃς καὶ δεῖξε του μὲ κάθε τρόπον τὴν πρὸς αὐτὸν στοργήν σου, ἄν, ἀληθινά, ἐπιθυμῇς νὰ τὸν ἰατρεύσῃς. Τοιουτοτρόπως κάμνουν πολλάκις καὶ οἱ ἰατροί. Χαϊδεύουν τοὺς ἀρρώστους ὅταν εἶναι δύστροποι καὶ τοὺς πείθουν μὲ τὰς παρακλήσεις των καὶ τὰς στοργικὰς προτροπάς των νὰ δεχθοῦν τὸ εὐεργετικὸν φάρμακον. Ὅμοια κάμε καὶ σύ. Ἀντὶ νὰ κατακρίνῃς, διὰ νὰ πληγώσῃς, πεῖσε τὸν ἁμαρτήσαντα νὰ δείξῃ τὴν πληγήν του πρὸς τὸν θεραπευτὴν ἱερέα. Τοιουτοτρόπως κάμνει ὁποιος ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν ἄλλον καὶ προνοεῖ καὶ φροντίζει δι' αὐτόν.

Ὅταν κακολογοῦν ἄλλοι.

Δὲν κακολογεῖς ὅμως ἐσύ.— εἶσαι ἀξιέπαινος, ἀλλ' αὐτὸ μόνον δὲν ἀρκεῖ· ὀφείλεις ἀκόμη, ὅταν ἐπὶ παρουσίᾳ σου κακολογοῦν ἄλλοι, νὰ φράσσῃς τὰς ἀκοάς σου καὶ νὰ μιμῆσαι τὸν προφήτην, ὅστις λέγει «τὸν καταλαλοῦντα λάθρᾳ τὸν πλησίον αὐτοῦ, τοῦτον κατεδίωκον» (ψαλμ. Ρ' 5) ἠμπορεῖς νὰ εἴπῃς πρὸς τὸν κακολόγον· ἔχεις καὶ ἐπαινέσῃς καὶ ἐγκωμιάσῃς· ἀνοίγω τ' αὐτιά μου, διὰ νὰ δεχτῶ τὰ μύρα· ἂν ὅμως θέλῃς νὰ κακολογήσῃς τὰ κλείω, διὰ νὰ μὴν δεχθοῦν κόπρον καὶ βόρβορον. Τί θὰ κερδίσω μὲ τὸ νὰ μάθω ὅτι ἔκαμε πονηρὰ ὁ δεῖνα;

Ἠμπορεῖς ἀκόμη νὰ τοῦ εἴπῃς· ἂς φροντίσωμεν διὰ τὰ ἰδικά μας, πῶς ν' ἀποφύγωμεν τὰς μεγάλας εὐθύνας τῶν ἰδικῶν μας ἁμαρτημάτων, καὶ ἂς χρησιμοποιῶμεν τὸν καιρόν μας εἰς ἐξέτασιν τῆς ἰδικῆς μας ζωῆς.

Διότι τί θὰ ἀπολογηθῶμεν, καὶ πῶς θὰ συγχωρηθῶμεν, ὅταν τὰ μὲν ἰδικά μας ἁμαρτήματα οὔτε λογαριάζομεν διόλου, λεπτολογοῦμεν ὅμως τόσον διὰ τὰ ξένα; ὅπως εἶναι αἰσχρὸν νὰ παρακύπτῃ ὁ διαβάτης μέσα εἰς τὰ ξένα σπίτια καὶ νὰ κρυφοκοιτάζῃ, τοιουτοτρόπως καὶ ὅστις περιεργάζεται τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, φανερώνει ὅτι τοῦ λείπει καλὴ ἀνατροφή.

Προμηθευθῆτε ὅλοι, ὅσοι δὲν ἔχετε, τὴν

ΚΑΙΝΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ

ποὺ ἐξέδωκεν ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κειμένου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς κομψὸν χρυσοπανόδετον τομίδιον τῆς τσέπης δρχ. 20.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰω. Γενναδίου 14, Ἀθῆναι. (Τηλ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112

«Ἐπιστράφητε πρός με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρήξατε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν».

(Ἰωὴλ 2,12)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ' | ΑΘΗΝΑΙ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 6 (93)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Πάντοτε ἡ ἀνθρωπότης εἶχεν ἀνάγκην αὐτῆς τῆς περιόδου τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως καὶ τῆς πνευματικῆς περισυλλογῆς, ποὺ ἀρχίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας κάθε χρόνον μὲ τὸ «Τριῴδιον». Ἀλλὰ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν σημερινήν, πλήρη ἀγωνίας, ἐποχὴν αὐτὸ τὸ κήρυγμα τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς χριστιανωσύνης εἶναι ἐξόχως ἐπίκαιρον. Ἡ φωνὴ τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀντηχεῖ μέσα ἀπὸ τὰς γραμμὰς τῶν ἁγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ ἀπὸ τὰς στροφὰς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ᾀσμάτων τοῦ «Τριῳδίου», εἶναι ἡ ἰδία ἐκείνη φωνή, ποὺ πρὶν ἀπὸ χιλιάδας ἐτῶν ἀντήχει εἰς τὴν ἱερὰν γῆν τῶν Προφητῶν καὶ ἐκάλει τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ εἰς διόρθωσιν. Ἡ ἰδία φωνή, ποὺ ἀντήχησεν εἰς τὴν Ναζαρέτ, εἰς τὴν Καπερναούμ, εἰς τὴν Σαμάρειαν, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπάνω εἰς τὸν Γολγοθᾶν, καὶ ἐφανέρωσεν εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας. Ἡ ἰδία φωνή, ποὺ μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε, μᾶς προσκαλεῖ καὶ σήμερον νὰ ρίψωμεν ἐρευνητικὸν βλέμμα εἰς τὸν ἐσωτερικόν μας κόσμον. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν στίχον τοῦ Προφήτου Ἰωήλ, ποὺ ἐθέσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος φύλλου, συγκεντρώνονται ὅλοι οἱ σκοποὶ καὶ ὅλαι αἱ κατευθύνσεις καὶ ὅλαι αἱ πνευματικαὶ προσπάθειαι τοῦ «Τριῳδίου», ποὺ πρέπει ἐξάπαντος νὰ ἔχῃ δι' ὅλους μας τὴν σημασίαν μιᾶς καθολικῆς πνευματικῆς ἐπιστρατεύσεως, ἑνὸς ἀληθινοῦ ὁλοκληρωτικοῦ πνευματικοῦ πολέμου, μιᾶς ἄνευ προηγουμένου ἐντατικῆς πνευματικῆς προσπαθείας, ἑνὸς ἀφαντάστου πνευματικοῦ ἐξοπλισμοῦ ἐναντίον «τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου».

«Ἐπιστράφητε πρός με—λέγει ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς—ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρήξατε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν». Τὸ πρῶτον βῆμα διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὴ ἡ ἐπιστράτευσις καὶ ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ψυχῶν μας, καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ προσπάθεια καὶ ν' ἀποβῇ νικηφόρος ὁ πόλεμος ἐναντίον τοῦ κακοῦ: Νὰ συναισθανθῶμεν ὅλοι, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὸν Θεὸν μὲ ὅλην μας

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Κοντάκιον. Ἦχος Δ'.

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν καὶ Τελώνου μάθωμεν τὸ ταπεινὸν ἐν στεναγμοῖς, πρὸς τὸν Σωτῆρα κραυγάζοντες: Ἵλαθι, μόνε, ἡμῖν, εὐδιάλλακτε.

τὴν καρδίαν. Ὄχι χλιαρὰ καὶ νερόβραστα, ἀλλὰ μὲ πραγματικὴν συντριβήν, «ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ». Ὄχι μὲ ἐξωτερικὰς ἁπλῶς ἐκδηλώσεις μετανοίας, ἀλλὰ μὲ πραγματικὴν ψυχικὴν ὀδύνην. Οἱ παλαιοι Ἑβραῖοι συνήθιζον εἰς ἔνδειξιν θλίψεως βαθείας νὰ σχίζουν τὰ ροῦχά των· ὁ Θεὸς δὲ ἱκανοποιεῖται μὲ αὐτὸ μόνον. Θέλει νὰ σχίσωμεν τὰς καρδίας μας, «διαρρήξατε — λέγει — τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν».

Ἀκούετε; Ὅπως, ὅταν ἔχῃς ἕνα ὄγκον γεμᾶτον μὲ πῦον, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν σχίσῃς, διὰ νὰ φύγῃ τὸ πῦον, νὰ αἰσθανθῇς ἀνακούφισιν καὶ νὰ θεραπευθῇς, τοιουτοτρόπως πρέπει νὰ σχίσωμεν τὰς καρδίας μας, διὰ νὰ φύγῃ τὸ δηλητήριον τῆς ἁμαρτίας, πού, ὅπως τὸ πῦον, τὰς ἔχει μολύνει καὶ τὰς ἔχει πρήξει· νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἀνακούφισιν ἀπὸ ὅ,τι σήμερον τὰς πιέζει καὶ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν χαρὰν τῆς θεραπείας. Πῶς θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ ἐγχείρησις; Πῶς θὰ κάμωμεν αὐτὴν τὴν σωτήριον τομὴν εἰς τὰς καρδίας μας; Μὲ τὴν βαθυτάτην θλῖψιν διὰ τὸ περιεχόμενόν των καὶ μὲ τὴν ἐνδόμυχον καὶ ἀποφασιστικὴν ἀποκήρυξιν ὄχου τοῦ ἁμαρτωλοῦ μας παρελθόντος. Δὲν μᾶς εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶναι «μακάριοι οἱ πενθοῦντες» καὶ ὅτι «αὐτοὶ παρακληθήσονται»; Δὲν μᾶς ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου ὁ Θεός, ὅτι καὶ ὡσὰν τὸ κόκκινον ἐὰν εἶναι αἱ ἁμαρτίαι μας, Ἐκεῖνος—ὅταν ἐπιστρέψωμεν—θὰ τὰς λευκάνῃ «ὡς ἔριον» καὶ «ὑπὲρ χιόνα»; Δὲν διεκήρυξεν ὁ Σταυρωθεὶς ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν, ὅτι «χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι»;

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. Δ΄.

Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς τὸν Ναὸν τὸν ἅγιόν Σου, ναὸν φέρων τοῦ σώματος ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλάγχνῳ Σου ἐλέει.

Ἐπιστρέψατε — λέγει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Προφήτου Ἰωὴλ—ἐπιστρέψατε «πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν», διότι «ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ἐστί, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις». Ἂς μὴ διστάσωμεν, λοιπόν, ἀδελφοί· ἂς μὴ ἀμελήσωμεν· ἂς μὴ δείξωμεν ὀκνηρίαν ἢ ἀναβλητικότητα· ἂς μὴ λυπηθῶμεν καθόλου μήπως στενοχωρήσωμεν τὸν ἑαυτόν μας. Ἐὰν πραγματικὰ λυπούμεθα τὴν ψυχήν μας, πρέπει νὰ τὴν λυπήσωμεν, νὰ τὴν στενοχωρήσωμεν, νὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νὰ διακόψῃ κάθε δεσμὸν μὲ τὸ ἁμαρτωλὸν της παρελθόν. Ἀξίζει ὁ πόνος αὐτός, ὅσον πικρὸς καὶ ἂν εἶναι, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν πνευματικὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀληθινὴν χαράν. Ποῖος δὲν δέχεται τὸν πόνον μιᾶς σωτηρίας χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, ὅταν εἶναι βέβαιος, ὅτι, ἂν ὀλιγοψυχήσῃ καὶ δυστροπήσῃ, θὰ προχωρήσῃ ἡ γάγραινα καὶ θὰ τοῦ φέρῃ θάνατον;

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Δι' ὅσους, τυχόν, ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς Κυρίου» δὲν ἐπρόσεξαν ἢ δὲν ἀντελήφθησαν τὸ περιεχόμενον τοῦ «Ἑορτολογίου μας», πού δημοσιεύεται διὰ κάθε ἑβδομάδα εἰς τὴν τρίτην σελίδα κάθε φύλλου, θεωροῦμεν χρέος μας νὰ διευκρινίσωμεν, ὅτι ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου κάθε ἡμέρας, σημειώνονται καὶ τὰ καθημερινὰ ἁγιογραφικὰ ἀναγνώσματα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅταν δὲ πρόκειται, περὶ ἑορτασίμου ἡμέρας, σημειώνονται καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῆς ἑορτῆς, πρὶν ἀπὸ τὰ τῆς καθημερινῆς σειρᾶς. Συνιστῶμεν εἰς ὅλους τὴν τακτικὴν παρακολούθησίν των καὶ εἴμεθα πρόθυμοι ν' ἀπαντήσωμεν εἰς κάθε σχετικὴν σοβαρὰν ἀπορίαν.

Τῇ ΣΤ' Δεκεμβρίου εἰς τὸν Στίχον
Καὶ νῦν Προεόρτιον Ἦχος Πλ. α'
Νηλέως Α. Καμαράδου

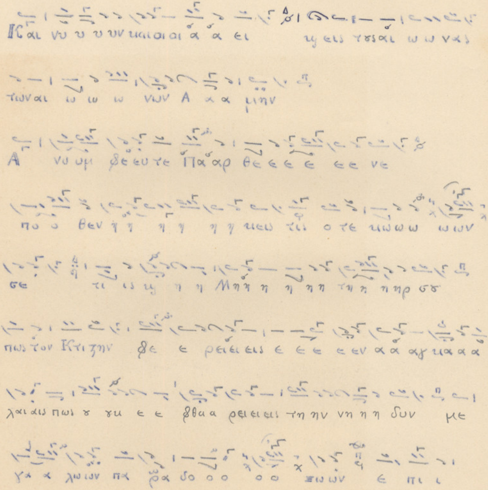

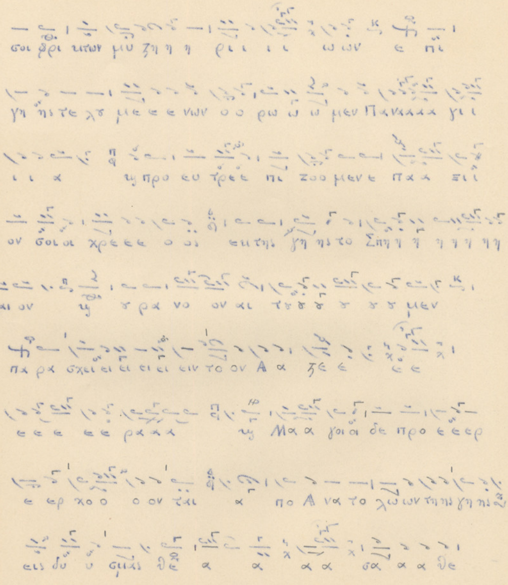
σοι ϑρι κιων μυ ζη η η ρι ι ι ω ων ε πι
γη ης τε λε μεεε νων ο ο ρω ω ω μεν Πανκαλλα γι
ι ι α η προ ευ τρεε πι ζοο μενε παλ ει
ον σοι οι χρεεε ο οι ευ της γη ης το Σπη η η η η η η
λαι ον η ρα νο ον αι τε ε ε ε ε μεν
πα ρα σχει ει ει ει ει ειν το ον Α α ζε ε ε ε
ε ε ε ε ε ρα α α η Μα α γοι οι δε προ ε ε ερ
ε ερ χο ο ο ον ται α πο Α να το λω ων της γη ης
εις δυ υ σμας δε α α α α σα α α δε

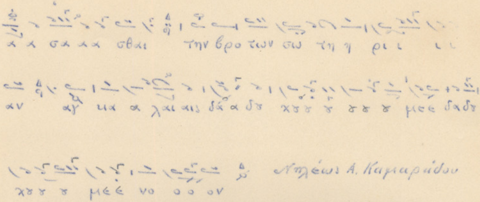

ὡς βρέφος γαλουχούμενον.
Αλλαχοῦ ἀπαντᾶται, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον.

Ἔγραφον ἐν Ἀθήναις
τῇ 5 Δεκεμβρίου 1950
Νικόλαος Γ. Βλαχόπουλος

Εἰς Ἀντώνιον Σύρμαν 6 Δεκεμβρίου 1950 ϛον

Τῇ ΣΤ' Δεκεμβρίου εἰς τὸν Στίχον

ΚΑΙ ΝΥΝ Προεόρτιον Ἦχος

Νηλέως Α. Καμαράδου

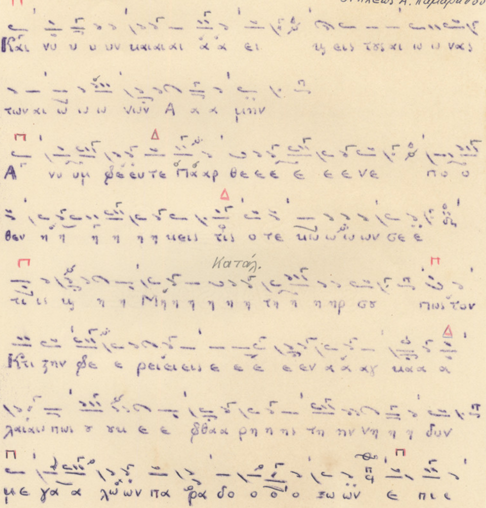

1952

CTον

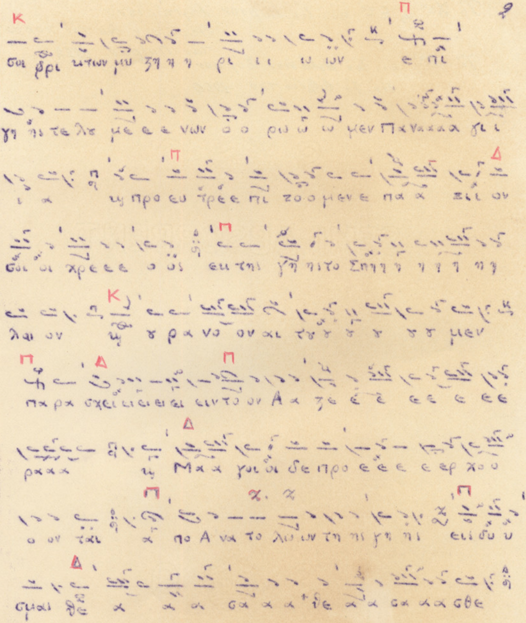

Τό Δ^ον^ ή Ε^ον^ εις τόν Κύριον Δημήτριον Λουίζον διά τήν χορόν των Πατρών 1952 ΣΤ^ον^

Τό Β^ον^ εις τόν Αντώνιον Σύρμαν διά τό βιβλίον του 1950

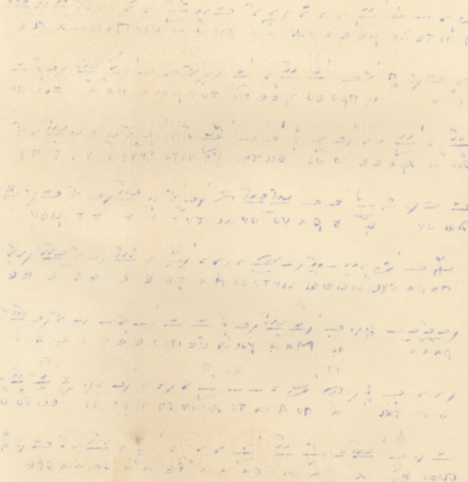

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κατὰ τὰς πρωϊνὰς ἀκολουθίας τῶν καθημερινῶν τῆς παρούσης ἑβδομάδος (7—12 Φεβρουαρίου 1955) ἀναγινώσκονται τὰ Εὐαγγέλια τῆς «ΙΖ' Ἑβδομάδος τοῦ Λουκᾶ», τὰ ὁποῖα—ὡς καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα—ἀπὸ τῆς Δευτέρας μέχρι καὶ τῆς Παρασκευῆς εἶναι περικοπαὶ ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον ἁγίου Εὐαγγελίου.

*

Δ ε υ τ έ ρ α, Μάρκ. ιγ' 9-13.— Ὁ Κύριος προλέγει εἰς τοὺς Μαθητάς Του τοὺς διωγμούς, τοὺς ὁποίους θὰ ὑφίσταντο χάριν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ συμβουλεύει αὐτοὺς περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουν. «Ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται».

Πόσον, ἀλήθεια, εἴμεθα χλιαροὶ εἰς τὴν πίστιν! Μὲ τὸ παραμικρὸν στενοχωρούμεθα καὶ ἀδημονοῦμεν! Ἐλησμονήσαμεν, ὅτι εἶναι προνόμιον διὰ τοὺς χριστιανοὺς οἱ διωγμοὶ καὶ ὅτι εἰς τοὺς διωγμοὺς ἀναδεικνύονται οἱ ἄξιοι τῶν στεφάνων.

Μελετήσατε τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρτυρίου ἑνὸς οἱουδήποτε ἀληθινοῦ πιστοῦ τῶν πρώτων αἰώνων καὶ θὰ ἐντραπῆτε διὰ τὴν μικροψυχίαν μας. Ἠμποροῦμεν ἡμεῖς ν' ἀνθέξωμεν εἰς τὸν ἐλάχιστον διωγμόν;

*

Τ ρ ί τ η, Μάρκ. ιγ' 14-23.—Ὁ Κύριος προλέγει σαφῶς τὰ κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἁγίας Πόλεως καὶ διδάσκει περὶ τῶν προοιμίων τῆς συντελείας τοῦ κόσμου. Ἐπίσης προλέγει τὴν ἐμφάνισιν πλάνων διδασκάλων καὶ ψευδοπροφητῶν, «πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς». Καὶ ἐπιλέγει: «Ὑμεῖς δὲ βλέπετε· ἰδοὺ προείρηκα ὑμῖν ἅπαντα».

Ἀγὼν λοιπὸν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἀγὼν τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους ἐναντίον τῶν «ἐκλεκτῶν» τοῦ Θεοῦ. Ἀγών, ἀποσκοπῶν εἰς τὴν ματαίωσιν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας, τὴν διὰ παντὸς μέσου ἀποπλάνησιν τῶν εὑρόντων τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐμμενόντων εἰς αὐτήν. Καὶ προειδοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Κυρίου οἱ «ἐκλεκτοί» Του, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμοι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτοῦ τοῦ ὑπούλου ἀγῶνος τῶν ἐχθρῶν τῆς σωτηρίας των. Καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τὴν ἰδικήν μας ὑπάρχουν αὐτοὶ οἱ ἐχθροί. Ἀνάγκη προσοχῆς!

*

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

6—12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955

(Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα: Κατάλυσις εἰς πάντα)

6. Κυριακὴ ΙϚ' Λουκᾶ (Τελώνου καὶ Φαρισαίου). Ἀ ρ χ ὴ τ ο ῦ Τ ρ ι ῳ δ ί ο υ. Ἦχος α'. Ἑωθινὸν Α'. [Ματθ· 28 (κγ'), 16-24]. Β' Τιμ. 3 (γ'), 10-15. Λουκ. 18 (ιη'), 10-14. Βουκόλου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

7. Δευτέρα : Παρθενίου Ἐπισκόπου Λαμψάκου, Λουκᾶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι.—Β' Πέτρ. 1 (α'), 20-(β'),9. Μάρκ. 13(ιγ'),9-13.

8. Τρίτη : Θεοδώρου Στρατηλάτου Μεγαλομάρτυρος, Φιλαδέλφου Μάρτυρος.—Β' Πέτρ. 2(β'), 9-22. Μάρκ.13 (ιγ'),14-23.

9. Τετάρτη : Νικηφόρου Μάρτυρος, Φιλαγρίου Ἐπισκόμου Κύπρου.—Ἀ π ό δ ο σ ι ς τ ῆ ς Ὑ π α π α ν τ ῆ ς.—Β' Πέτρ.3(γ'),1-18. Μάρκ.13(ιγ), 24-31.

10. Πέμπτη : + Χ α ρ α λ ά μ π ο υ ς Ἱ ε ρ ο μ ά ρ τ υ ρ ο ς.—Β' Τιμ. 2(β'), 1-10. Ἰωάν. 15(ιε'), 17-16,(ιστ'),2. Α' Ἰωάν.1(α'),8-2(β'),6. Μάρκ.13(ιγ'), 31-14(ιδ'),2.

11. Παρασκευή : Βλασίου Σεβαστείας Ἱερομάρτυρος, Θεοδώρας Βασιλίσσης.—Α' Ἰωάν.2(β'), 7-17. Μάρκ.14(ιδ'),3-9.

12. Σάββατον : Μελετίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας. — Α' Τιμ. 6 (ς'), 11-16. Λουκ. 20 (κ'), 46-21. (κα'), 4.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(13 Φεβρουαρίου 1955)

Κ υ ρ ι α κ ὴ τ ο ῦ Ἀ σ ώ τ ο υ (ΙΖ' Λουκᾶ): Ἦχος β'. Ἑωθ. Β' [Μάρκ. 6(στ'), 1-8]. Α' Κορ.6(στ'), 12-20. Λουκ. 15,(ιε'),11-32. Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης Ἀποστόλων, Μαρκιανοῦ Ὁσίου.

Τ ε τ ά ρ τ η, Μάρκ. ιγ' 24-31.— Ὁ Κύριος διδάσκει περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου καὶ προλέγει, ὅτι ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ θὰ ἐγίνετο ἐπὶ τῆς συγχρόνου Του γενεᾶς, ὅπως καὶ ἐγένετο τῷ 70 μ.Χ.

Αἱ τύχαι τῶν λαῶν, ὅπως καὶ τῶν ἀτόμων, εὑρίσκονται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἱστορία ὁλόκληρος διδάσκει τὸν στενὸν σύνδεσμον ποὺ ὑφίσταται μεταξὺ τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τῶν λαῶν καὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ πολιτικῆς των θέσεως. Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνεξαρτησία ἀνήκει εἰς τοὺς ἀξίους ἐλευθερίας λαούς. Καὶ ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας εἶναι οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἄτομα ποὺ ἔχουν εἰς τὰς ψυχάς των εὐσέβειαν καὶ ἀρετήν, ποὺ πιστεύουν εἰς τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα συγκεντρώνονται εἰς τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καὶ ποὺ ἐργάζονται μὲ τὴν καλὴν πρόθεσιν ν' ἀνταποκριθοῦν εἰς τὸν ὑψηλόν των προορισμὸν ὡς ἀνθρώπων, ὡς τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποίαν τόσον σαφῶς προκαθώρισε τὸ ἀλάνθαστον στόμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι κλασσικὸν παράδειγμα τῆς θείας Δίκης, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ τοὺς λαούς, ποὺ περιφρονοῦν τοὺς νόμους τοῦ Κυρίου καὶ θεοποιοῦν τὰ πάθη των.

*

Π έ μ π τ η, Μάρκ. ιγ' 31 - ιδ' 2.— Ὁ Κύριος διδάσκει περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συνεχοῦς πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, ὥστε εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι

διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ τέλους, τοῦ ὁποίου εἶναι ἄγνωστος ἡ στιγμή.— Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς ἀποφασίζουν νὰ συλλάβωσι διὰ δόλου τὸν Κύριον πρὸ τῆς ἐπικειμένης ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, «μήποτε θόρυβος ἔσται τοῦ λαοῦ».

«Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρός ἐστιν». Καθημερινὴ εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς ἀνθρωπίνης πείρας περὶ τοῦ, ὅτι εἶναι ἄγνωστον τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας. Καὶ εἶναι βέβαιον, κατὰ τὴν χριστιανικήν μας πίστιν, ὅτι ὅπως εὑρεθῶμεν εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου μας, ἔτσι θὰ παρασταθῶμεν ἐνώπιον τοῦ τρομεροῦ Κριτηρίου τῆς φοβερᾶς ἐκείνης Ἡμέρας, «ὅταν τίθενται θρόνοι καὶ ἀνοίγωνται βίβλοι, καὶ Θεὸς εἰς κρίσιν καθέζηται»! Ἂς ἐπαγρυπνῶμεν κάθε στιγμὴν ἐπὶ τῆς ζωῆς μας καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν φευγαλέων σκέψεών μας καὶ τῶν στιγμιαίων σκιρτημάτων τῆς καρδίας.

*

Π α ρ α σ κ ε υ ή, Μάρκ. ιδ' 3 - 9.— Ὁ Κύριος φιλοξενεῖται ἐν Βηθανίᾳ, «ἐντῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ» (τοῦ πατρὸς τοῦ Λαζάρου πιθανῶς) καὶ ἐκεῖ μία γυνή,—Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην — συντρίβει πολυτελὲς ἀλαβάστρινον δοχεῖον πλῆρες πολυτιμοτάτου μύρου, καὶ «κατέχεεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς» Του. Ἐπειδὴ τινες — ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης μόνον, κατὰ τὸν Ἰωάννην— ἠγανάκτησαν διὰ τὴν σπατάλην τοῦ μύρου, ὁ Κύριος λέγει τὸ περίφημον «ἄφετε αὐτήν· τί αὐτῇ κόπους παρέχετε; καλὸν ἔργον εἰργάσατο ἐν ἐμοί. Πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, καὶ ὅταν θέλητε δύνασθε αὐτοὺς εὖ ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ὃ ἔσχεν αὕτη ἐποίησε· προέλαβε μυρίσαι μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν».

Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἦτο τὸ εὐγενὲς πρόσχημα, ποὺ ἐσκέπαζε τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὸν φθόνον τοῦ διαμαρτυρηθέντος διὰ τὴν σπατάλην τοῦ πολυτίμου μύρου! Ἄχ! αὐτὰ τὰ εὐγενῆ προσχήματα!... Εἴδατε πῶς ὁ Κύριος ἀπεκάλυψε τὰ βάθη τῶν συλλογισμῶν του, καὶ ἀφήρεσε τὸ ὡραῖον προσωπεῖον ἀπὸ τὸν ὑποκριθέντα εὐσπλαγχνίαν φιλάργυρον καὶ πῶς ἐφανέρωσε τὴν ὑποκρισίαν του;

Καὶ ἀμέσως ἀπεδείχθη πόσον δικαία ἦτο ἡ παρατήρησις τοῦ Διδασκάλου. Ὁ πονηρὸς μαθητής — διηγεῖται ἀκολούθως ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος—«ἀπῆλθε πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἵνα παραδῷ αὐτὸν αὐτοῖς... καὶ ἐπηγγείλαντο αὐτῷ ἀργύρια δοῦναι, καὶ ἐζήτει πῶς εὐκαίρως αὐτὸν παραδῷ» (ιδ' 10, 11).

Ἰδοὺ τὸ κατάντημα τῶν εὐγενῶν προσχημάτων!..

*

Σ ά β β α τ ο ν, Λουκ. κ' 46 - κα' 4.—Ὁ Κύριος συνιστᾷ εἰς τοὺς Μαθητάς Του προσοχὴν ἀπέναντι τῆς φιλοπρωτείας καὶ τῆς ὑποκριτικῆς θρησκευτικότητος τῶν Γραμματέων, «οἱ κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσεύχονται», καὶ διακηρύσσει, ὅτι «οὗτοι λήψονται περισσότερον κρῖμα». Ἐπακολουθεῖ ὁ ἔπαινος τῆς «πενιχρᾶς χήρας», ἥτις ρίψασα «δύο λεπτὰ» εἰς τὸ κιβώτιον τῶν ἐλεημοσυνῶν «ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλεν».—Ἡ παροῦσα διήγησις ἀνεγνώσθη καὶ ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον τὸ παρελθὸν Σάββατον.

Εἰς τὴν χθεσινὴν εὐαγγελικὴν διήγησιν ἡ φιλοπτωχία ἐχρησίμευεν ὡς εὐγενὲς πρόσχημα διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς πρὸς τὸν θεῖον Διδάσκαλον εὐλαβείας τοῦ φιλαργύρου μαθητοῦ. Εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐλάβεια παρουσιάζεται ὡς εὐγενὲς πρόσχημα, ποὺ θέλει νὰ συγκαλύψῃ τὴν ἀσπλαγχνίαν τῶν Γραμματέων, ὅπως τὸ βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Συμπλήρωμα ἀπαραίτητον ἡ σημερινὴ διδασκαλία διὰ τὴν χθεσινήν. Διότι πρέπει νὰ μάθωμεν καλὰ πόσα μηχανεύεται ἡ ἁμαρτία, ὅταν κυριεύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πῶς πολλάκις ἐμφανίζεται εἰς τὴν ζωήν μας μὲ τὴν πρόφασιν καὶ μὲ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀρετῆς. Ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς πτωχοὺς χθές, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀνευλάβειαν καὶ τὴν ἀχαριστίαν πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Ἐπικαλεῖται τὴν μακρὰν προσευχὴν σήμερον, διὰ νὰ συγκαλύψῃ τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἀδελφούς! Τοιουτοτρόπως κατορθώνει νὰ μᾶς ἀποπλανᾷ καὶ νὰ μᾶς ἀποκοιμίζῃ, μέχρις ὅτου, δεσμίους τελείως καὶ ἠθικῶς νεκρούς, μᾶς παραδώσῃ εἰς τὸν πατέρα τοῦ ψεύδους!... Καὶ ὁ αἰών μας, ἀτυχῶς, εἶναι λίαν ἐφευρετικὸς εἰς τὴν δημιουργίαν εὐγενῶν καὶ ὡραίων προσχημάτων.

Μὴ ἀμελεῖτε τὸν ἐκκλησιασμόν σας. Πηγαίνετε κάθε Κυριακὴν εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Γενναδίου 14, Ἀθῆναι. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Άγιου Νικολάου

Ήχος Δ΄ Δι

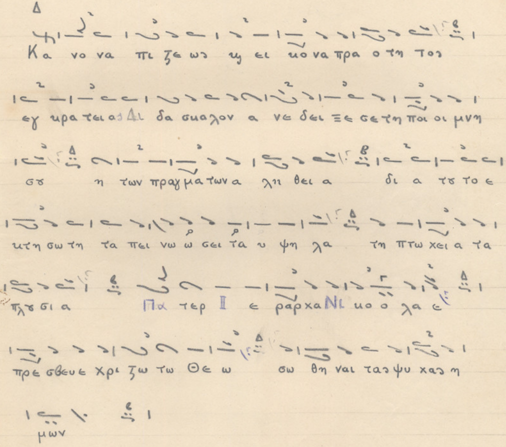

1936

4ος

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἁγίου Νικολάου

Ἦχος Δ΄

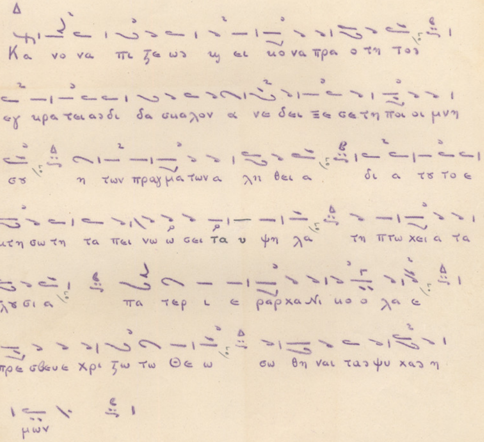

Εἰς Ἠλίαν 1950

Β ον

N. T. B. 58

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Οὐκ ἀποστήσεται ἡ βίβλος τοῦ Νόμου τούτου ἐκ τοῦ στόματός σου καὶ μελετήσεις ἐν αὐτῇ ἡμέρας καὶ νυκτός».
(Ἰησ. Ναυῆ 1,8)

Φωνή Κυρίου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1953 | ΑΡΙΘ. 23

"ΥΙΟΙ ΥΨΙΣΤΟΥ!,,

Ἀναγνώσατε: Λουκ. 6,31 36.

Θὰ ἔχετε προσέξει, ἴσως, μὲ πόσην ὑπερηφάνειαν, μὲ πόσην πόζαν, συμπεριφέρονται εἰς τὴν κοινωνίαν πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κατέχουν, ἢ νομίζουν ὅτι κατέχουν μίαν μεγάλην θέσιν. Μόλις ἐγγίζουν στὴν γῆν, καὶ μόλις καταδέχονται νὰ σοῦ μιλήσουν! Μέρα καὶ νύκτα ἄλλο δὲν σκέπτονται, παρὰ πῶς θὰ μπορέσουν νὰ δείξουν πιὸ πολὺ τὸ «μεγαλεῖόν» των!

Καὶ ὅμως, ὑπάρχει ἕνα μεγαλεῖον, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει ὅλα τὰ ἄλλα καὶ παρέχει εὐτυχίαν, ποὺ δὲν τὴν δίδει κανὲν ἄλλο ἀξίωμα: «υἱὸς Ὑψίστου», «παιδὶ τοῦ Θεοῦ!» Νὰ τὸ σκεφθῇ κανεὶς καλὰ καὶ προσεκτικά, τὸν πιάνει ἴλιγγος.

Ἐν τούτοις, ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς διαβεβαιώνει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, προσκαλοῦνται νὰ προσέλθουν εἰς Αὐτόν, καὶ νὰ γίνουν «υἱοὶ Ὑψίστου!»

—«Ἔσεσθε υἱοὶ Ὑψίστου!»

Ὄχι πλέον «δοῦλοι», ἔντρομοι καὶ δειλοί· ὄχι καταδικασμένοι ἔνοχοι, ποὺ μόλις τολμοῦν νὰ ὑψώσουν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Οὐρανόν. «Υἱοὶ Ὑψίστου», «ἀδελφοὶ» τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «συγκληρονόμοι τῶν ἁγίων». Ὄχι πλέον «πεπραμένοι ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν», ἀνίκανοι νὰ ἐλευθερωθῶμεν. «Υἱοὶ Ὑψίστου», λελυτρωμένοι ἐν τῷ Αἵματι τοῦ Χριστοῦ. Ἰδοὺ ἡ μεγάλη «δωρεά», τῆς ὁποίας ἀξιοῦνται ὅσοι εἰλικρινῶς πιστεύουν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ μετ' ἀφοσιώσεως Τὸν ἀκολουθοῦν, ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι ἔχουν προσωπικὴν πεῖραν τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ὁ οὐράνιος Πατὴρ ἔδειξε διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐμπιστεύονται εἰς αὐτὴν καὶ προσπαθοῦν συγχρόνως νὰ τὴν μιμηθοῦν, ὅσον τοῦτο εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον δυνατόν.

«Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν» ὑπὲρ ἡμῶν, ὅσον δὲ καὶ ἂν ἡμεῖς εἴμεθα ἀνάξιοι οἱασδήποτε ἀγάπης καὶ οἱασδήποτε εὐνοίας, ὁ Θεὸς ἐπιμένει νὰ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ «τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας». Δὲν ζητεῖ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἡμᾶς ὁ Θεός, ὡς ἀντάλλαγμα τῆς μεγίστης αὐτῆς δωρεᾶς, παρὰ νά δείξωμεν καὶ ἡμεῖς

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἦχος Β'.

Ἡ Ἀνάστασίς Σου, Χριστὲ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα Σοι.

κάποιαν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὁσονδήποτε καὶ ἂν μᾶς φαίνωνται κακοί, ἔστω καὶ ἂν κάποτε μᾶς ἔχουν πικράνει. Καὶ δίδει τόσην ἀξίαν εἰς αὐτήν μας τὴν ἀγάπην, ὥστε νὰ μᾶς ὑπόσχεται ὅτι μὲ αὐτὴν θὰ γίνωμεν «υἱοὶ Ὑψίστου».

Ὁ Χριστὸς μᾶς ἠγάπησε πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἰδίαν Του ζωήν, τὴν ὁποίαν «ἔδωκεν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας», ἐν μέσῳ τῶν φρικτῶν βασάνων τοῦ σταυρικοῦ θανάτου. Καὶ ὅμως, δὲν ζητεῖ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους τόσον ἠγάπησε καὶ τοὺς ὁποίους καλεῖ νὰ γίνουν «υἱοὶ Ὑψίστου». Δεν ζητεῖ, παρὰ νὰ μιμηθοῦν τὴν ἀνεξικακίαν καὶ τὴν ἀγάπην Του καὶ νὰ ἔχουν πάντα ὑπ᾿ ὄψιν, «ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς».

Ὁ Θεός, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ Τοῦ ὁμοιάσωμεν εἰς τὴν ἀγάπην, μᾶς ζητεῖ νὰ λησμονήσωμεν τὸν ἐγωϊσμόν μας, ὁ ὁποῖος καὶ εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν μᾶς κάμνει δυστυχισμένους καὶ τὴν μέλλουσαν μᾶς προετοιμάζει περισσότερον δυστυχῆ.

Ἀλλὰ ὅταν ὁ Ὕψιστος, ἀγαπητέ μου ἀναγνῶστα, προσφέρεται νὰ σὲ ἀμείψῃ καὶ νὰ σὲ κάμῃ «υἱόν» Του, μήπως ἔχεις τὴν γνώμην, ὅτι γίνεσαι πραγματικὰ ἄξιος αὐτῆς τῆς δωρεᾶς μὲ τὴν μικρὰν ὑπακοήν, ποὺ θὰ Τοῦ δείξῃς, καὶ μὲ τὴν ἀσήμαντον καλωσύνην, ποὺ θὰ κάμῃς εἰς τὸν ἀδελφόν σου;

Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην οὔτε ἀπὸ τὰς ἀρετάς μας οὔτε ἀπὸ τὰς δικαιοσύνας μας. Ἡ ἀγάπη Του μόνον Τὸν κάμνει νὰ τὰς προσέξῃ καὶ ἡ δύναμις τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ δίδει ἀξίαν εἰς τὰ ἔργα τὰ ἰδικά μας, τὰ ὁποῖα εἶναι μηδαμινά, ὅσον καὶ ἂν μᾶς φαίνωνται σπουδαῖα καὶ μεγάλα καὶ θαυμαστά. Ἀπὸ «ἔλεον» καὶ ἀπὸ «χάριν» μᾶς ὑπόσχεται ὁ Κύριος «μισθόν», ποὺ δὲν μᾶς ἀξίζει. Καὶ ὁποῖον μισθόν! Νὰ γίνωμεν «υἱοὶ Ὑψίστου»!

Τί κάμνεις, Χριστιανέ, διὰ νὰ ἐπωφεληθῇς καὶ σὺ «ὅσον ἡμέρα ἐστὶ» τῆς ὑποσχέσεως αὐτῆς;

ΑΙ ΔΥΟ ΘΥΣΙΑΙ

Ἀναγνώσατε: Γενέσεως 4, 2 - 16.

Ὁ Κάϊν ἦτο γεωργὸς καὶ ὁ Ἄβελ ἦτο ποιμήν. Καὶ οἱ δύο ἦσαν υἱοὶ τῶν Πρωτοπλάστων.

Εἰργάζοντο καὶ οἱ δύο διὰ νὰ ζήσουν, ὅπως εἰργάζετο καὶ ὁ πατήρ των διὰ νὰ φάγῃ «τὸν ἄρτον» του «ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου» του. Καὶ οἱ δύο ἐπίσης εἶχαν διδαχθῆ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ὅτι ὁ Θεὸς εἶχεν ὀργισθῆ διὰ τὴν ἁμαρτίαν των καὶ ἔπρεπε μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα νὰ προσπαθήσουν νὰ Τὸν καταπραΰνουν. Ἀφ᾿ οὗ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν χάσει πλέον τὴν χάριν νὰ βλέπουν τὸν Θεὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐδιάλεξαν τὰς θυσίας ὡς τὸν καλλίτερον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ δεικνύουν κάθε φορὰν τὴν εὐγνωμοσύνην των καὶ τὴν μετάνοιάν των πρὸς Ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχαν φανῆ τόσον ἀχάριστοι καὶ ἀσεβεῖς. Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ προσέφεραν τὰς θυσίας των, ὁ καθεὶς ἀπὸ ὅ,τι εἶχε κερδίσει μὲ τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἐπρόσεξε μόνον τὴν θυσίαν τοῦ Ἄβελ, ἐνῷ πρὸς τὸν Κάϊν εἶπεν, ὅτι δὲν ἀρκεῖ κανεὶς νὰ προσφέρῃ μόνον θυσίαν, ὅταν δὲν τὴν προσφέρῃ καθὼς πρέπει· «οὐκ ἐὰν ὀρθῶς προσενέγκῃς, ὀρθῶς δὲ μὴ διέλῃς ἥμαρτες;» Ἡ θυσία τοῦ Κάϊν δὲν εἶχε γίνει μὲ ὅλην τὴν εὐλάβειαν καὶ μὲ ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν προσοχήν, ἡ ὁποία κάμνει εὐπρόσδεκτα τὰ εὐτελῆ δῶρα τῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος λατρεύει κατὰ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἦχος δ΄. Δι

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

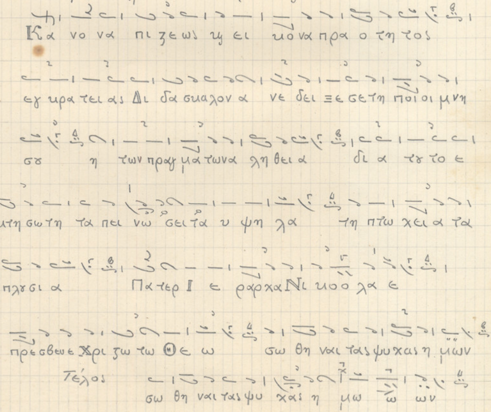

1950

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἦχος δ΄ Δι

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

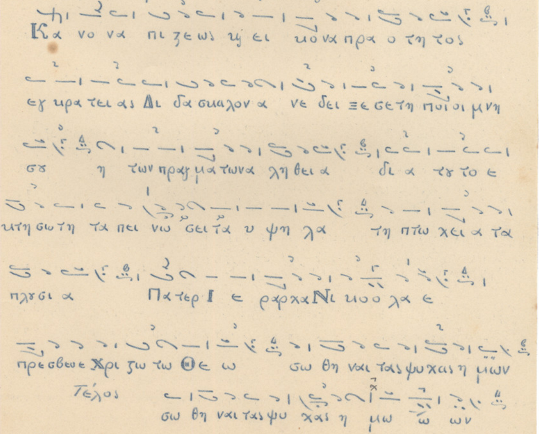

1950

Εἰς Ἀριστείδην Ἰωαννίδην
Εἰς Τρίπλουν
τῇ 29 Ἀπριλίου 1955

Εον

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἦχος δ΄ Δι

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

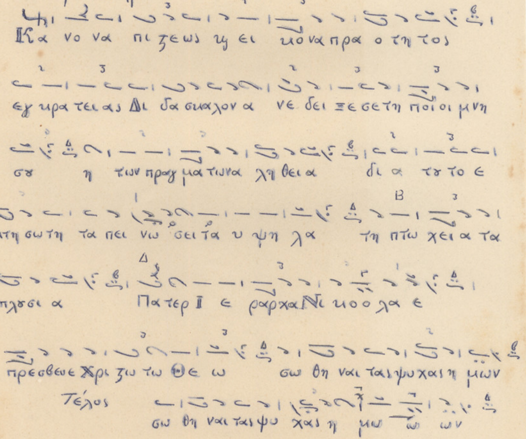

1950

CT<u>ον</u>

τοιοῦτον τρόπον τὸν Θεόν, μόνον μὲ τύπους ἐξωτερικούς, χωρὶς τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην εὐσέβειαν, ἡ ὁποία κατορθώνει νὰ ἐμπνέῃ ἀγαθὰ αἰσθήματα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, δὲν ἠμπορεῖ εὔκολα νὰ ἀνεχθῇ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀδελφοῦ του· καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ ἔκαμε τὸν Κάϊν νὰ προτείνῃ ἕνα μικρὸν περίπατον εἰς τὸν Ἄβελ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀπονήρευτος καὶ ἄκακος ἄνθρωπος, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποπτευθῇ εὔκολα τὴν κακίαν, ποὺ κρύπτεται μέσα εἰς τὸν κακόν, ὁ Ἄβελ ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἔπεσε θῦμα τῆς κακίας, ποὺ εἶχε φθονήσει τὴν ἀρετήν του.

—«Ποῦ ἐστιν ὁ ἀδελφός σου;» ἐρωτᾷ τὸν ἀδελφοκτόνον ὁ Θεός· καὶ ἐκεῖνος νομίζει, ὅτι ἠμπορεῖ νὰ κρύψῃ τὸ ἔγκλημά του. Προσέξατε τὴν αὐθάδειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ζητεῖ ὁ ἔνοχος νὰ συγκαλυφθῇ.—«Μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμὶ ἐγώ;» ἀπαντᾷ ὁ Κάϊν, διὰ νὰ ἀκούσῃ τρομερὰν εἰς τὸ τέλος τὴν διαπίστωσιν τῆς ἐνοχῆς του καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς θείας δίκης :

—«Τί πεποίηκας ; Φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρός με ἐκ τῆς γῆς... Στένων καὶ τρέμων ἔσει ἐπὶ τῆς γῆς !...»

* * *

Εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν ἱστορίαν ἐκτίθεται τὸ αἰώνιον δρᾶμα τῆς πάλης τῆς ἀρετῆς πρὸς τὴν κακίαν. Ὁ κλῆρος τῶν ἀγαθῶν, εἶναι νὰ κινοῦν τῶν πονηρῶν τὸν φθόνον καὶ νὰ δέχωνται τὰ φονικά των κτυπήματα, τὴν στιγμήν, ἀκριβῶς ποὺ τοὺς ἐμπιστεύονται μὲ ὅλην τὴν ἁπλότητα τῆς ἁγνῆς των ψυχῆς.

Ἀλλά, προσέξατε καὶ τὸ κατάντημα ἐκείνων, ποὺ τολμοῦν νὰ παραβιάζουν τοὺς νόμους τῆς συνειδήσεώς των καὶ νὰ ἔρχωνται ἀντιμέτωποι πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Νομίζουν, ὅτι κἄτι θὰ κερδίσουν μὲ τὸ νὰ κατατρέξουν τὸν δίκαιον καὶ τὸν ἀπροστάτευτον καὶ ὅτι εἶναι ἐξησφαλισμένοι, πῶς κανεὶς δὲν ἔχει ἀντιληφθῇ τὸ ἔγκλημα, ποὺ γίνεται εἰς τὴν ἐρημιὰν καὶ τὴν μοναξιάν, χωρὶς κανένα μάρτυρα καὶ ἐκδικητήν!... Ἀλλὰ αἴφνης αἰσθάνονται αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὴν φωνὴν τοῦ ἀδικουμένου ν' ἀναβαίνῃ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ ἀπ' ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴν τρομερὰν κατάραν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ κάθεται ἐπάνω εἰς τὸ στῆθός των, ἐφιάλτης ἰσόβιος καὶ φοβερός !...

Ἀξίζει νὰ μελετήσωμεν ἀκόμη περισσότερον αὐτὴν τὴν φωνήν, ποὺ ἤκουσεν ὁ Κάϊν, καὶ νὰ προσέξωμεν εἰς τὴν συνείδησίν μας, μήπως ἡ ταραχή, τὴν ὁποίαν κάποτε αἰσθανόμεθα — ἐνῷ τίποτε δὲν φαίνεται νὰ μᾶς ἐνοχλῇ—μήπως προέρχεται ἀπὸ καμμίαν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν καὶ ἡ ὁποία ζητεῖ νὰ ἐκδικηθῇ.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑΝ ΑΓΑΠΗΝ

Μόνον τοῦ Υἱοῦ Θεοῦ τὸ στόμα ἠδύνατο νὰ διδάξῃ τὴν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης, ὅπως μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τὴν ἐπεσφράγισε μὲ τὸ αἷμά Του ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ. Ἀγάπη, ποὺ δὲν γνωρίζει ὅρια, ποὺ δὲν συμβιβάζεται μὲ καμμίαν σκοπιμότητα, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐμπρὸς σὲ κανένα ἐμπόδιον, ποὺ δὲν δυσκολεύεται νὰ βαδίσῃ τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου ! Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀγάπη, ποὺ ἐδίδαξεν ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος «ἀγάπη ἐστί», κατὰ τὸν Ἀπόστολον, καὶ πρὸς τὸν Ὁποῖον ἐξομοιώνεται καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν προσπάθειάν του ν' ἀγαπήσῃ ἀπεριόριστα, ὅπως Ἐκεῖνος, ποὺ ἀνατέλλει τὸν ἥλιον ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους». Ἡ ἀγάπη «καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν», κατὰ τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν, αὐτὴ δὲ εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν ἀληθινῶν χριστιανῶν: «Ἐκ τούτου γνώσονται πάντες —εἶπεν ὁ Χριστός— ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις». Χωρὶς τὴν ἀγάπην, ἡ πίστις εἶναι νεκρά, καὶ τὸ μαρτύριον ἀκόμη εἶναι ἀνωφελές, καὶ τίποτε δὲν εἶναι εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον τοῦ

θρόνου τῆς χάριτος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ θρόνος τῆς Ἀπολύτου Ἀγάπης.

Ὦ! ἐὰν τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης ἐξηκολούθει νὰ εἶναι πάντοτε ζωντανὸν καὶ καρποφόρον! Ἐὰν ἡ κατ' ἐξοχὴν χριστιανικὴ αὐτὴ ἐντολὴ δὲν ἐξητμίζετο μέσα εἰς τὴν παχυλὴν ἀντίληψιν ἐκείνων, ποὺ λησμονοῦν τὴν πνευματικότητα τῆς θρησκείας τοῦ Σταυροῦ! Ἐὰν ὅσοι φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἔφεραν πράγματι μέσα εἰς τὴν ψυχήν των καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ!... Τότε ὁ κόσμος θὰ ἦτο διαφορετικός. Τότε θὰ ἐπραγματοποιεῖτο τὸ ὅραμα τοῦ προφήτου· τὰ ξίφη θὰ ἐγίνοντο ἄροτρα καὶ αἱ μάχαιραι θὰ μετεβάλλοντο εἰς δρέπανα καὶ ἡ γῆ ὁλόκληρος θὰ ἀπέκτα τὴν ὄψιν τοῦ «Παραδείσου τῆς Ἐδέμ»! Τότε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ θὰ ἐτρέποντο εἰς ἀκράτητον φυγὴν ἐμπρὸς εἰς τὴν λάμψιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξέπεμπεν ἡ χριστιανικὴ κοινωνία, ἐν ᾧ ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ ἐσαγηνεύοντο ἀπὸ τὰ ἀπερίγραπτα θέλγητρα τῆς ἁγίας ζωῆς, ποὺ θὰ εἶχαν νὰ δείξουν οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ! Θὰ ἐγίνετο πραγματικότης ἀκόμη ἄλλην μίαν φορὰν ἐκεῖνο, ποὺ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ ἐθνικοὶ τῆς πρώτης χριστιανικῆς περιόδου ἔβλεπαν καὶ προσειλκύοντο καὶ προσετίθεντο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν σῳζομένων!

Χριστιανέ μου, φρόντισε ν' ἀναθερμάνῃς μέσα εἰς τὴν ψυχήν σου τὸ ζώπυρον τῆς ἀγάπης. Δὲν θὰ σώσῃς μόνον τὸν ἑαυτόν σου μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ θὰ χρησιμεύσῃς ὡς στοιχεῖον χρησιμώτατον διὰ τὴν ἀνασύνταξιν τῆς κοινωνίας.

Ἐκείνη βεβαία εὐχαριστία ἡγείσθω, ἡ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον οὖσα, ἢ ᾧ ἂν αὐτὸς ἐπιτρέψῃ.

*

Πάντες τῷ ἐπισκόπῳ ἀκολουθεῖτε, ὡς Ἰησοῦς Χριστὸς τῷ Πατρί, καὶ τῷ πρεσβυτερίῳ ὡς τοῖς ἀποστόλοις· τοὺς δὲ διακόνους ἐντρέπεσθε, ὡς Θεοῦ ἐντολήν.

(Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος)

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἁγίου Εὐαγγελίου, ποὺ ἤρχισε τὴν ἐπομένην τῆς μετὰ τὴν Ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Κυριακῆς, συνεχίζεται αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα σύμφωνα μὲ τὸ ἑξῆς διάγραμμα:

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν

Ἑβδομὰς Γ' (5 - 11 Ὀκτωβρίου)

Δευτέρα	(5):	Λουκ.	6, 24 — 30
Τρίτη	(6):	Λουκ.	6, 37 — 45
Τετάρτη	(7):	Λουκ.	6, 46 — 7, 1
Πέμπτη	(8):	Λουκ.	7, 17 — 30
Παρασκ.	(9):	Λουκ.	7, 31 — 35
Σάββατον	(10):	Λουκ.	5, 27 — 32
Κυριακὴ	(11):	Λουκ.	8, 5 — 15

Σημείωσις: Κάποιο τυπογραφικὸν ἀτύχημα τῆς στήλης αὐτῆς εἰς προηγούμενα φύλλα, ἔκαμεν ὥστε νὰ δοθοῦν ἐσφαλμένως δύο παραπομπαί. Αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς δύο ζηλωτὰς ἀναγνώστας μας νὰ μᾶς γράψουν, ὑποψιαζόμενοι χίλια δύο πράγματα! Τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀθωοτάτων τυπογραφικῶν σφαλμάτων, ἀπὸ τὰ συνήθη, ποῦ διέφυγον τὴν προσοχὴν τοῦ διορθωτοῦ, διότι τὸν ἐπερίμενε τὸ πιεστήριον ἀκίνητον διὰ τὴν ἐκτύπωσιν. Τίποτε περισσότερον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡμεῖς ἀφίνομεν κατὰ μέρος τὸ πικρόχολον ὕφος τῶν ἐπιστολῶν καὶ τὴν καχυποψίαν τῶν ἐπιστολογράφων καὶ σημειώνομεν μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν τὴν διαπίστωσιν, ὅτι ἡ στήλη αὐτὴ παρακολουθεῖται μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς Κυρίου».

Διέλθωμεν εἰς τὰς γενεὰς πάσας καὶ καταμάθωμεν ὅτι ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ μετανοίας τόπον ἔδωκεν ὁ Δεσπότης τοῖς βουλομένοις ἐπιστραφῆναι ἐπ' αὐτόν.

(Ἅγ. Κλήμης Ρώμης)

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Ἰασίου 1, Ἀθήνας. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ν. Τ. Β.

«Ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· Ὡσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ».

(Ἰωάν. 12,13-14)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ΄. | ΑΘΗΝΑΙ, 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 15 (102)

ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΚΟΥΣΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

Ποῖος Ὀρθόδοξος δὲν ἔχει ποτὲ συγκινηθῆ ἀπὸ τὰ ὑπέροχα ᾄσματα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ ποῖος Χριστιανὸς δὲν ἔχει αἰσθανθῆ μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του τὴν ἀνάγκην νὰ πέσῃ ἐμπρὸς εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ καταφιλήσῃ μὲ ἄπειρον λατρείαν τὰ πληγωμένα Του πόδια; Ἀλλὰ καὶ ποῖος ἄνθρωπος ἁπλῶς—ἐὰν δὲν ἔχασεν ὅ,τι ἀκριβῶς διακρίνει τὴν εὐγενικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου—δὲν αἰσθάνεται τὸ ἀμέτρητον μεγαλεῖον τῆς μορφῆς τοῦ πάσχοντος Διδασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος;

Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, λοιπόν, θὰ ἔχωμεν πάλιν τὰς ἰδίας ἱερὰς εὐκαιρίας, διὰ νὰ ἐνωτισθῶμεν τὰ ἴδια σωτηριώδη ῥήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ νὰ ἀφήσωμεν τὴν ψυχήν μας νὰ πτερυγίσῃ μέχρι τοῦ θρόνου τῆς Ἀγάπης—Ἐκείνου, ὁ Ὁποῖος ἠγάπησε τόσον τὸν κόσμον, «ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».

Θὰ ἀναπολήσωμεν καὶ πάλιν τὰς φρικτὰς σκηνὰς τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Θεανθρώπου. Ἀλλὰ καὶ θὰ σκιρτήσῃ ἡ καρδιά μας ἄλλην μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν ἔντονον προσδοκίαν τῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν μὲ τὸ Αἷμά Του καθηγίασεν Ἐκεῖνος, ποὺ εἶπεν εἰς τοὺς ἰδικούς Του: «Συμφέρει ὑμῖν, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω».

Θὰ πονέσῃ ἡ ψυχή μας ἀπὸ τὴν νοερὰν ἀναπαράστασιν τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Ἀναμαρτήτου. Ἀλλὰ θὰ λάμψῃ εἰς τοὺς νοερούς μας ὀφθαλμοὺς τὸ παρήγορον φῶς, τὸ ὁποῖον διέχυσεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἐγκαρτέρησίς Του, ἡ ἀπόλυτος ὑποταγή Του εἰς τὸ ἔργον Του, ἡ πλήρης καὶ ἀπεριόριστος ἀγάπη Του πρὸς τοὺς ἀδελφούς Του. Τὴν ψυχήν μας, τὴν ταραγμένην ἀπὸ τὰς τρικυμίας τῶν κοσμικῶν συγκρούσεων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, θὰ γαληνεύσῃ, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἡ ἰδική Του ἀνεξίκακος μακροθυμία, ἡ μέχρι τῶν δημίων Του φθάνουσα ἀμέτρητος συγχωρητικότης Του, ἡ ἄπειρος γαλήνη τῆς ψυχῆς Του, ἡ ἰδική Του ἱκανοποίησις, διότι «ἐτελείωσε τὸ ἔργον» Του.

Θ' ἀκούσωμεν ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωήν μας, ὄχι ἄλλον, ἀλλὰ Αὐτὸν τὸν

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. Β΄.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε· καὶ πάντες, αἴροντες τὸν Σταυρόν Σου, λέγομεν: Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

ἴδιον τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ νὰ προσεύχεται δι' ὅλους πρὸς τὸν Πατέρα τὸν οὐράνιον, καὶ νὰ ὁραματίζεται τὴν ἀδιάσπαστον ἑνότητα τὴν ἰδικήν μας, καὶ νὰ Τὸν παρακαλῇ νὰ μᾶς προφυλάξῃ «ἀπὸ τοῦ πονηροῦ». Πλήρεις δὲ τρυφερότητος τότε καὶ ἡμεῖς, ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνον φορὰν εἰς τὸ ἔτος αὐτό, θὰ αἰσθανθῶμεν τὴν διάθεσιν νὰ κλαύσωμεν, ὅπως αἱ γυναῖκες, πού Τον ἠκολούθησαν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ.

Διὰ ποῖον ὅμως θὰ κλαύσωμεν; Μήπως διὰ τὸν Χριστόν; Ἀλλὰ Ἐκεῖνος δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν ἰδικῶν μας δακρύων... Διὰ τὴν ἀνθρωπότητα πρέπει νὰ κλαύσωμεν, διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία, παρ' ὅλην τὴν ἀγάπην πού Ἐκεῖνος τῆς ἔδειξεν, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ, κατὰ τὸ πλεῖστον, νά Τον ἀγνοῇ καὶ νά Τον προδίδῃ. Ἀλλὰ περισσότερον, διὰ τοὺς Χριστιανοὺς νὰ κλαύσωμεν, ἀδελφοί μου, διὰ τοὺς Χριστιανοὺς ἐκείνους, ποὺ μιμοῦνται καθημερινῶς τὸ ἔργον τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων. Καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μας—ναί, διὰ τὸν ἑαυτόν μας!—νὰ κλαύσωμεν, ἀδελφοί μου, διότι δὲν εἴμεθα ἄξιοι πάντοτε τῆς Ἀγάπης Του, καὶ διότι δὲν κάμνομεν ὅ,τι ἀπαιτεῖται ἀπὸ ἡμᾶς διὰ νὰ τηρῆται πάντοτε εἰς τὴν ζωήν μας τὸ θέλημα τοῦ Πατρός Του καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ μεταξύ μας, ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ Βασιλεία Του.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἂς συνοδεύσωμεν τὸν Χριστὸν «πρὸς τὸ ἑκούσιον Πάθος» καὶ ἂς προσπαθήσωμεν, μὲ ὅλην μας τὴν ψυχήν, νὰ συμμερισθῶμεν τὸ δυσβάστακτον βάρος τοῦ Σταυροῦ Του. Ἡ καλή μας προσπάθεια θὰ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀνακούφισις εἰς τὸ μαρτύριόν Του, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται, δυστυχῶς, καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ραθυμίαν.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

(Ματθ. 21,12—27,32. Μάρκ. 11,1—15,20. Λουκ. 19,28—23,32. Ἰωάν. 12,1—19,18).

Ὁ Κύριος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν Του. Ἐβάδιζε πλέον σταθερὰ πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς τελικῆς Του ἀποστολῆς. Εἰς τὸ Ἱερὸν τῶν Ἱεροσολύμων ἐξεσκέπασε τὴν σαπίλαν τοῦ Φαρισαϊσμοῦ καὶ ἐμαστίγωσε τῶν Γραμματέων τὴν ψεύτικην σοφίαν. Καὶ ἐκεῖνοι, μαζὶ μὲ τοὺς θρησκευτικοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ἑβραίων, ἀπεφάσισαν πλέον τὴν ἐξόντωσίν Του.

Οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταὶ μᾶς διηγοῦνται μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον προητοίμασεν ὁ Κύριος τοὺς μαθητάς Του, διὰ νὰ δεχθοῦν τὴν δοκιμασίαν τοῦ τραγικοῦ χωρισμοῦ Του. Ἐπίσης μᾶς ζωγραφίζουν τὸν ὕπουλον καὶ αἰσχρὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον Τὸν ἐπρόδωσεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς Του. Μᾶς ζωντανεύουν τὴν σκηνὴν τῆς παρανόμου δίκης Του εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέως. Μὲ εἰλικρίνειαν ὁμολογοῦν τὴν ἄρνησιν ἑνὸς ἄλλου μαθητοῦ, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς περισσότερον ἀγαπημένους μαθητάς Του, ποὺ ὕστερα ἔκλαυσε πικρὰ μετανοημένος. Μᾶς μεταφέρουν εἰς τὸ «πραιτώριον» τοῦ Πιλάτου καὶ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Ἡρῴδου, ὅπου ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου ἐκρίνετο ἀπὸ τοὺς ἀναξίους ἀντιπροσώπους ἑνὸς κοσμικοῦ εἰδωλολάτρου βασιλέως. Καὶ ἔπειτα μᾶς κάμνουν νά Τον ἰδοῦμε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας νὰ ἀνεβαίνῃ τὸν μαρτυρικὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ, φορτωμένος τὸν βαρύν Του σταυρόν.

Σὰν κακοῦργος βαδίζει μεταξὺ κακούργων!... Γέρνει ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τὸ βάρος τὸ ἀδυνατισμένο Του κορμί, ποὺ τόσα μαρτύρια εἶχεν ὑποφέρει ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν. Τὸ αἷμα τρέχει ἀπὸ τὰς πληγάς, πού Του ἔχει ἀνοίξει τὸ μαστίγιον τοῦ Πιλάτου, καὶ ἄλλο αἷμα τρέχει ἀπὸ τὰς πληγάς, ποὺ ἔχουν ἀνοίξει εἰς τὸ πάλλευ-

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

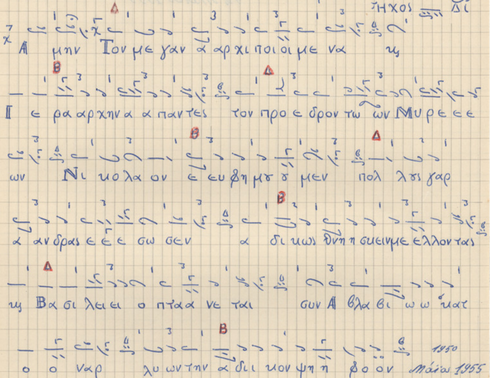

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καὶ Ἱεράρχην ἅπαντες,
τὸν πρόεδρον τῶν Μυρέων, Νικόλαον εὐφημήσωμεν·
πολλοὺς γὰρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως θνήσκειν μέλλοντας· καὶ Βασιλεῖ ὀπτάνεται, σὺν Ἀβλαβίῳ κατ' ὄναρ,
λύων τὴν ἄδικον ψῆφον.

Εἰς Ἀριστείδην Τριπλοῦν 12 Μαΐου 1955 Δον

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου

Ἐξαποστειλάριον Θεοτοκίον

Ἦχος Δι

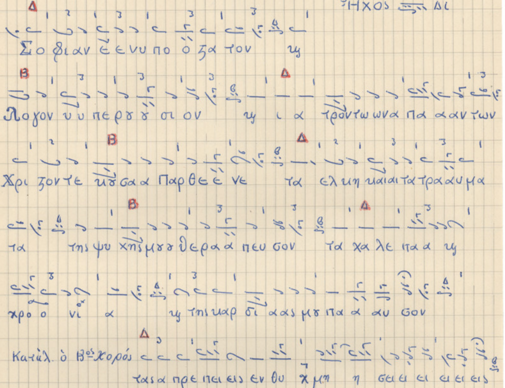

Θεοτοκίον

Σοφίαν ἐνυπόστατον, καὶ Λόγον ὑπερούσιον,
ϗ ἰατρὸν τῶν ἁπάντων, Χριστὸν τεκοῦσα Παρθένε,
τὰ ἕλκη ϗ τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον,
τὰ χαλεπὰ ϗ χρόνια, ϗ τῆς καρδίας μου παῦσον,
τὰς ἀπρεπεῖς ἐνθυμήσεις.

12 Μαΐου 1955

N. T. B.

Ὁ Βος Χορός.

Εἰς Ἀρχειόνην Τριπλοῦν Α΄

12 Μαΐου 1955

Τῇ ΣΤ' Δεκεμβρίου

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἦχος Δι

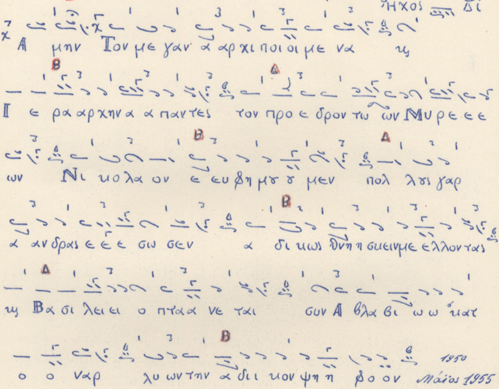

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καὶ Ἱεράρχην ἅπαντες,
τὸν πρόεδρον τῶν Μυρέων, Νικόλαον εὐφημῶμεν·
πολλοὺς γὰρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως θνήσκειν μέλλοντας· καὶ Βασιλεῖ ὀπτάνεται, σὺν Ἀβλαβίῳ κατ' ὄναρ,
λύων τὴν ἄδικον ψῆφον.

Εον

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου

Ἐξαποστειλάριον Θεοτοκίον

Ἦχος Δι

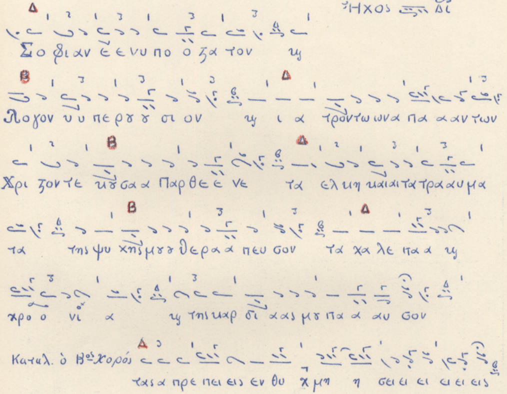

Θεοτοκίον

Σοφίαν ἐνυπόςατον, καὶ Λόγον ὑπερούσιον,
ϗ ἰατρὸν τῶν ἁπάντων, Χριςὸν τεκοῦσα Παρθένε,
τὰ ἕλκη ϗ τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον,
τὰ χαλεπὰ ϗ χρόνια, ϗ τῆς καρδίας μου παῦσον,
τὰς ἀπρεπεῖς ἐνθυμήσεις.

12 Μαΐου 1955

Ὁ Βος Χορός.

Ν. Τ. Β.

Βον

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἦχος Β΄

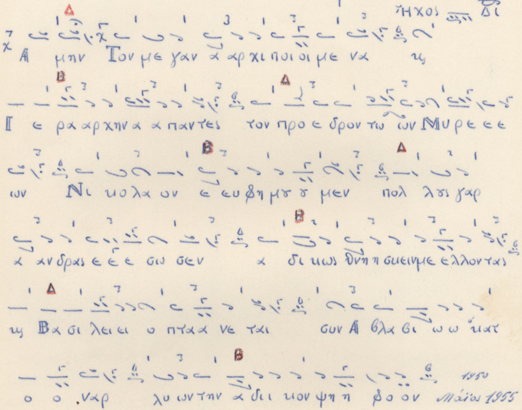

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καὶ Ἱεράρχην ἅπαντες, τὸν πρόεδρον τῶν Μυρέων, Νικόλαον εὐφημήσωμεν· πολλοὺς γὰρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως θνήσκειν μέλλοντας· καὶ Βασιλεῖ ὀπτάνεται, σὺν Ἀβλαβίῳ κατ᾽ ὄναρ, λύων τὴν ἄδικον ψῆφον.

CTον

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου

Ἐξαποστειλάριον Θεοτοκίον

Ἦχος Δι

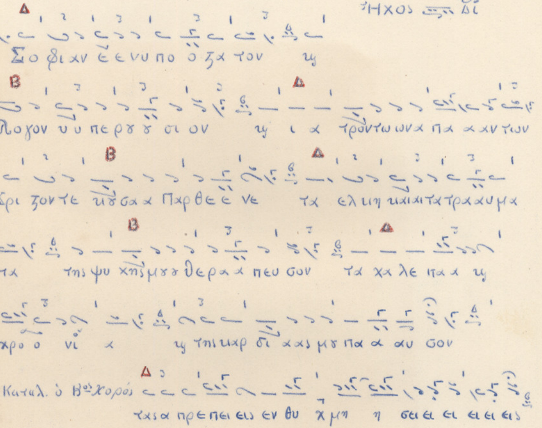

Θεοτοκίον

Σοφίαν ἐνυπόστατον, καὶ Λόγον ὑπερούσιον,
ἡ ἰατρὸν τῶν ἁπάντων, Χριστὸν τεκοῦσα Παρθένε,
τὰ ἕλκη καὶ τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον,
τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια, καὶ τῆς καρδίας μου παῦσον,
τὰς ἀπρεπεῖς ἐνθυμήσεις.

12 Μαΐου 1955

Ν. Τ. Β.

Ὁ Βος Χορός.

Τον

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου   Ἦχος πλ. Δι

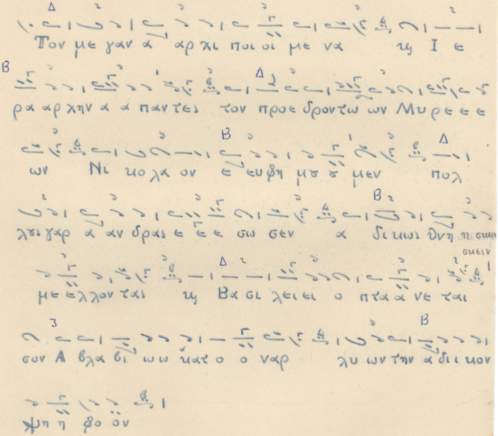

1950

Βοι

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Τῇ ΣΤ' Δεκεμβρίου   Ἦχος Δι

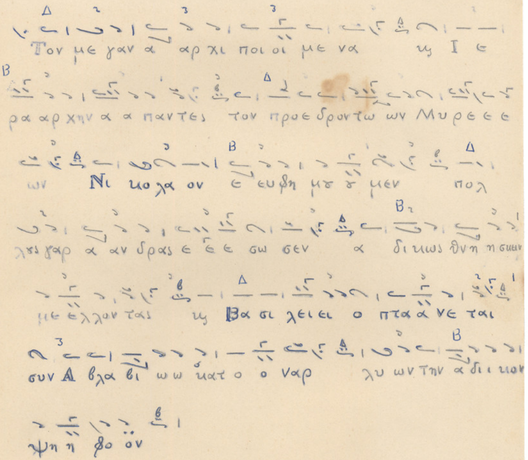

1950

Εἰς Ἀντώνιον Σανίκον 6 Δεκεμβρίου 1950 Ϛον

72

κον μέτωπόν Του τὰ ἀγκάθια πού Του ἐφόρεσαν οἱ ἄξεστοι στρατιῶται τῆς ἁμαρτωλῆς Ρώμης!.. Ἀπὸ μακρυὰ παρακολουθοῦν τὸν μαρτυρικόν Του δρόμον αἱ εὐσεβεῖς γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ θρηνοῦν τὸν πόνον Του, ἐν ᾧ ἔξαλλα τὰ πλήθη τῶν ἀχαρίστων οὐρλιάζουν, ὡσὰν λύκοι, γύρω ἀπὸ τὸ ἄχραντον Θῦμα καὶ ἀνυπομονοῦν νὰ ἰδοῦν τὸ ταχύτερον νὰ πεθαίνῃ Ἐκεῖνος, πού ἔδωσε σὲ τόσους ἰδικούς των τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωήν!... Βιαστικοὶ οἱ δήμιοι νὰ φθάσουν γρηγορώτερα εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, ἀγγαρεύουν τὸν Κυρηναῖον Σίμωνα καὶ τοῦ φορτώνουν τὸν σταυρόν...

Γύρω ἀπὸ τὰς ἱερὰς αὐτὰς διηγήσεις ἐκείνων, πού τὰ εἶδαν μὲ τὰ μάτια των — τοῦ Ματθαίου καὶ τοῦ Ἰωάννου —, καὶ ἐκείνων, πού τὰ ἐπληροφορήθησαν ἀπὸ ἄλλους, ἐπίσης αὐτόπτας, μαθητάς— τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Λουκᾶ—, πλέκεται τὸ Θεῖον Δρᾶμα τοῦ Πάθους, καὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Λυτρωτοῦ μας, πού τόσον εὔμορφα ψάλλεται μὲ τὰ ἐμπνευσμένα ποιήματα τῶν ἀθανάτων ἐκκλησιαστικῶν μας ὑμνογράφων τὴν Μεγάλην Πέμπτην καὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευήν.

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

10—16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955

10. Κυριακὴ τῶν Βαΐων: (Ἡ εἰς Ἱεροσόλυμα θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Κυρίου.— Ματθ. 21 (κα΄), 1-17.—Φιλιπ. 4 (δ΄), 4-9. Ἰω. 12 (ιβ΄), 1-18.— Γρηγορίου Ε΄ ΚΠόλεως Ἱερομ., Τερεντίου, Πομπηΐου κλπ. Μαρτύρων.— **Τὸ ἑσπέρας:** Ὁ Ὄρθρος τῆς Μεγ. Δευτέρας. (Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου): Ματθ. 21 (κα΄), 18-43.

11. Μεγάλη Δευτέρα (Τῆς ξηρανθείσης συκῆς καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Παγκάλου): Ἀντύπα Περγάμου Ἱερομάρτυρος [Ἀποκ. 2 (β΄), 13]. Προηγιασμένη.— Ἰεζεκιὴλ 1 (α΄), 1-20. Ἐξόδου 1 (α΄), 1-20. Ἰὼβ 1 (α΄), 1-12. Ματθ. 24 (κδ΄), 3-35.— **Τὸ ἑσπέρας:** Ὁ Νυμφίος (Ὄρθρος τῆς Μ. Τρίτης): Ματθ. 22 (κβ΄) 15-23 (κγ΄), 39.

12. Μεγάλη Τρίτη (Τῶν Δέκα Παρθένων τῆς Εὐαγγ. Παραβολῆς): Βασιλείου Ἐπισκ. Παρίου Ὁμολογητοῦ. Προηγιασμένη.— Ἰεζεκ. 1 (α΄),21-2 (β΄),1. Ἐξόδ. 2 (β΄), 5-10. Ἰὼβ 1 (α΄), 13-22. Ματθ. 24 (κδ΄), 36-26 (κστ΄), 2.— **Τὸ ἑσπέρας:** Ὁ Νυμφίος (Ὄρθρος τῆς Μεγ. Τετάρτης): Ἰω. 12 (ιβ΄) 17-54.

13. Μεγάλη Τετάρτη (Τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρῳ ἁμαρτωλῆς): Μαρτίνου Ρώμης Ὁμολογητοῦ. Προηγιασμένη.—Ἰεζεκ. 2 (β΄),3 3 (γ΄), 3. Ἐξόδ. 2 (β΄), 11-22. 18 (ιη΄), 4. Ἰὼβ 2 (β΄), 1-10. Ματθ. 26 (κστ΄), 6-16.—**Τὸ ἀπόγευμα:** Τὸ Εὐχέλαιον.— **Τὸ ἑσπέρας:** Ὁ Ὄρθρος τῆς Μεγ. Πέμπτης (τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου): Ἱερεμ. 11 (ια΄),18 - 12(ιβ΄),15. Λουκ. 22 (κβ΄), 1-39.

14. Μεγάλη Πέμπτη: † Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος.—Λειτουργία Μεγ. Βασιλείου. Ἐξόδ. 19 (ιθ΄), 10-19. Ἰὼβ 38 (λη΄), 1-21. Ἡσ. 9 (θ΄), 4-11. Α΄ Κορινθ. 11 (ια΄). 23-32. Ματθ. 26 (κστ΄), 2-20. Ἰω. 13 (ιγ΄), 3-17. Ματθ. 26 (κστ΄), 21-39. Λουκ. 22 (κβ΄), 43-45. Ματθ. 26 (κστ΄), 40-27 (κζ΄), 2.—Ἀριστάρχου, Πούδη, Τροφίμου Ἀποστόλων.— **Τὸ ἑσπέρας:** Τὰ 12 Εὐαγγέλια (Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν).

15. Μεγάλη Παρασκευή: † Τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.—Αἱ Μεγάλαι Ὧραι. Καὶ μετ' αὐτάς, ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἀποκαθηλώσεως.—**Τὸ ἑσπέρας:** Ὁ Ἐπιτάφιος Θρῆνος (ὁ Ὄρθρος τοῦ Μεγ. Σαββάτου). — Κρήσκεντος Μάρτυρος, Λεωνίδου Ἀθηνῶν.

16. Μέγα Σάββατον: † Ἡ Ταφὴ καὶ ἡ εἰς Ἅδου κάθοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.—Λειτουργία τοῦ Μεγ. Βασιλείου: Γενέσ. 1 (α΄), 1-13. Ἰωνᾶ 1 (α΄), 1-4 (δ΄), 11. Δανιὴλ 3 (γ΄), 1-23, ὕμν. 1-33. Ρωμ. 6 (στ΄), 3-11. Ματθ. 28 (κη΄), 1-20.— Εἰρήνης, Ἀγάπης, Χιονίας, Χαρίσσης, Νίκης, Γαληνῆς Μαρτύρων.—**Τὴν νύκτα:** Ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως: Μάρκ. 16 (ιστ΄), 1-8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(17 Ἀπριλίου 1955)

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα (Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου): —Μάρκ. 16 (ιστ΄), 1-8.—Πράξ. 1 (α΄), 1-8. Ἰωάν. 1 (α΄), 1-17.— Συμεὼν Ἐπισκ. Περσίδος Ἱερομ., Ἀγαπητοῦ Πάπα Ρώμης, Ἀδριανοῦ κλπ. Μαρτ.— **Τὸ ἀπόγευμα:** Ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἀγάπης: Ἰωάν. 20 (κ΄), 19-25.

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(Ματθ. 27,31-56, Μάρκ. 15,22-41. Λουκ. 23,33-49. Ἰωάν. 19,17-37.)

Τὸ Θεῖον Δρᾶμα κορυφώνεται πλέον ἐπάνω εἰς τὸν Γολγοθᾶν!... Ὁ Ἀναμάρτητος καρφώνεται ἐπάνω εἰς τὸν σταυρόν· καὶ σὲ λίγο τὸν στήνουν ὄρθιον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου.

Μόνος καὶ ἔρημος, παλαίει μὲ τὸν θάνατον. Διψᾷ· καί, ἀντὶ νεροῦ, Τοῦ προσφέρουν ξύδι! Προσεύχεται· καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερέων Τὸν εἰρωνεύονται! Πονεῖ καὶ οἱ ὄχλοι γελοῦν καὶ οὐρλιάζουν καὶ διασκεδάζουν μὲ τοὺς πόνους καὶ μὲ τὴν ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν Του! Καὶ Ἐκεῖνος, μὲ τὴν ἀτελείωτην ἀγάπην, πού Τον ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον, συγχωρεῖ τοὺς δημίους Του καὶ προσεύχεται δι' αὐτοὺς καὶ τοὺς δικαιολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Πατρός Του!...

Ἀλλά, μέσα εἰς τὴν τόσην ἀγωνίαν τοῦ πάσχοντος Χριστοῦ, ὁ Πατὴρ Τοῦ ἐπεφύλαξε δύο παρηγορίας:

Ἕνας ληστής, πού εἶναι δίπλα Του κρεμασμένος, μετανοημένος τώρα διὰ τὴν ἁμαρτωλήν του ζωήν, πιστεύει εἰς τὴν βασιλείαν Του καὶ κερδίζει τὴν αἰωνιότητα.

Δύο ἀγαπημένα πρόσωπα, ὅταν ὅλοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, ἐπλησίασαν πονεμένα τὸν σταυρόν: Ἡ Παναγία Μητέρα Του καὶ ὁ ἀγαπητός Του Μαθητής, ὁ Ἰωάννης.

Καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος Κύριος, ἀφ' οὗ ἐφρόντισε νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ δίψα τοῦ ληστοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν, φροντίζει τώρα νὰ τακτοποιηθῇ ἡ Μητέρα Του κοντὰ εἰς τὸν Ἰωάννην, ποὺ τὸν ἀφίνει γιὰ παιδί της, νά Τον ἀντικαταστήσῃ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Ὅταν αὐτὰ ἔγιναν, ὁ Κύριος ἐφώναξε ἱκανοποιημένος: «Τετέλεσται»! Ἔγυρε τὸ ἀγκαθοστεφανωμένον Του κεφάλι καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμά Του εἰς χεῖρας τοῦ Πατρός Του εἰς τοὺς Οὐρανούς...

Ὅλα τότε ἐτρόμαξαν! Ὁ ἥλιος ἔχασε τὴν λάμψιν του, ὁ άέρας ἐσκοτείνιασε, ἡ γῆ ἤρχισε νὰ τρέμῃ σὰν φύλλο φθινοπωρινό, τὰ βράχια ἐσχίσθηκαν, τὰ μνήματα ἄνοιξαν, ἡ μεγάλη χρυσοκέντητη κουρτίνα τοῦ Ἱεροῦ ἔγινε δύο κομμάτια!... Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος ἐγονάτισε τότε καὶ ἐφώναξε μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του: «Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος!» Καὶ τὰ πλήθη, μεταμελημένα, κυνηγημένα ἀπὸ τὸν τρόμον τῆς θεϊκῆς ὀργῆς, ἐγύριζαν στὴν Ἱερουσαλὴμ, κτυπῶντας τὰ στήθη μὲ πικρίαν καὶ μὲ σπαραγμόν!...

Ὁ προδότης μαθητὴς δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ. Ἔτρεξεν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ἐδήλωσεν ὅτι «ἡμάρτησε, διότι ἐπρόδωσεν ἀθῷον αἷμα» καὶ ἐπέταξε τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε πωλήσει τὴν ψυχήν του. Ἀλλὰ οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν τοῦ ἔδωκαν σημασίαν. Τὸν ἐπεριφρόνησαν. Καὶ ἐκεῖνος ἐτράβηξε κάπου σ' ἕνα ἔρημο χωράφι, κι' ἐκεῖ ἐκρεμάσθηκε σ' ἕνα δένδρο· κι' ἐτελείωσεν ἔτσι ἐλεεινὰ τὴν ἀθλίαν ζωήν του... Διότι αἰσχρὸν εἶναι πάντοτε τὸ τέλος ἐκείνων, ποὺ κυριεύονται ἀπὸ τὰ πάθη των!

Ἂς ἀγαπήσωμεν, ἀδελφοί, μ' ὅλην τὴν ψυχήν μας Ἐκεῖνον, ποὺ διὰ τὴν ἀγάπην μας ἔχυσε τὸ αἷμά Του ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν· καὶ ἂς μισήσωμεν τὴν Κακίαν, ποὺ ἐφιλοδόξησε νὰ γίνῃ ὁ δήμιος τοῦ Χριστοῦ.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰω. Γενναδίου 14, Ἀθῆναι. (Τηλ. 72112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοὶ Χριστιανοί.

Ἐνθυμηθῆτε τοὺς «ἐν φυλακῇ» ἀδελφοὺς αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ ὑποστηρίξατε τὸ ἔργον τῆς περιθάλψεώς των. Ζητήσατε ὁδηγίας ἀπὸ τὰ Παραρτήματα τῆς «Ἑνώσεως φίλων τῶν κρατουμένων», ὅπου ὑπάρχουν. Οἱ ἄλλοι ἀπευθυνθῆτε, ὅσοι θέλετε, εἰς τὴν «Φωνὴν Κυρίου».

Ὅσοι εἶσθε ἐντελῶς ὑγιεῖς, δόστε ὀλίγον αἷμα διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ζωῆς ἐκείνων, ποὺ κινδυνεύουν ν' ἀποθάνουν ἀπὸ ἀναιμίαν καὶ δὲν ἔχουν χρήματα νὰ τὸ προμηθευθοῦν. Ζητήσατε ὁδηγίας ἀπὸ τὸν «Σύνδεσμον Ἑλλήνων Αἱμοδοτῶν» (Ἀθῆναι, Βερανζέρου 20, Τηλέφ. 56.392). Δὲν θὰ διατρέξετε κανένα ἀπολύτως κίνδυνον μὲ αὐτὴν τὴν προσφοράν.

ΤΑ ΔΩΔΕΚΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

1ον : Ἰωάννου 13 (ιγ'),31- 18 (ιη'),1.
2ον : Ἰωάννου 18 (ιη'), 1-28.
3ον : Ματθαίου 26 (κστ'),57-75.
4ον : Ἰωάννου 18 (ιη'),28- 19 (ιθ'),16.
5ον : Ματθαίου 27 (κζ'),3-32.
6ον : Μάρκου 15 (ιε'),16-32.
7ον : Ματθαίου 27 (κζ'),33-54.
8ον : Λουκᾶ 23 (κγ'),32-49.
9ον : Ἰωάννου 19 (ιθ'),25-37.
10ον : Μάρκου 15 (ιε'),43-47.
11ον : Ἰωάννου 19 (ιθ'),38-42.
12ον : Ματθαίου 27 (κζ'),62-66.

*

ΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

α'. Εἰς τὰς Μεγάλας Ὥρας

1ης : Ζαχ. 11(ια'), 10-13. Γαλάτ. 6 (στ'), 14-18. Ματθ. 27 (κζ'), 1-56.

3ης : Ἡσ. 50 (ν'), 4-11. Ρωμ. 5 (ε'), 6-10. Μάρκ. 15 (ιε'), 16-41.

6ης : Ἡσ. 52 (νβ'), 13-54 (νδ'), 1. Ἑβρ. 2 (β' 11-18. Λουκ. 23 (κγ'), 32-49.

9ης: Ἱερεμ. 11(ια'),18 - 12 (ιβ'),15. Ἑβρ. 10 (ι'), 19-31. Ἰω. 19 (ιθ'),23-37.

β. Εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀποκαθηλώσεως

Ἐξόδ. 33 (λγ'), 11-23. Ἰὼβ 42 (μβ'), 1-5. 12-17. Ἡσ. 52 (νβ'), 13-54 (νδ'), 1. Α' Κορινθ. 1 (α'), 18-2 (β'), 2. Ματθ. 27 (κζ'), 1-38. Λουκ. 23 (κγ'), 39-43. 27 (κζ'), 39-54. Ἰω. 19 (ιθ'),31-37. 27 (κζ'), 55-61.

γ'. Εἰς τὸν Ὄρθρον τοῦ Ἐπιταφίου

Α' Κορινθ. 5 (ε'), 6-8. Γαλάτ. 3 (γ'), 13-14 Ματθ. 27 (κζ'), 62-66.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἐν Ἀθήναις. Ἰασίου 1. Τηλ. 72-112.

N. T. B.

73

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ΄. | ΑΘΗΝΑΙ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 6 (93)

«Ἐπιστράφητε πρός με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρήξατε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν».

(Ἰωὴλ 2,12)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Πάντοτε ἡ ἀνθρωπότης εἶχεν ἀνάγκην αὐτῆς τῆς περιόδου τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως καὶ τῆς πνευματικῆς περισυλλογῆς, ποὺ ἀρχίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας κάθε χρόνον μὲ τὸ «Τριῴδιον». Ἀλλὰ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν σημερινήν, πλήρη ἀγωνίας, ἐποχὴν αὐτὸ τὸ κήρυγμα τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς χριστιανωσύνης εἶναι ἐξόχως ἐπίκαιρον. Ἡ φωνὴ τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀντηχεῖ μέσα ἀπὸ τὰς γραμμὰς τῶν ἁγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ ἀπὸ τὰς στροφὰς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ᾀσμάτων τοῦ «Τριῳδίου», εἶναι ἡ ἰδία ἐκείνη φωνή, ποὺ πρὶν ἀπὸ χιλιάδας ἐτῶν ἀντήχει εἰς τὴν ἱερὰν γῆν τῶν Προφητῶν καὶ ἐκάλει τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ εἰς διόρθωσιν. Ἡ ἰδία φωνή, ποὺ ἀντήχησεν εἰς τὴν Ναζαρέτ, εἰς τὴν Καπερναούμ, εἰς τὴν Σαμάρειαν, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπάνω εἰς τὸν Γολγοθᾶν, καὶ ἐφανέρωσεν εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας. Ἡ ἰδία φωνή, ποὺ μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε, μᾶς προσκαλεῖ καὶ σήμερον νὰ ρίψωμεν ἐρευνητικὸν βλέμμα εἰς τὸν ἐσωτερικόν μας κόσμον. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν στίχον τοῦ Προφήτου Ἰωήλ, ποὺ ἐθέσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος φύλλου, συγκεντρώνονται ὅλοι οἱ σκοποὶ καὶ ὅλαι αἱ κατευθύνσεις καὶ ὅλαι αἱ πνευματικαὶ προσπάθειαι τοῦ «Τριῳδίου», ποὺ πρέπει ἐξάπαντος νὰ ἔχῃ δι' ὅλους μας τὴν σημασίαν μιᾶς καθολικῆς πνευματικῆς ἐπιστρατεύσεως, ἑνὸς ἀληθινοῦ ὁλοκληρωτικοῦ πνευματικοῦ πολέμου, μιᾶς ἄνευ προηγουμένου ἐντατικῆς πνευματικῆς προσπαθείας, ἑνὸς ἀφαντάστου πνευματικοῦ ἐξοπλισμοῦ ἐναντίον «τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου».

«Ἐπιστράφητε πρός με—λέγει ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς—ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρήξατε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν». Τὸ πρῶτον βῆμα διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὴ ἡ ἐπιστράτευσις καὶ ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ψυχῶν μας, καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ προσπάθεια καὶ ν' ἀποβῇ νικηφόρος ὁ πόλεμος ἐναντίον τοῦ κακοῦ: Νὰ συναισθανθῶμεν ὅλοι, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὸν Θεὸν μὲ ὅλην μας

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Κοντάκιον. Ἦχος Δ΄.

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν καὶ Τελώνου μάθωμεν τὸ ταπεινὸν ἐν στεναγμοῖς, πρὸς τὸν Σωτῆρα κραυγάζοντες: Ἵλαθι, μόνε, ἡμῖν, εὐδιάλλακτε.

τὴν καρδίαν. Ὄχι χλιαρὰ καὶ νερόβραστα, ἀλλὰ μὲ πραγματικὴν συντριβήν, «ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ». Ὄχι μὲ ἐξωτερικὰς ἁπλῶς ἐκδηλώσεις μετανοίας, ἀλλὰ μὲ πραγματικὴν ψυχικὴν ὀδύνην. Οἱ παλαιοὶ Ἑβραῖοι συνήθιζον εἰς ἔνδειξιν θλίψεως βαθείας νὰ σχίζουν τὰ ρουχά των· ὁ Θεὸς δὲ ἱκανοποιεῖται μὲ αὐτὸ μόνον. Θέλει νὰ σχίσωμεν τὰς καρδίας μας, «διαρρήξατε — λέγει — τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν».

Ἀκούετε; Ὅπως, ὅταν ἔχῃς ἕνα ὄγκον γεμᾶτον μὲ πῦον, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν σχίσῃς, διὰ νὰ φύγῃ τὸ πῦον, νὰ αἰσθανθῇς ἀνακούφισιν καὶ νὰ θεραπευθῇς, τοιουτοτρόπως πρέπει νὰ σχίσωμεν τὰς καρδίας μας, διὰ νὰ φύγῃ τὸ δηλητήριον τῆς ἁμαρτίας, πού, ὅπως τὸ πῦον, τὰς ἔχει μολύνει καὶ τὰς ἔχει πρήξει· νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἀνακούφισιν ἀπὸ ὅ,τι σήμερον τὰς πιέζει καὶ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν χαρὰν τῆς θεραπείας. Πῶς θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ ἐγχείρησις; Πῶς θὰ κάμωμεν αὐτὴν τὴν σωτήριον τομὴν εἰς τὰς καρδίας μας; Μὲ τὴν βαθυτάτην θλῖψιν διὰ τὸ περιεχόμενόν των καὶ μὲ τὴν ἐνδόμυχον καὶ ἀποφασιστικὴν ἀποκήρυξιν ὄγκου τοῦ ἁμαρτωλοῦ μας παρελθόντος. Δὲν μᾶς εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶναι «μακάριοι οἱ πενθοῦντες» καὶ ὅτι «αὐτοὶ παρακληθήσονται» ; Δὲν μᾶς ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου ὁ Θεός, ὅτι καὶ ὡσὰν τὸ κόκκινον ἐὰν εἶναι αἱ ἁμαρτίαι μας, Ἐκεῖνος—ὅταν ἐπιστρέψωμεν—θὰ τὰς λευκάνῃ «ὡς ἔριον» καὶ «ὑπὲρ χιόνα» ; Δὲν διεκήρυξεν ὁ Σταυρωθεὶς ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν, ὅτι «χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι» ;

Ἐπιστρέψατε — λέγει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Προφήτου Ἰωὴλ—ἐπιστρέψατε «πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν», διότι «ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ἐστί, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις». Ἂς μὴ διστάσωμεν, λοιπόν, ἀδελφοί· ἂς μὴ ἀμελήσωμεν· ἂς μὴ δείξωμεν ὀκνηρίαν ἢ ἀναβλητικότητα· ἂς μὴ λυπηθῶμεν καθόλου μήπως στενοχωρήσωμεν τὸν ἑαυτόν μας. Ἐὰν πραγματικὰ λυπούμεθα τὴν ψυχήν μας, πρέπει νὰ τὴν λυπήσωμεν, νὰ τὴν στενοχωρήσωμεν, νὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νὰ διακόψῃ κάθε δεσμὸν μὲ τὸ ἁμαρτωλὸν της παρελθόν. Ἀξίζει ὁ πόνος αὐτός, ὅσον πικρὸς καὶ ἂν εἶναι, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν πνευματικὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀληθινὴν χαράν. Ποῖος δὲν δέχεται τὸν πόνον μιᾶς σωτηρίας χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, ὅταν εἶναι βέβαιος, ὅτι, ἂν ὀλιγοψυχήσῃ καὶ δυστροπήσῃ, θὰ προχωρήσῃ ἡ γάγραινα καὶ θὰ τοῦ φέρῃ θάνατον ;

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. Δ'.

Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς τὸν Ναὸν τὸν ἅγιόν Σου, ναὸν φέρων τοῦ σώματος ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλάγχνῳ Σου ἐλέει.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Δι' ὅσους, τυχόν, ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς Κυρίου» δὲν ἐπρόσεξαν ἢ δὲν ἀντελήφθησαν τὸ περιεχόμενον τοῦ «Ἑορτολογίου μας», ποὺ δημοσιεύεται διὰ κάθε ἑβδομάδα εἰς τὴν τρίτην σελίδα κάθε φύλλου, θεωροῦμεν χρέος μας νὰ διευκρινίσωμεν, ὅτι ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου κάθε ἡμέρας, σημειώνονται καὶ τὰ καθημερινὰ ἁγιογραφικὰ ἀναγνώσματα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅταν δὲ πρόκειται, περὶ ἑορτασίμου ἡμέρας, σημειώνονται καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῆς ἑορτῆς, πρὶν ἀπὸ τὰ τῆς καθημερινῆς σειρᾶς. Συνιστῶμεν εἰς ὅλους τὴν τακτικὴν παρακολούθησίν των καὶ εἴμεθα πρόθυμοι ν' ἀπαντήσωμεν εἰς κάθε σχετικὴν σοβαρὰν ἀπορίαν.

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου εἰς τοὺς Αἴνους

ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ

Ἦχος πα

Εἰς ἀργὸν εἱρμολογικὸν μέλος

χρόνος σύντομος

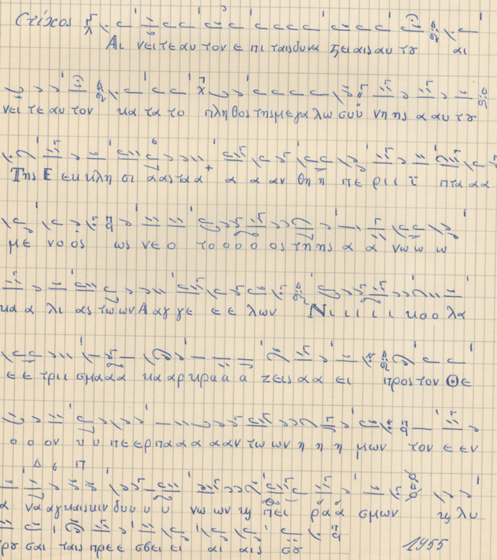

1955

Ν.Τ.Β. Αον

Τριπλοῦν εἰς Ἀριστείδην

Τῇ ϛΤ΄ Δεκεμβρίου εἰς τοὺς Αἴνους

ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ   Ἦχος πλ. δ΄

Εἰς Ἀργὸν εἱρμολογικὸν μέλος   χρόνος σύντομος

Στίχος

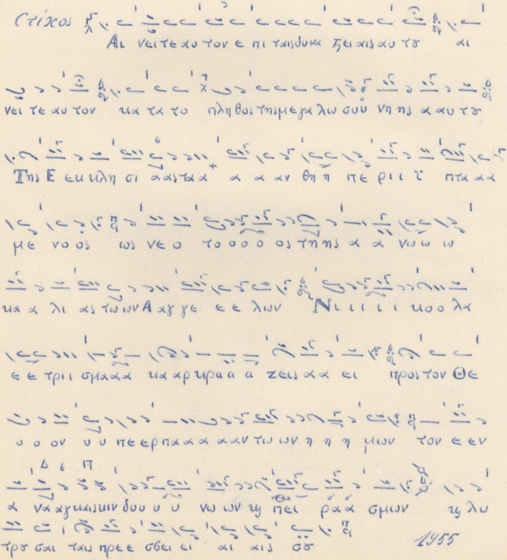

1955

N.T.B. Ϛ οι

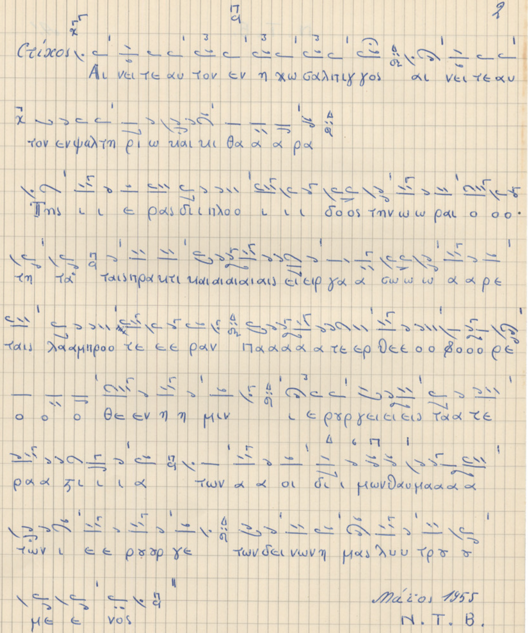

Μάϊος 1955
Ν. Τ. Β.

N. T. B.   A'

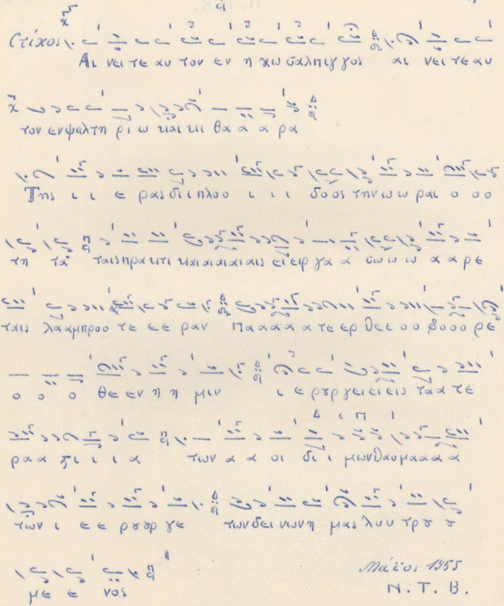

Μάϊος 1955
Ν. Τ. Β.

N. T. B. Ϛον

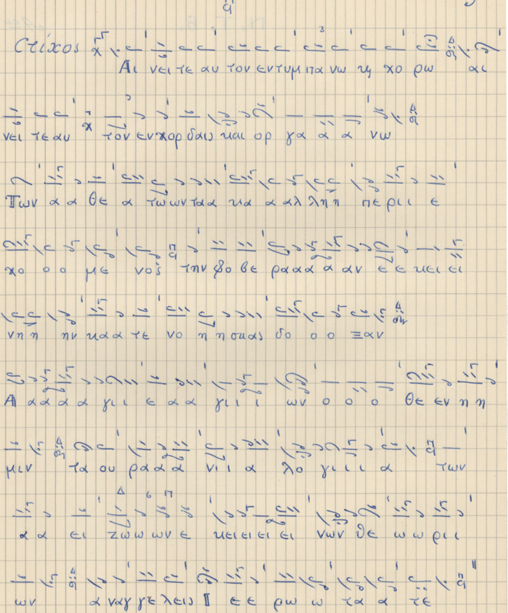

9 Μαΐου 1955
Ν. Τ. Β.

N. T. B. Αοι

Στίχος

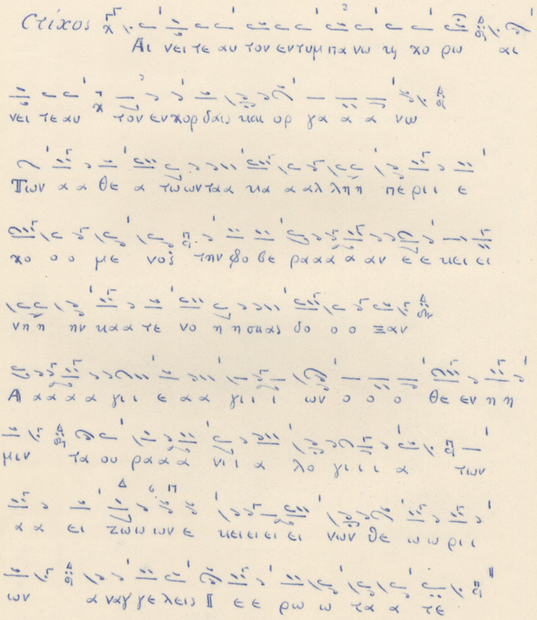

9 Μαΐου 1955
Ν. Τ. Β.

N.T.B.

Fol

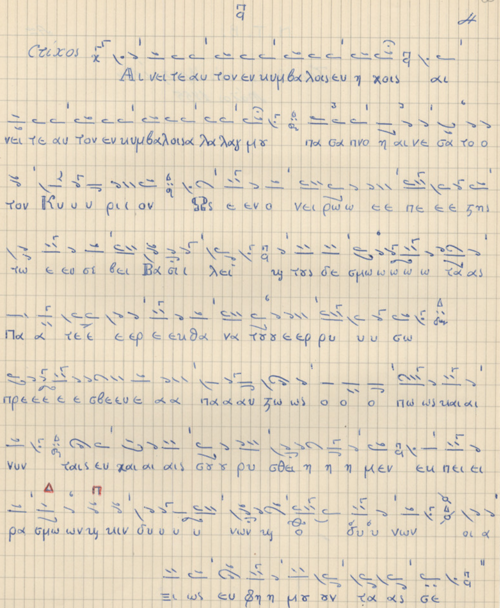

10 Μαΐου 1955

Ν.Τ.Β.

N.T.B. Α'

Τριπλοῦν εἰς Ἀρτεμίδην

Μάιος 1955

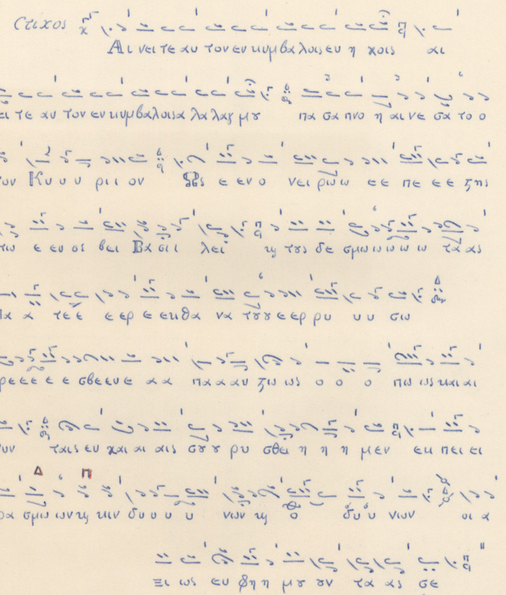

10 Μαΐου 1955

Ν.Τ.Β.

N. T. B.

Ϛοι

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κατὰ τὰς πρωϊνὰς ἀκολουθίας τῶν καθημερινῶν τῆς παρούσης ἑβδομάδος (7—12 Φεβρουαρίου 1955) ἀναγινώσκονται τὰ Εὐαγγέλια τῆς «ΙΖ' Ἑβδομάδος τοῦ Λουκᾶ», τὰ ὁποῖα—ὡς καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα—ἀπὸ τῆς Δευτέρας μέχρι καὶ τῆς Παρασκευῆς εἶναι περικοπαὶ ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον ἁγίου Εὐαγγελίου.

*

Δευτέρα, Μάρκ. ιγ' 9 - 13.— Ὁ Κύριος προλέγει εἰς τοὺς Μαθητάς Του τοὺς διωγμούς, τοὺς ὁποίους θὰ ὑφίσταντο χάριν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ συμβουλεύει αὐτοὺς περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουν. «Ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται».

Πόσον, ἀλήθεια, εἴμεθα χλιαροὶ εἰς τὴν πίστιν! Μὲ τὸ παραμικρὸν στενοχωρούμεθα καὶ ἀδημονοῦμεν! Ἐλησμονήσαμεν, ὅτι εἶναι προνόμιον διὰ τοὺς χριστιανοὺς οἱ διωγμοὶ καὶ ὅτι εἰς τοὺς διωγμοὺς ἀναδεικνύονται οἱ ἄξιοι τῶν στεφάνων.

Μελετήσατε τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρτυρίου ἑνὸς οἱουδήποτε ἀληθινοῦ πιστοῦ τῶν πρώτων αἰώνων καὶ θὰ ἐντραπῆτε διὰ τὴν μικροψυχίαν μας. Ἠμποροῦμεν ἡμεῖς ν' ἀνθέξωμεν εἰς τὸν ἐλάχιστον διωγμόν;

*

Τρίτη, Μάρκ. ιγ' 14 - 23.—Ὁ Κύριος προλέγει σαφῶς τὰ κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἁγίας Πόλεως καὶ διδάσκει περὶ τῶν προοιμίων τῆς συντελείας τοῦ κόσμου. Ἐπίσης προλέγει τὴν ἐμφάνισιν πλάνων διδασκάλων καὶ ψευδοπροφητῶν, «πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς». Καὶ ἐπιλέγει: «Ὑμεῖς δὲ βλέπετε· ἰδοὺ προείρηκα ὑμῖν ἅπαντα».

Ἀγὼν λοιπὸν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἀγὼν τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους ἐναντίον τῶν «ἐκλεκτῶν» τοῦ Θεοῦ. Ἀγὼν, ἀποσκοπῶν εἰς τὴν ματαίωσιν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας, τὴν διὰ παντὸς μέσου ἀποπλάνησιν τῶν εὑρόντων τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐμμενόντων εἰς αὐτήν. Καὶ προειδοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Κυρίου οἱ «ἐκλεκτοὶ» Του, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμοι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτοῦ τοῦ ὑπούλου ἀγῶνος τῶν ἐχθρῶν τῆς σωτηρίας των. Καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τὴν ἰδικήν μας ὑπάρχουν αὐτοὶ οἱ ἐχθροί. Ἀνάγκη προσοχῆς!

*

Τετάρτη, Μάρκ. ιγ' 24 - 31.— Ὁ Κύριος διδάσκει περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου καὶ προλέγει, ὅτι ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ θὰ ἐγίνετο ἐπὶ τῆς συγχρόνου Του γενεᾶς, ὅπως καὶ ἐγένετο τῷ 70 μ.Χ.

Αἱ τύχαι τῶν λαῶν, ὅπως καὶ τῶν ἀτόμων, εὑρίσκονται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἱστορία ὁλόκληρος διδάσκει τὸν στενὸν σύνδεσμον ποὺ ὑφίσταται μεταξὺ τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τῶν λαῶν καὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ πολιτικῆς των θέσεως. Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνεξαρτησία ἀνήκει εἰς τοὺς ἀξίους ἐλευθερίας λαούς. Καὶ ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας εἶναι οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἄτομα ποὺ ἔχουν εἰς τὰς ψυχάς των εὐσέβειαν καὶ ἀρετήν, ποὺ πιστεύουν εἰς τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα συγκεντρώνονται εἰς τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καὶ ποὺ ἐργάζονται μὲ τὴν καλὴν πρόθεσιν ν' ἀνταποκριθοῦν εἰς τὸν ὑψηλὸν των προορισμὸν ὡς ἀνθρώπων, ὡς τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποίαν τόσον σαφῶς προκαθώρισε τὸ ἀλάνθαστον στόμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι κλασσικὸν παράδειγμα τῆς θείας Δίκης, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ τοὺς λαούς, ποὺ περιφρονοῦν τοὺς νόμους τοῦ Κυρίου καὶ θεοποιοῦν τὰ πάθη των.

*

Πέμπτη, Μάρκ. ιγ' 31 - ιδ' 2.— Ὁ Κύριος διδάσκει περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συνεχοῦς πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, ὥστε εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

6—12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955

(Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα: Κατάλυσις εἰς πάντα)

6. Κυριακὴ ΙΣΤ' Λουκᾶ (Τελώνου καὶ Φαρισαίου). Ἀρχὴ τοῦ Τριωδίου. Ἦχος α'. Ἑωθινὸν Α'. [Ματθ· 28 (κη'), 16-24]. Β' Τιμ. 3 (γ'), 10-15. Λουκ. 18 (ιη'), 10-14. Βουκόλου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

7. Δευτέρα: Παρθενίου Ἐπισκόπου Λαμψάκου, Λουκᾶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι.—Β' Πέτρ. 1 (α'), 20 - (β'),9. Μάρκ. 13(ιγ'),9-13.

8. Τρίτη: Θεοδώρου Στρατηλάτου Μεγαλομάρτυρος, Φιλαδέλφου Μάρτυρος.—Β'Πέτρ. 2(β'), 9-22. Μάρκ.13 (ιγ'),14-23.

9. Τετάρτη: Νικηφόρου Μάρτυρος, Φιλαγρίου Ἐπισκόπου Κύπρου.—Ἀπόδοσις τῆς Ὑπαπαντῆς.—Β'Πέτρ.3(γ'),1-18. Μάρκ.13(ιγ), 24-31.

10. Πέμπτη: + Χαραλάμπους Ἱερομάρτυρος.—Β' Τιμ. 2(β'), 1 - 10. Ἰωάν. 15(ιε'), 17 - 16,(ιστ'),2. Α' Ἰωάν.1(α'),8 - 2(β'),6. Μάρκ.13(ιγ'), 31 - 14(ιδ'),2.

11. Παρασκευή: Βλασίου Σεβαστείας Ἱερομάρτυρος, Θεοδώρας Βασιλίσσης.—Α' Ἰωάν.2(β'), 7-17. Μάρκ.14(ιδ'),3 - 9.

12. Σάββατον: Μελετίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας. — Α' Τιμ. 6 (ς'), 11-16. Λουκ. 20 (κ'), 46 - 21. (κα'), 4.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(13 Φεβρουαρίου 1955)

Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (ΙΖ' Λουκᾶ): Ἦχος β'. Ἑωθ. Β' [Μάρκ. 6(στ'), 1-8]. Α'Κορ.6(στ'), 12-20. Λουκ. 15,(ιε'),11-32. Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης Ἀποστόλων, Μαρκιανοῦ Ὁσίου.

διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ τέλους, τοῦ ὁποίου εἶναι ἄγνωστος ἡ στιγμή.— Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς ἀποφασίζουν νὰ συλλάβωσι διὰ δόλου τὸν Κύριον πρὸ τῆς ἐπικειμένης ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, «μήποτε θόρυβος ἔσται τοῦ λαοῦ».

«Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρὸς ἐστιν». Καθημερινὴ εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς ἀνθρωπίνης πείρας περὶ τοῦ, ὅτι εἶναι ἄγνωστον τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας. Καὶ εἶναι βέβαιον, κατὰ τὴν χριστιανικήν μας πίστιν, ὅτι ὅπως εὑρεθῶμεν εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου μας, ἔτσι θὰ παρασταθῶμεν ἐνώπιον τοῦ τρομεροῦ Κριτηρίου τῆς φοβερᾶς ἐκείνης Ἡμέρας, «ὅταν τίθενται θρόνοι καὶ ἀνοίγωνται βίβλοι, καὶ Θεὸς εἰς κρίσιν καθέζηται»! Ἂς ἐπαγρυπνῶμεν κάθε στιγμὴν ἐπὶ τῆς ζωῆς μας καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν φευγαλέων σκέψεών μας καὶ τῶν στιγμιαίων σκιρτημάτων τῆς καρδίας.

*

Π α ρ α σ κ ε υ ή, Μάρκ. ιδ' 3 - 9.— Ὁ Κύριος φιλοξενεῖται ἐν Βηθανίᾳ, «ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ» (τοῦ πατρὸς τοῦ Λαζάρου πιθανῶς) καὶ ἐκεῖ μία γυνή,—Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην — συντρίβει πολυτελὲς ἀλαβάστρινον δοχεῖον πλῆρες πολυτιμοτάτου μύρου, καὶ «κατέχεεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς» Του. Ἐπειδὴ τινες — ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης μόνον, κατὰ τὸν Ἰωάννην— ἠγανάκτησαν διὰ τὴν σπατάλην τοῦ μύρου, ὁ Κύριος λέγει τὸ περίφημον «ἄφετε αὐτήν· τί αὐτῇ κόπους παρέχετε; καλὸν ἔργον εἰργάσατο ἐν ἐμοί. Πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, καὶ ὅταν θέλητε δύνασθε αὐτοὺς εὖ ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ὃ ἔσχεν αὕτη ἐποίησε· προέλαβε μυρίσαι μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν».

Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἦτο τὸ εὐγενὲς πρόσχημα, ποὺ ἐσκέπαζε τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὸν φθόνον τοῦ διαμαρτυρηθέντος διὰ τὴν σπατάλην τοῦ πολυτίμου μύρου! Ἄχ! αὐτὰ τὰ εὐγενῆ προσχήματα!... Εἴδατε πῶς ὁ Κύριος ἀπεκάλυψε τὰ βάθη τῶν συλλογισμῶν του, καὶ ἀφήρεσε τὸ ὡραῖον προσωπεῖον ἀπὸ τὸν ὑποκριθέντα εὐσπλαγχνίαν φιλάργυρον καὶ πῶς ἐφανέρωσε τὴν ὑποκρισίαν του;

Καὶ ἀμέσως ἀπεδείχθη πόσον δικαία ἦτο ἡ παρατήρησις τοῦ Διδασκάλου. Ὁ πονηρὸς μαθητὴς — διηγεῖται ἀκολούθως ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος—«ἀπῆλθε πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἵνα παραδῷ αὐτὸν αὐτοῖς... καὶ ἐπηγγείλαντο αὐτῷ ἀργύρια δοῦναι, καὶ ἐζήτει πῶς εὐκαίρως αὐτὸν παραδῷ» (ιδ' 10, 11).

Ἰδοὺ τὸ κατάντημα τῶν εὐγενῶν προσχημάτων!..

*

Σ ά β β α τ ο ν, Λουκ. κ' 46 - κα' 4.—Ὁ Κύριος συνιστᾷ εἰς τοὺς Μαθητάς Του προσοχὴν ἀπέναντι τῆς φιλοπρωτείας καὶ τῆς ὑποκριτικῆς θρησκευτικότητος τῶν Γραμματέων, «οἳ κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσεύχονται», καὶ διακηρύσσει, ὅτι «οὗτοι λήψονται περισσότερον κρῖμα». Ἐπακολουθεῖ ὁ ἔπαινος τῆς «πενιχρᾶς χήρας», ἥτις ρίψασα «δύο λεπτὰ» εἰς τὸ κιβώτιον τῶν ἐλεημοσυνῶν «ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλεν».—Ἡ παροῦσα διήγησις ἀνεγνώσθη καὶ ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον τὸ παρελθὸν Σάββατον.

Εἰς τὴν χθεσινὴν εὐαγγελικὴν διήγησιν ἡ φιλοπτωχία ἐχρησίμευεν ὡς εὐγενὲς πρόσχημα διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς πρὸς τὸν θεῖον Διδάσκαλον εὐλαβείας τοῦ φιλαργύρου μαθητοῦ. Εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐλάβεια παρουσιάζεται ὡς εὐγενὲς πρόσχημα, ποὺ θέλει νὰ συγκαλύψῃ τὴν ἀσπλαγχνίαν τῶν Γραμματέων, ὅπως τὸ βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Συμπλήρωμα ἀπαραίτητον ἡ σημερινὴ διδασκαλία διὰ τὴν χθεσινήν. Διότι πρέπει νὰ μάθωμεν καλὰ πόσα μηχανεύεται ἡ ἁμαρτία, ὅταν κυριεύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πῶς πολλάκις ἐμφανίζεται εἰς τὴν ζωήν μας μὲ τὴν πρόφασιν καὶ μὲ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀρετῆς. Ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς πτωχοὺς χθές, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀνευλάβειαν καὶ τὴν ἀχαριστίαν πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Ἐπικαλεῖται τὴν μακρὰν προσευχὴν σήμερον, διὰ νὰ συγκαλύψῃ τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἀδελφούς! Τοιουτοτρόπως κατορθώνει νὰ μᾶς ἀποπλανᾷ καὶ νὰ μᾶς ἀποκοιμίζῃ, μέχρις ὅτου, δεσμίους τελείως καὶ ἠθικῶς νεκρούς, μᾶς παραδώσῃ εἰς τὸν πατέρα τοῦ ψεύδους!... Καὶ ὁ αἰών μας, ἀτυχῶς, εἶναι λίαν ἐφευρετικὸς εἰς τὴν δημιουργίαν εὐγενῶν καὶ ὡραίων προσχημάτων.

Μὴ ἀμελεῖτε τὸν ἐκκλησιασμόν σας. Πηγαίνετε κάθε Κυριακὴν εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Γενναδίου 14, Ἀθῆναι. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112.

N. T. B.

83

«Ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· Ὡσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ».

(Ἰωάν. 12,13-14)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 15 (102)

ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΚΟΥΣΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

Ποῖος Ὀρθόδοξος δὲν ἔχει ποτὲ συγκινηθῆ ἀπὸ τὰ ὑπέροχα ᾄσματα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ ποῖος Χριστιανὸς δὲν ἔχει αἰσθανθῆ μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του τὴν ἀνάγκην νὰ πέσῃ ἐμπρὸς εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ καταφιλήσῃ μὲ ἄπειρον λατρείαν τὰ πληγωμένα Του πόδια; Ἀλλὰ καὶ ποῖος ἄνθρωπος ἁπλῶς—ἐὰν δὲν ἔχασεν ὅ,τι ἀκριβῶς διακρίνει τὴν εὐγενικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου—δὲν αἰσθάνεται τὸ ἀμέτρητον μεγαλεῖον τῆς μορφῆς τοῦ πάσχοντος Διδασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος;

Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, λοιπόν, θὰ ἔχωμεν πάλιν τὰς ἰδίας ἱερὰς εὐκαιρίας, διὰ νὰ ἐνωτισθῶμεν τὰ ἴδια σωτηριώδη ῥήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ νὰ ἀφήσωμεν τὴν ψυχήν μας νὰ πτερυγίσῃ μέχρι τοῦ θρόνου τῆς Ἀγάπης —Ἐκείνου, ὁ Ὁποῖος ἠγάπησε τόσον τὸν κόσμον, «ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».

Θὰ ἀναπολήσωμεν καὶ πάλιν τὰς φρικτὰς σκηνὰς τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Θεανθρώπου. Ἀλλὰ καὶ θὰ σκιρτήσῃ ἡ καρδιά μας ἄλλην μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν ἔντονον προσδοκίαν τῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν μὲ τὸ Αἷμά Του καθηγίασεν Ἐκεῖνος, ποὺ εἶπεν εἰς τοὺς ἰδικούς Του: «Συμφέρει ὑμῖν, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω».

Θὰ πονέσῃ ἡ ψυχή μας ἀπὸ τὴν νοερὰν ἀναπαράστασιν τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Ἀναμαρτήτου. Ἀλλὰ θὰ λάμψῃ εἰς τοὺς νοερούς μας ὀφθαλμοὺς τὸ παρήγορον φῶς, τὸ ὁποῖον διέχυσεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἐγκαρτέρησίς Του, ἡ ἀπόλυτος ὑποταγή Του εἰς τὸ ἔργον Του, ἡ πλήρης καὶ ἀπεριόριστος ἀγάπη Του πρὸς τοὺς ἀδελφούς Του. Τὴν ψυχήν μας, τὴν ταραγμένην ἀπὸ τὰς τρικυμίας τῶν κοσμικῶν συγκρούσεων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, θὰ γαληνεύσῃ, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἡ ἰδική Του ἀνεξίκακος μακροθυμία, ἡ μέχρι τῶν δημίων Του φθάνουσα ἀμέτρητος συγχωρητικότης Του, ἡ ἄπειρος γαλήνη τῆς ψυχῆς Του, ἡ ἰδική Του ἱκανοποίησις, διότι «ἐτελείωσε τὸ ἔργον» Του.

Θ' ἀκούσωμεν ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωήν μας, ὄχι ἄλλον, ἀλλὰ Αὐτὸν τὸν

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. Β'.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε· καὶ πάντες, αἴροντες τὸν Σταυρόν Σου, λέγομεν: Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

ἴδιον τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ νὰ προσεύχεται δι' ὅλους πρὸς τὸν Πατέρα τὸν οὐράνιον, καὶ νὰ ὁραματίζεται τὴν ἀδιάσπαστον ἑνότητα τὴν ἰδικήν μας, καὶ νὰ Τὸν παρακαλῇ νὰ μᾶς προφυλάξῃ «ἀπὸ τοῦ πονηροῦ». Πλήρεις δὲ τρυφερότητος τότε καὶ ἡμεῖς, ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνον φορὰν εἰς τὸ ἔτος αὐτό, θὰ αἰσθανθῶμεν τὴν διάθεσιν νὰ κλαύσωμεν, ὅπως αἱ γυναῖκες, πού Τον ἠκολούθησαν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ.

Διὰ ποῖον ὅμως θὰ κλαύσωμεν; Μήπως διὰ τὸν Χριστόν; 'Αλλὰ 'Εκεῖνος δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν ἰδικῶν μας δακρύων... Διὰ τὴν ἀνθρωπότητα πρέπει νὰ κλαύσωμεν, διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία, παρ' ὅλην τὴν ἀγάπην ποὺ 'Εκεῖνος τῆς ἔδειξεν, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ, κατὰ τὸ πλεῖστον, νά Τον ἀγνοῇ καὶ νά Τον προδίδῃ. 'Αλλὰ περισσότερον, διὰ τοὺς Χριστιανοὺς νὰ κλαύσωμεν, ἀδελφοί μου, διὰ τοὺς Χριστιανοὺς ἐκείνους, ποὺ μιμοῦνται καθημερινῶς τὸ ἔργον τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων. Καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μας—ναί, διὰ τὸν ἑαυτόν μας!—νὰ κλαύσωμεν, ἀδελφοί μου, διότι δὲν εἴμεθα ἄξιοι πάντοτε τῆς 'Αγάπης Του, καὶ διότι δὲν κάμνομεν ὅ,τι ἀπαιτεῖται ἀπὸ ἡμᾶς διὰ νὰ τηρῆται πάντοτε εἰς τὴν ζωήν μας τὸ θέλημα τοῦ Πατρός Του καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ μεταξύ μας, ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ Βασιλεία Του.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἂς συνοδεύσωμεν τὸν Χριστὸν «πρὸς τὸ ἑκούσιον Πάθος» καὶ ἂς προσπαθήσωμεν, μὲ ὅλην μας τὴν ψυχήν, νὰ συμμερισθῶμεν τὸ δυσβάστακτον βάρος τοῦ Σταυροῦ Του. 'Η καλή μας προσπάθεια θὰ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀνακούφισις εἰς τὸ μαρτύριόν Του, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται, δυστυχῶς, καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ραθυμίαν.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

(Ματθ. 21,12—27,32. Μάρκ. 11,1—15,20. Λουκ. 19,28—23,32. 'Ιωάν. 12,1—19,18).

'Ο Κύριος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν Του. 'Εβάδιζε πλέον σταθερὰ πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς τελικῆς Του ἀποστολῆς. Εἰς τὸ 'Ιερὸν τῶν 'Ιεροσολύμων ἐξεσκέπασε τὴν σαπίλαν τοῦ Φαρισαϊσμοῦ καὶ ἐμαστίγωσε τῶν Γραμματέων τὴν ψεύτικην σοφίαν. Καὶ ἐκεῖνοι, μαζὶ μὲ τοὺς θρησκευτικοὺς ἀρχηγοὺς τῶν 'Εβραίων, ἀπεφάσισαν πλέον τὴν ἐξόντωσίν Του.

Οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταὶ μᾶς διηγοῦνται μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον προητοίμασεν ὁ Κύριος τοὺς μαθητάς Του, διὰ νὰ δεχθοῦν τὴν δοκιμασίαν τοῦ τραγικοῦ χωρισμοῦ Του. 'Επίσης μᾶς ζωγραφίζουν τὸν ὕπουλον καὶ αἰσχρὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον Τὸν ἐπρόδωσεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς Του. Μᾶς ζωντανεύουν τὴν σκηνὴν τῆς παρανόμου δίκης Του εἰς τὸ σπίτι τοῦ 'Αρχιερέως. Μὲ εἰλικρίνειαν ὁμολογοῦν τὴν ἄρνησιν ἑνὸς ἄλλου μαθητοῦ, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς περισσότερον ἀγαπημένους μαθητάς Του, ποὺ ὕστερα ἔκλαυσε πικρὰ μετανοημένος. Μᾶς μεταφέρουν εἰς τὸ «πραιτώριον» τοῦ Πιλάτου καὶ εἰς τὸ παλάτι τοῦ 'Ηρῴδου, ὅπου ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου ἐκρίνετο ἀπὸ τοὺς ἀναξίους ἀντιπροσώπους ἑνὸς κοσμικοῦ εἰδωλολάτρου βασιλέως. Καὶ ἔπειτα μᾶς κάμνουν νά Τον ἰδοῦμε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας νὰ ἀνεβαίνῃ τὸν μαρτυρικὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ, φορτωμένος τὸν βαρύν Του σταυρόν.

Σὰν κακοῦργος βαδίζει μεταξὺ κακούργων!... Γέρνει ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τὸ βάρος τὸ ἀδυνατισμένο Του κορμί, ποὺ τόσα μαρτύρια εἶχεν ὑποφέρει ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν. Τὸ αἷμα τρέχει ἀπὸ τὰς πληγάς, πού Του ἔχει ἀνοίξει τὸ μαστίγιον τοῦ Πιλάτου, καὶ ἄλλο αἷμα τρέχει ἀπὸ τὰς πληγάς, ποὺ ἔχουν ἀνοίξει εἰς τὸ πάλλευ-

Τῇ ΣΤ' Δεκεμβρίου εἰς τοὺς Αἴνους

ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ Ἦχος α' Πα

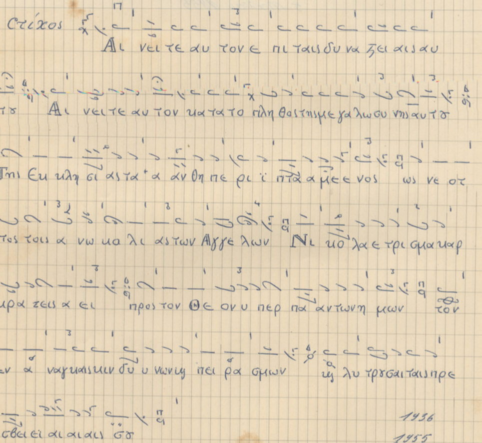

1936

1955

5 Μαΐου 1955

Α 04

Ν.Τ.Β.

Εἰς Ἀρ. εἰς Ἰρισπλοῦν
5 Μαΐου 1955

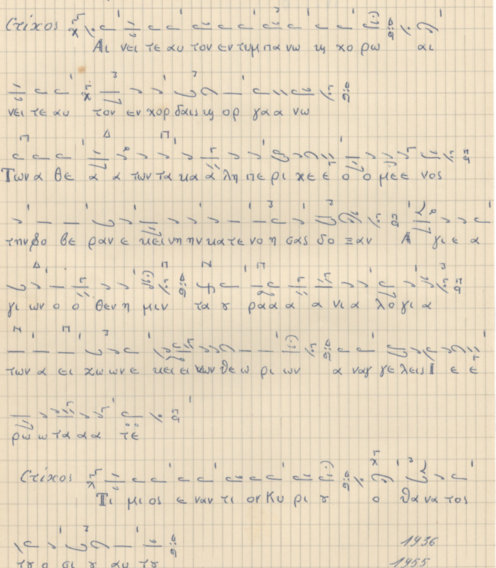

1936

1955

Ν.Τ.Β.

Aoℓ

N.T.B.

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου εἰς τοὺς Αἴνους

ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ Ἦχος πα

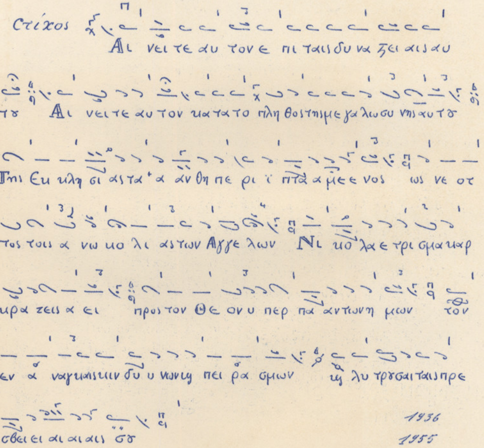

1936

1955

5 Μαΐου 1955

N. T. B.

Βος

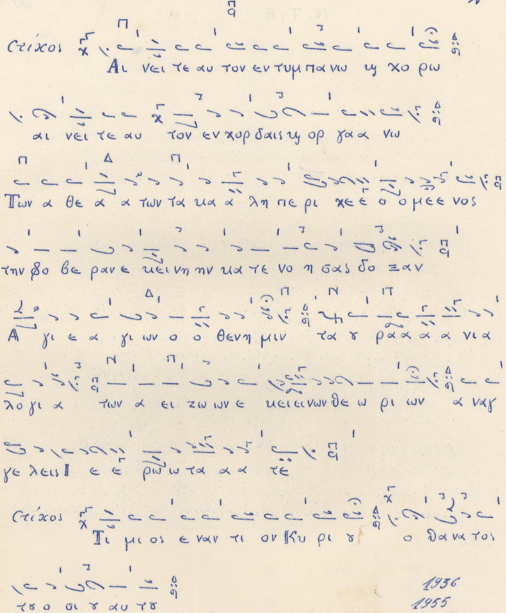

1936
1955
N.T.B.

N. T. B.

Βοι

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου εἰς τοὺς Αἴνους

ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ Ἦχος πα

Στίχος

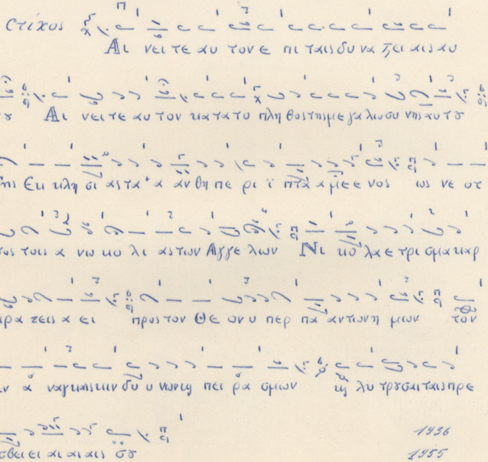

1936
1955

5 Μαΐου 1955

N.T.B. Τ ου

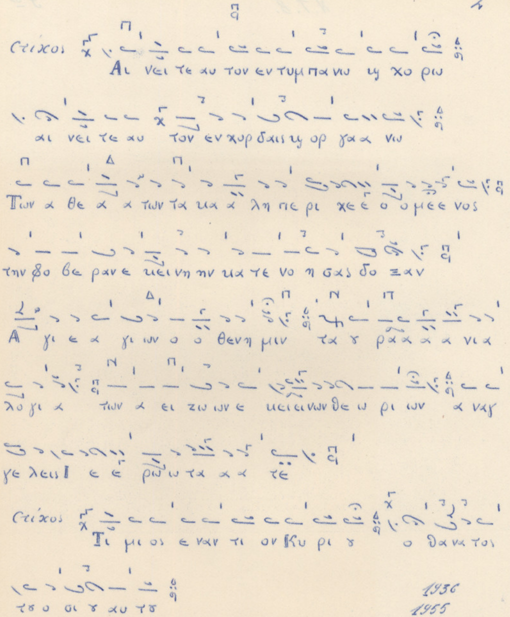

1936
1955
N.T.B.

N.T.B. Ϛον

Παλαιόν

1 90

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμοια Ἦχος α΄ Πα

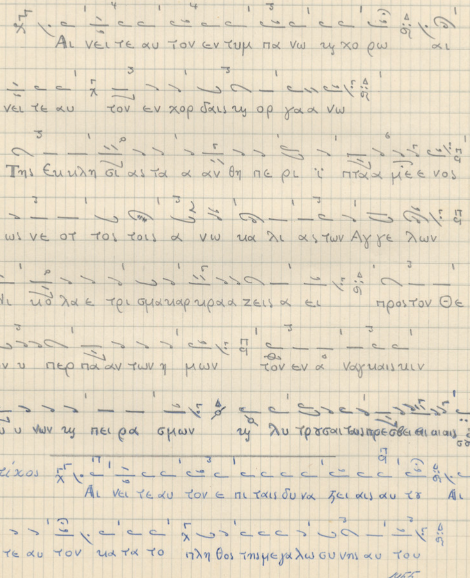

1955

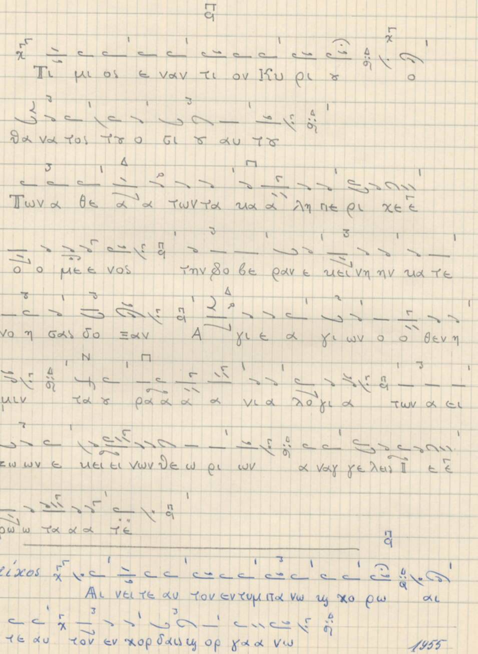
Τι μι ος ε ναν τι ον Κυ ρι ου ο
θα να τος του ο σι ου αυ του
Των α θε α α των τα κα α λη πε ρι χε ε
ο ο με ε νος την δο βε ραν ε κει νη ην κα τε
νο η σας δο ξαν Α γι ε α γι ων ο ο θεν η
μιν τα ου ρα α α α νι α λο γι α των α ει
ζω ων ε κει ει νων θε ω ρι ων α ναγ γε λεις Π ε ε
ρω ω τα α α τε
Στίχος
Αι νει τε αυ τον εν τυμ πα νω και χο ρω αι
νει τε αυ τον εν χορ δαις και ορ γα α νω

1955

Δ02

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμοια Ἦχος πα

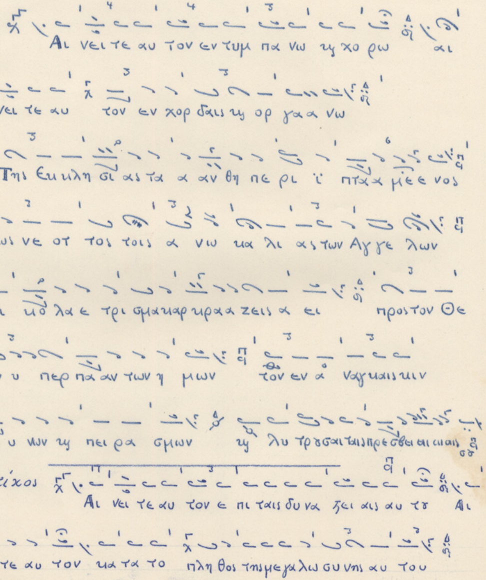

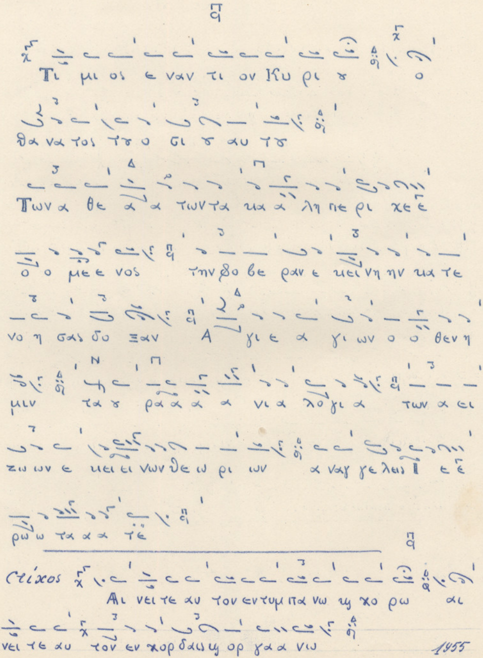
Τι μι ος ε ναν τι ον Κυ ρι ου ο
θα να τος των ο σι ων αυ του
Των α θε α α των τα κα α λη πε ρι χε ε
ο ο με ε νος την δο βε ραν ε κει νη ην κα τε
νο η σας δο ξαν Α γι ε α γι ων ο ο θεν η
μιν τα υ ρα α α α νι α λο γι α των α ει
ζω ων ε κει ει νων θε ω ρι ων α ναγ γε λεις Π ε ε
ρω ω τα α α τε
Στίχος
Αι νει τε αυ τον εν τυμ πα νω και χο ρω αι
νει τε αυ τον εν χορ δαις και ορ γα α νω

1955

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμοια Ἦχος πλ. α΄ Πα

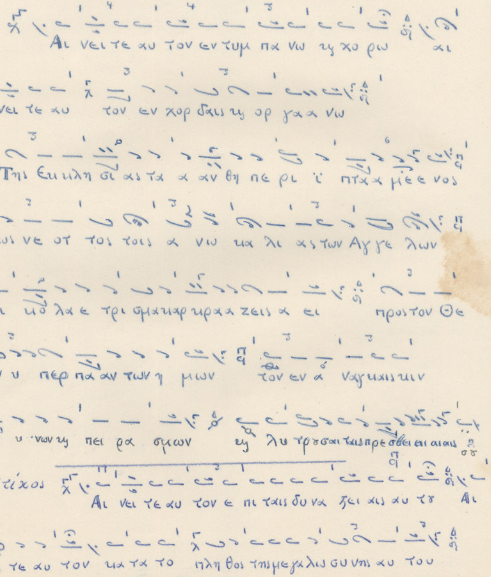

1955

CTον

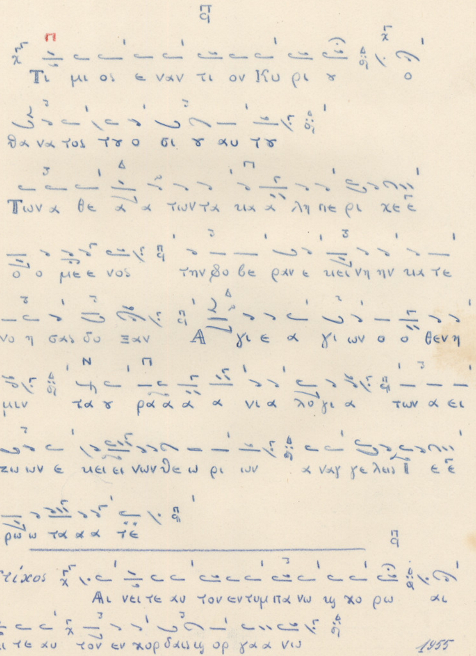
Τι μι ος ε ναν τι ον Κυ ρι ου ο
θα να τος του ο σι ου αυ του
Των α θε α α των τα κα α λη πε ρι χε ε
ο ο με ε νος την δο βε ραν ε κει νην την κα τε
νο η σας δο ξαν Α γι ε α γι ων ο ο θεν η
μιν τα ου ρα α α νι α λο γι α των α ει
ζω ων ε κει ει νων θε ω ρι ων
ρω ω τα α α τε
Στίχος
Αι νει τε αυ τον εν τυμ πα νω και χο ρω αι
νει τε αυ τον εν χορ δαις και ορ γα α νω

1955

CT 01

κον μέτωπόν Του τὰ ἀγκάθια πού Του ἐφόρεσαν οἱ ἄξεστοι στρατιῶται τῆς ἁμαρτωλῆς Ρώμης!.. 'Από μακρυὰ παρακολουθοῦν τὸν μαρτυρικόν Του δρόμον αἱ εὐσεβεῖς γυναῖκες τῆς 'Ιερουσαλὴμ καὶ θρηνοῦν τὸν πόνον Του, ἐν ᾧ ἔξαλλα τὰ πλήθη τῶν ἀχαρίστων οὐρλιάζουν, ὡσὰν λύκοι, γύρω ἀπὸ τὸ ἄχραντον Θῦμα καὶ ἀνυπομονοῦν νὰ ἰδοῦν τὸ ταχύτερον νὰ πεθαίνῃ 'Εκεῖνος, ποὺ ἔδωσε σὲ τόσους ἰδικούς των τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωήν!... Βιαστικοὶ οἱ δήμιοι νὰ φθάσουν γρηγορώτερα εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, ἀγγαρεύουν τὸν Κυρηναῖον Σίμωνα καὶ τοῦ φορτώνουν τὸν σταυρόν...

Γύρω ἀπὸ τὰς ἱερὰς αὐτὰς διηγήσεις ἐκείνων, ποὺ τὰ εἶδαν μὲ τὰ μάτια των — τοῦ Ματθαίου καὶ τοῦ 'Ιωάννου —, καὶ ἐκείνων, ποὺ τὰ ἐπληροφορήθησαν ἀπὸ ἄλλους, ἐπίσης αὐτόπτας, μαθητάς— τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Λουκᾶ—, πλέκεται τὸ Θεῖον Δρᾶμα τοῦ Πάθους, καὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Λυτρωτοῦ μας, ποὺ τόσον εὔμορφα ψάλλεται μὲ τὰ ἐμπνευσμένα ποιήματα τῶν ἀθανάτων ἐκκλησιαστικῶν μας ὑμνογράφων τὴν Μεγάλην Πέμπτην καὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευήν.

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

10—16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955

10. Κυριακὴ τῶν Βαΐων: (Ἡ εἰς Ἱεροσόλυμα θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Κυρίου.— Ματθ. 21 (κα'), 1-17.—Φιλιπ. 4 (δ'), 4-9. 'Ιω. 12 (ιβ'), 1-18.— Γρηγορίου Ε' ΚΠόλεως Ἱερομ., Τερεντίου, Πομπηΐου κλπ. Μαρτύρων.— **Τὸ ἑσπέρας:** Ὁ Ὄρθρος τῆς Μεγ. Δευτέρας. ('Ακολουθία τοῦ Νυμφίου): Ματθ. 21 (κα'), 18-43.

11. Μεγάλη Δευτέρα (Τῆς ξηρανθείσης συκῆς καὶ 'Ιωσὴφ τοῦ Παγκάλου): 'Αντύπα Περγάμου Ἱερομάρτυρος ['Αποκ. 2 (β'), 13]. Προηγιασμένη.— 'Ιεζεκιὴλ 1 (α'). 1-20. 'Εξόδου 1 (α'), 1-20. 'Ιὼβ 1 (α'), 1-12. Ματθ. 24 (κδ'), 3-35.— **Τὸ ἑσπέρας:** Ὁ Νυμφίος (Ὄρθρος τῆς Μ. Τρίτης): Ματθ. 22 (κβ') 15-23 (κγ'), 39.

12. Μεγάλη Τρίτη (Τῶν Δέκα Παρθένων τῆς Εὐαγγ. Παραβολῆς): Βασιλείου 'Επισκ. Παρίου Ὁμολογητοῦ. Προηγιασμένη.— 'Ιεζεκ. 1 (α'),21-2 (β'),1. 'Εξόδ. 2 (β'), 5-10. 'Ιὼβ 1 (α'), 13-22. Ματθ. 24 (κδ'), 36-26 (κστ'), 2.— **Τὸ ἑσπέρας:** Ὁ Νυμφίος (Ὄρθρος τῆς Μεγ. Τετάρτης): 'Ιω. 12 (ιβ') 17-54.

13. Μεγάλη Τετάρτη (Τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρῳ ἁμαρτωλῆς): Μαρτίνου Ρώμης Ὁμολογητοῦ. Προηγιασμένη.—'Ιεζεκ. 2 (β'),3 3 (γ'), 3. 'Εξόδ. 2 (β'), 11-22. 18 (ιη'), 4. 'Ιὼβ 2 (β'), 1-10. Ματθ. 26 (κστ'), 6-16.— **Τὸ ἀπόγευμα:** Τὸ Εὐχέλαιον.— **Τὸ ἑσπέρας:** Ὁ Ὄρθρος τῆς Μεγ. Πέμπτης (τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου): Ἱερεμ. 11 (ια'),18 - 12(ιβ'),15. Λουκ. 22 (κβ'), 1-39.

14. Μεγάλη Πέμπτη: † Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος.—Λειτουργία Μεγ. Βασιλείου. 'Εξόδ. 19 (ιθ'), 10-19. 'Ιὼβ 38 (λη'), 1-21. Ἡσ. 9 (θ'), 4-11. Α' Κορινθ. 11 (ια'). 23-32. Ματθ. 26 (κστ'), 2-20. 'Ιω. 13 (ιγ'), 3-17. Ματθ. 26 (κστ'), 21-39. Λουκ. 22 (κβ'), 43-45. Ματθ. 26 (κστ'), 40-27 (κζ'), 2.—'Αριστάρχου, Πούδη, Τροφίμου 'Αποστόλων.— **Τὸ ἑσπέρας:** Τὰ 12 Εὐαγγέλια ('Ακολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν).

15. Μεγάλη Παρασκευή: † Τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.—Αἱ Μεγάλαι Ὧραι. Καὶ μετ' αὐτάς, ὁ Ἑσπερινὸς τῆς 'Αποκαθηλώσεως.— **Τὸ ἑσπέρας:** Ὁ 'Επιτάφιος Θρῆνος (ὁ Ὄρθρος τοῦ Μεγ. Σαββάτου). — Κρήσκεντος Μάρτυρος, Λεωνίδου 'Αθηνῶν.

16. Μέγα Σάββατον: † Ἡ Ταφὴ καὶ ἡ εἰς Ἅδου κάθοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ.—Λειτουργία τοῦ Μεγ. Βασιλείου: Γενέσ. 1 (α'), 1-13. 'Ιωνᾶ 1 (α'), 1-4 (δ'), 11. Δανιὴλ 3 (γ'), 1-23, ὕμν. 1-33. Ρωμ. 6 (στ'), 3-11. Ματθ. 28 (κη'), 1-20.— Εἰρήνης, 'Αγάπης, Χιονίας, Χαρίσσης, Νίκης, Γαληνῆς Μαρτύρων.— **Τὴν νύκτα:** Ἡ 'Ακολουθία τῆς 'Αναστάσεως: Μάρκ. 16 (ιστ'), 1-8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(17 'Απριλίου 1955)

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα (Ἡ 'Ανάστασις τοῦ Κυρίου): —Μάρκ. 16 (ιστ'), 1-8.—Πράξ. 1 (α'), 1-8. 'Ιωάν. 1 (α'), 1-17.— Συμεὼν 'Επισκ. Περσίδος Ἱερομ., 'Αγαπητοῦ Πάπα Ρώμης, 'Αδριανοῦ κλπ. Μαρτ.— **Τὸ ἀπόγευμα:** Ὁ Ἑσπερινὸς τῆς 'Αγάπης: 'Ιωάν. 20 (κ'), 19-25.

Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(Ματθ. 27,31-56, Μάρκ. 15,22-41. Λουκ. 23,33-49. 'Ιωάν. 19,17-37.)

Τὸ Θεῖον Δρᾶμα κορυφώνεται πλέον ἐπάνω εἰς τὸν Γολγοθᾶν!... Ὁ 'Αναμάρτητος καρφώνεται ἐπάνω εἰς τὸν σταυρόν· καὶ σὲ λίγο τὸν στήνουν ὄρθιον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου.

Μόνος καὶ ἔρημος, παλαίει μὲ τὸν θάνατον. Διψᾷ· καί, ἀντὶ νεροῦ, Τοῦ προσφέρουν ξύδι! Προσεύχεται· καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερέων Τὸν εἰρωνεύονται! Πονεῖ καὶ οἱ ὄχλοι γελοῦν καὶ οὐρλιάζουν καὶ διασκεδάζουν μὲ τοὺς πόνους καὶ μὲ τὴν ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν Του! Καὶ 'Εκεῖνος, μὲ τὴν ἀτελείωτην ἀγάπην, πού Τον ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον, συγχωρεῖ τοὺς δημίους Του καὶ προσεύχεται δι' αὐτοὺς καὶ τοὺς δικαιολογεῖ ἐνώπιον τοῦ Πατρός Του!...

'Αλλά, μέσα εἰς τὴν τόσην ἀγωνίαν τοῦ πάσχοντος Χριστοῦ, ὁ Πατὴρ Τοῦ ἐπεφύλαξε δύο παρηγορίας:

Ἕνας ληστής, ποὺ εἶναι δίπλα Του κρεμασμένος, μετανοημένος τώρα διὰ τὴν ἁμαρτωλήν του ζωήν, πιστεύει εἰς τὴν βασιλείαν Του καὶ κερδίζει τὴν αἰωνιότητα.

Δύο ἀγαπημένα πρόσωπα, ὅταν ὅλοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου, ἐπλησίασαν πονεμένα τὸν σταυρόν: Ἡ Παναγία Μητέρα Του καὶ ὁ ἀγαπητός Του Μαθητής, ὁ Ἰωάννης.

Καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος Κύριος, ἀφ' οὗ ἐφρόντισε νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ δίψα τοῦ ληστοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν, φροντίζει τώρα νὰ τακτοποιηθῇ ἡ Μητέρα Του κοντὰ εἰς τὸν Ἰωάννην, ποὺ τὸν ἀφίνει γιὰ παιδί της, νά Τον ἀντικαταστήσῃ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Ὅταν αὐτὰ ἔγιναν, ὁ Κύριος ἐφώναξε ἱκανοποιημένος: «Τετέλεσται»! Ἔγυρε τὸ ἀγκαθοστεφανωμένον Του κεφάλι καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμά Του εἰς χεῖρας τοῦ Πατρός Του εἰς τοὺς Οὐρανούς...

Ὅλα τότε ἐτρόμαξαν! Ὁ ἥλιος ἔχασε τὴν λάμψιν του, ὁ ἀέρας ἐσκοτείνιασε, ἡ γῆ ἤρχισε νὰ τρέμῃ σὰν φύλλο φθινοπωρινό, τὰ βράχια ἐσχίσθηκαν, τὰ μνήματα ἄνοιξαν, ἡ μεγάλη χρυσοκέντητη κουρτίνα τοῦ Ἱεροῦ ἔγινε δύο κομμάτια!... Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος ἐγονάτισε τότε καὶ ἐφώναξε μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του: «Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος!» Καὶ τὰ πλήθη, μεταμελημένα, κυνηγημένα ἀπὸ τὸν τρόμον τῆς θεϊκῆς ὀργῆς, ἐγύριζαν στὴν Ἱερουσαλήμ, κτυπῶντας τὰ στήθη μὲ πικρίαν καὶ μὲ σπαραγμόν!...

Ὁ προδότης μαθητὴς δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ. Ἔτρεξεν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ἐδήλωσεν ὅτι «ἡμάρτησε, διότι ἐπρόδωσεν ἀθῷον αἷμα» καὶ ἐπέταξε τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε πωλήσει τὴν ψυχήν του. Ἀλλὰ οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν τοῦ ἔδωκαν σημασίαν. Τὸν ἐπεριφρόνησαν. Καὶ ἐκεῖνος ἐτράβηξε κἄπου σ' ἕνα ἔρημο χωράφι, κι' ἐκεῖ ἐκρεμάσθηκε σ' ἕνα δένδρο· κι' ἐτελείωσεν ἔτσι ἐλεεινὰ τὴν ἀθλίαν ζωήν του... Διότι αἰσχρὸν εἶναι πάντοτε τὸ τέλος ἐκείνων, ποὺ κυριεύονται ἀπὸ τὰ πάθη των!

Ἂς ἀγαπήσωμεν, ἀδελφοί, μ' ὅλην τὴν ψυχήν μας Ἐκεῖνον, ποὺ διὰ τὴν ἀγάπην μας ἔχυσε τὸ αἷμά Του ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν· καὶ ἂς μισήσωμεν τὴν Κακίαν, ποὺ ἐφιλοδόξησε νὰ γίνῃ ὁ δήμιος τοῦ Χριστοῦ.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ την «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰω. Γενναδίου 14, Ἀθῆναι. (Τηλ. 72112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοὶ Χριστιανοί.

Ἐνθυμηθῆτε τοὺς «ἐν φυλακῇ» ἀδελφοὺς αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ ὑποστηρίξατε τὸ ἔργον τῆς περιθάλψεώς των. Ζητήσατε ὁδηγίας ἀπὸ τὰ Παραρτήματα τῆς «Ἑνώσεως φίλων τῶν κρατουμένων», ὅπου ὑπάρχουν. Οἱ ἄλλοι ἀπευθυνθῆτε, ὅσοι θέλετε, εἰς τὴν «Φωνὴν Κυρίου».

Ὅσοι εἴσθε ἐντελῶς ὑγιεῖς, δόστε ὀλίγον αἷμα διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ζωῆς ἐκείνων, ποὺ κινδυνεύουν ν' ἀποθάνουν ἀπὸ ἀναιμίαν καὶ δὲν ἔχουν χρήματα νὰ τὸ προμηθευθοῦν. Ζητήσατε ὁδηγίας ἀπὸ τὸν «Σύνδεσμον Ἑλλήνων Αἱμοδοτῶν» (Ἀθῆναι, Βερανζέρου 20, Τηλέφ. 56.392). Δὲν θὰ διατρέξετε κανένα ἀπολύτως κίνδυνον μὲ αὐτὴν τὴν προσφοράν.

ΤΑ ΔΩΔΕΚΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

1ον : Ἰωάννου 13 (ιγ'),31- 18 (ιη'),1.
2ον : Ἰωάννου 18 (ιη'), 1-28.
3ον : Ματθαίου 26 (κστ'),57-75.
4ον : Ἰωάννου 18 (ιη'),28- 19 (ιθ'),16.
5ον : Ματθαίου 27 (κζ'),3-32.
6ον : Μάρκου 15 (ιε'),16-32.
7ον : Ματθαίου 27 (κζ'),33-54.
8ον : Λουκᾶ 23 (κγ'),32-49.
9ον : Ἰωάννου 19 (ιθ'),25-37.
10ον : Μάρκου 15 (ιε'),43-47.
11ον : Ἰωάννου 19 (ιθ'),38-42.
12ον : Ματθαίου 27 (κζ'),62-66.

*

ΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

α'. Εἰς τὰς Μεγάλας Ὥρας

1ης : Ζαχ. 11(ια'), 10-13. Γαλάτ. 6 (στ'), 14-18. Ματθ. 27 (κζ'), 1-56.
3ης : Ἡσ. 50 (ν'), 4-11. Ρωμ. 5 (ε'), 6-10. Μάρκ. 15 (ιε'), 16-41.
6ης : Ἡσ. 52 (νβ'), 13-54 (νδ'), 1. Ἑβρ. 2 (β' 11-18. Λουκ. 23 (κγ'), 32-49.
9ης: Ἱερεμ. 11(ια'),18 - 12 (ιβ'),15. Ἑβρ. 10 (ι'), 19-31. Ἰω. 19 (ιθ'),23-37.

β. Εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀποκαθηλώσεως

Ἐξόδ. 33 (λγ'), 11-23. Ἰὼβ 42 (μβ'), 1-5. 12-17. Ἡσ. 52 (νβ'), 13-54 (νδ'), 1. Α' Κορινθ. 1 (α'), 18-2 (β'), 2. Ματθ. 27 (κζ'), 1-38. Λουκ. 23 (κγ'), 39-43. 27 (κζ'), 39-54. Ἰω. 19 (ιθ'),31-37. 27 (κζ'), 55-61.

γ'. Εἰς τὸν Ὄρθρον τοῦ Ἐπιταφίου

Α' Κορινθ. 5 (ε'), 6-8. Γαλάτ. 3 (γ'), 13-14 Ματθ. 27 (κζ'), 62-66.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἐν Ἀθήναις. Ἰασίου 1. Τηλ. 72-112.

Παλαιού

97

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Ἐπιστράφητε πρός με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρήξατε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν».

(Ἰωὴλ 2,12)

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 6 (93)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Πάντοτε ἡ ἀνθρωπότης εἶχεν ἀνάγκην αὐτῆς τῆς περιόδου τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως καὶ τῆς πνευματικῆς περισυλλογῆς, ποὺ ἀρχίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας κάθε χρόνον μὲ τὸ «Τριῴδιον». Ἀλλὰ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν σημερινήν, πλήρη ἀγωνίας, ἐποχὴν αὐτὸ τὸ κήρυγμα τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς χριστιανωσύνης εἶναι ἐξόχως ἐπίκαιρον. Ἡ φωνὴ τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀντηχεῖ μέσα ἀπὸ τὰς γραμμὰς τῶν ἁγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ ἀπὸ τὰς στροφὰς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ᾀσμάτων τοῦ «Τριῳδίου», εἶναι ἡ ἰδία ἐκείνη φωνή, ποὺ πρὶν ἀπὸ χιλιάδας ἐτῶν ἀντήχει εἰς τὴν ἱερὰν γῆν τῶν Προφητῶν καὶ ἐκάλει τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ εἰς διόρθωσιν. Ἡ ἰδία φωνή, ποὺ ἀντήχησεν εἰς τὴν Ναζαρέτ, εἰς τὴν Καπερναούμ, εἰς τὴν Σαμάρειαν, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπάνω εἰς τὸν Γολγοθᾶν, καὶ ἐφανέρωσεν εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας. Ἡ ἰδία φωνή, ποὺ μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε, μᾶς προσκαλεῖ καὶ σήμερον νὰ ρίψωμεν ἐρευνητικὸν βλέμμα εἰς τὸν ἐσωτερικόν μας κόσμον. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν στίχον τοῦ Προφήτου Ἰωήλ, ποὺ ἐθέσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος φύλλου, συγκεντρώνονται ὅλοι οἱ σκοποὶ καὶ ὅλαι αἱ κατευθύνσεις καὶ ὅλαι αἱ πνευματικαὶ προσπάθειαι τοῦ «Τριῳδίου», ποὺ πρέπει ἐξάπαντος νὰ ἔχῃ δι' ὅλους μας τὴν σημασίαν μιᾶς καθολικῆς πνευματικῆς ἐπιστρατεύσεως, ἑνὸς ἀληθινοῦ ὁλοκληρωτικοῦ πνευματικοῦ πολέμου, μιᾶς ἄνευ προηγουμένου ἐντατικῆς πνευματικῆς προσπαθείας, ἑνὸς ἀφαντάστου πνευματικοῦ ἐξοπλισμοῦ ἐναντίον «τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου».

«Ἐπιστράφητε πρός με—λέγει ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς—ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρήξατε τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν». Τὸ πρῶτον βῆμα διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὴ ἡ ἐπιστράτευσις καὶ ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ψυχῶν μας, καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ προσπάθεια καὶ ν' ἀποβῇ νικηφόρος ὁ πόλεμος ἐναντίον τοῦ κακοῦ: Νὰ συναισθανθῶμεν ὅλοι, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὸν Θεὸν μὲ ὅλην μας

> **Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ**
>
> *Κοντάκιον. Ἦχος Δ'.*
>
> Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν καὶ Τελώνου μάθωμεν τὸ ταπεινὸν ἐν στεναγμοῖς, πρὸς τὸν Σωτῆρα κραυγάζοντες: Ἵλαθι, μόνε, ἡμῖν, εὐδιάλλακτε.

τὴν καρδίαν. Ὄχι χλιαρὰ καὶ νερόβραστα, ἀλλὰ μὲ πραγματικὴν συντριβήν, «ἐν νηστείᾳ, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ». Ὄχι μὲ ἐξωτερικὰς ἁπλῶς ἐκδηλώσεις μετανοίας, ἀλλὰ μὲ πραγματικὴν ψυχικὴν ὀδύνην. Οἱ παλαιοι Ἑβραῖοι συνήθιζον εἰς ἔνδειξιν θλίψεως βαθείας νὰ σχίζουν τὰ ροῦχά των· ὁ Θεὸς δὲ ἱκανοποιεῖται μὲ αὐτὸ μόνον. Θέλει νὰ σχίσωμεν τὰς καρδίας μας, «διαρρήξατε — λέγει — τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν».

Ἀκούετε; Ὅπως, ὅταν ἔχῃς ἕνα ὄγκον γεμᾶτον μὲ πῦον, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν σχίσῃς, διὰ νὰ φύγῃ τὸ πῦον, νὰ αἰσθανθῇς ἀνακούφισιν καὶ νὰ θεραπευθῇς, τοιουτοτρόπως πρέπει νὰ σχίσωμεν τὰς καρδίας μας, διὰ νὰ φύγῃ τὸ δηλητήριον τῆς ἁμαρτίας, πού, ὅπως τὸ πῦον, τὰς ἔχει μολύνει καὶ τὰς ἔχει πρήξει· νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἀνακούφισιν ἀπὸ ὅ,τι σήμερον τὰς πιέζει καὶ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν χαρὰν τῆς θεραπείας. Πῶς θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ ἐγχείρησις; Πῶς θὰ κάμωμεν αὐτὴν τὴν σωτήριον τομὴν εἰς τὰς καρδίας μας; Μὲ τὴν βαθυτάτην θλῖψιν διὰ τὸ περιεχόμενόν των καὶ μὲ τὴν ἐνδόμυχον καὶ ἀποφασιστικὴν ἀποκήρυξιν ὄχου τοῦ ἁμαρτωλοῦ μας παρελθόντος. Δὲν μᾶς εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶναι «μακάριοι οἱ πενθοῦντες» καὶ ὅτι «αὐτοὶ παρακληθήσονται»; Δὲν μᾶς ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου ὁ Θεός, ὅτι καὶ ὡσὰν τὸ κόκκινον ἐὰν εἶναι αἱ ἁμαρτίαι μας, Ἐκεῖνος—ὅταν ἐπιστρέψωμεν—θὰ τὰς λευκάνῃ «ὡς ἔριον» καὶ «ὑπὲρ χιόνα»; Δὲν διεκήρυξεν ὁ Σταυρωθεὶς ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν, ὅτι «χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι»;

Ἐπιστρέψατε — λέγει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Προφήτου Ἰωὴλ—ἐπιστρέψατε «πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν», διότι «ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ἐστί, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις». Ἄς μὴ διστάσωμεν, λοιπόν, ἀδελφοί· ἄς μὴ ἀμελήσωμεν· ἄς μὴ δείξωμεν ὀκνηρίαν ἢ ἀναβλητικότητα· ἄς μὴ λυπηθῶμεν καθόλου μήπως στενοχωρήσωμεν τὸν ἑαυτόν μας. Ἐὰν πραγματικὰ λυπούμεθα τὴν ψυχήν μας, πρέπει νὰ τὴν λυπήσωμεν, νὰ τὴν στενοχωρήσωμεν, νὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νὰ διακόψῃ κάθε δεσμὸν μὲ τὸ ἁμαρτωλόν της παρελθόν. Ἀξίζει ὁ πόνος αὐτός, ὅσον πικρὸς καὶ ἄν εἶναι, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν πνευματικὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀληθινὴν χαράν. Ποῖος δὲν δέχεται τὸν πόνον μιᾶς σωτηρίας χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, ὅταν εἶναι βέβαιος, ὅτι, ἄν ὀλιγοψυχήσῃ καὶ δυστροπήσῃ, θὰ προχωρήσῃ ἡ γάγραινα καὶ θὰ τοῦ φέρῃ θάνατον;

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. Δ'.

Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς τὸν Ναὸν τὸν ἅγιόν Σου, ναὸν φέρων τοῦ σώματος ὅλον ἐσπιλωμένον. Ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλάγχνῳ Σου ἐλέει.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Δι' ὅσους, τυχόν, ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς Κυρίου» δὲν ἐπρόσεξαν ἢ δὲν ἀντελήφθησαν τὸ περιεχόμενον τοῦ «Ἑορτολογίου μας», ποὺ δημοσιεύεται διὰ κάθε ἑβδομάδα εἰς τὴν τρίτην σελίδα κάθε φύλλου, θεωροῦμεν χρέος μας νὰ διευκρινίσωμεν, ὅτι ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου κάθε ἡμέρας, σημειώνονται καὶ τὰ καθημερινὰ ἁγιογραφικὰ ἀναγνώσματα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅταν δὲ πρόκειται, περὶ ἑορτασίμου ἡμέρας, σημειώνονται καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῆς ἑορτῆς, πρὶν ἀπὸ τὰ τῆς καθημερινῆς σειρᾶς. Συνιστῶμεν εἰς ὅλους τὴν τακτικὴν παρακολούθησίν των καὶ εἴμεθα πρόθυμοι ν' ἀπαντήσωμεν εἰς κάθε σχετικὴν σοβαρὰν ἀπορίαν.

Τῇ 4.' Δεκεμβρίου

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμοια Ἦχος α' Πα

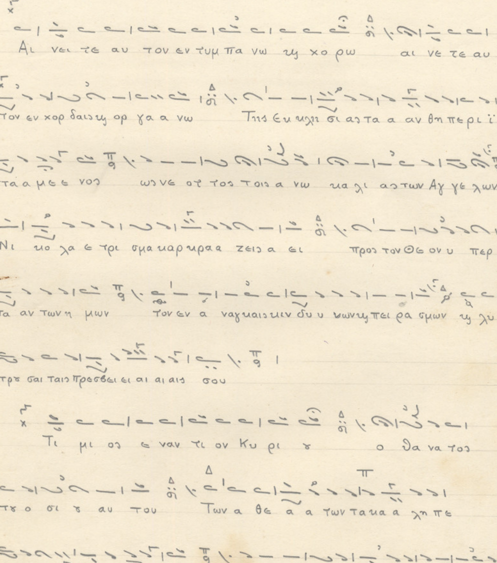

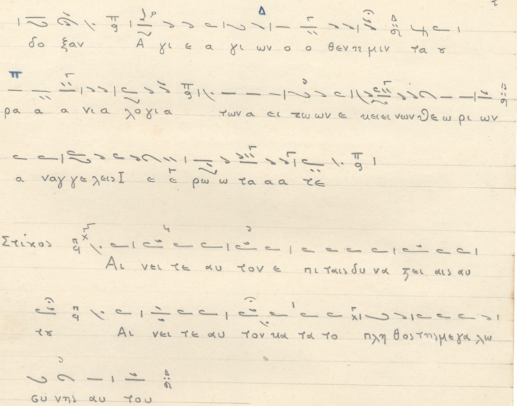
δο ξαν Α γι ε α γι ων ο ο θεν ημιν τα ς
ρα α α νια λογια των α ει ζωων ε κκει νων Θεω ρι ων
α ναγγελεις I ε ε ρω ω τα α α τε
Στιχος
Αι νει τε αυ τον ε πι ταις δυ να στει αις αυ
τω Αι νει τε αυ τον κα τα το πληθος της μεγα λω
συ νης αυ του

Τῇ 4' Δεκεμβρίου

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμοια ἦχος α' Πα

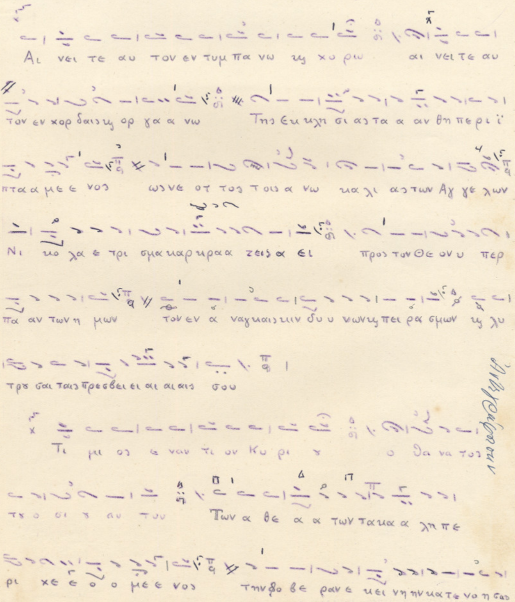

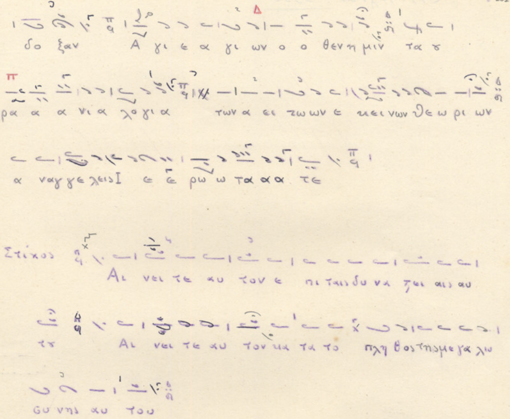
δο ξαν Α γι ε α γι ων ο ο θεν η μιν τα σ
ρα α α νι α λο γι α των α ει ζω ων ε κει νων θε ω ρι ων
α ναγ γε λεις Ι ε ε ρω ω τα α α τε
Στίχος
Αι νει τε αυ τον ε πι ταις δυ να μει αυ
τε Αι νει τε αυ τον κα τα το πλη θος της με γα λω
συ νης αυ του

Εἰς Ἠλίαν 1930

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κατὰ τὰς πρωϊνὰς ἀκολουθίας τῶν καθημερινῶν τῆς παρούσης ἑβδομάδος (7—12 Φεβρουαρίου 1955) ἀναγινώσκονται τὰ Εὐαγγέλια τῆς «ΙΖ' Ἑβδομάδος τοῦ Λουκᾶ», τὰ ὁποῖα—ὡς καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα—ἀπὸ τῆς Δευτέρας μέχρι καὶ τῆς Παρασκευῆς εἶναι περικοπαὶ ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον ἁγίου Εὐαγγελίου.

*

Δευτέρα, Μάρκ. ιγ' 9 - 13.— Ὁ Κύριος προλέγει εἰς τοὺς Μαθητάς Του τοὺς διωγμούς, τοὺς ὁποίους θὰ ὑφίσταντο χάριν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ συμβουλεύει αὐτοὺς περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουν. «Ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται».

Πόσον, ἀλήθεια, εἴμεθα χλιαροὶ εἰς τὴν πίστιν! Μὲ τὸ παραμικρὸν στενοχωρούμεθα καὶ ἀδημονοῦμεν! Ἐλησμονήσαμεν, ὅτι εἶναι προνόμιον διὰ τοὺς χριστιανοὺς οἱ διωγμοὶ καὶ ὅτι εἰς τοὺς διωγμοὺς ἀναδεικνύονται οἱ ἄξιοι τῶν στεφάνων.

Μελετήσατε τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρτυρίου ἑνὸς οἱουδήποτε ἀληθινοῦ πιστοῦ τῶν πρώτων αἰώνων καὶ θὰ ἐντραπῆτε διὰ τὴν μικροψυχίαν μας. Ἠμποροῦμεν ἡμεῖς ν' ἀνθέξωμεν εἰς τὸν ἐλάχιστον διωγμόν;

*

Τρίτη, Μάρκ. ιγ' 14 - 23.—Ὁ Κύριος προλέγει σαφῶς τὰ κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἁγίας Πόλεως καὶ διδάσκει περὶ τῶν προοιμίων τῆς συντελείας τοῦ κόσμου. Ἐπίσης προλέγει τὴν ἐμφάνισιν πλάνων διδασκάλων καὶ ψευδοπροφητῶν, «πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς». Καὶ ἐπιλέγει: «Ὑμεῖς δὲ βλέπετε· ἰδοὺ προείρηκα ὑμῖν ἅπαντα».

Ἀγὼν λοιπὸν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἀγὼν τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους ἐναντίον τῶν «ἐκλεκτῶν» τοῦ Θεοῦ. Ἀγών, ἀποσκοπῶν εἰς τὴν ματαίωσιν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας, τὴν διὰ παντὸς μέσου ἀποπλάνησιν τῶν εὑρόντων τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐμμενόντων εἰς αὐτήν. Καὶ προειδοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Κυρίου οἱ «ἐκλεκτοί» Του, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμοι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτοῦ τοῦ ὑπούλου ἀγῶνος τῶν ἐχθρῶν τῆς σωτηρίας των. Καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τὴν ἰδικήν μας ὑπάρχουν αὐτοὶ οἱ ἐχθροί. Ἀνάγκη προσοχῆς!

*

Τετάρτη, Μάρκ. ιγ' 24 - 31.— Ὁ Κύριος διδάσκει περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου καὶ προλέγει, ὅτι ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ θὰ ἐγίνετο ἐπὶ τῆς συγχρόνου Του γενεᾶς, ὅπως καὶ ἐγένετο τῷ 70 μ.Χ.

Αἱ τύχαι τῶν λαῶν, ὅπως καὶ τῶν ἀτόμων, εὑρίσκονται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἱστορία ὁλόκληρος διδάσκει τὸν στενὸν σύνδεσμον ποὺ ὑφίσταται μεταξὺ τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τῶν λαῶν καὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ πολιτικῆς των θέσεως. Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνεξαρτησία ἀνήκει εἰς τοὺς ἀξίους ἐλευθερίας λαούς. Καὶ ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας εἶναι οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἄτομα ποὺ ἔχουν εἰς τὰς ψυχάς των εὐσέβειαν καὶ ἀρετήν, ποὺ πιστεύουν εἰς τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα συγκεντρώνονται εἰς τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καὶ ποὺ ἐργάζονται μὲ τὴν καλὴν πρόθεσιν ν' ἀνταποκριθοῦν εἰς τὸν ὑψηλόν των προορισμὸν ὡς ἀνθρώπων, ὡς τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποίαν τόσον σαφῶς προκαθώρισε τὸ ἀλάνθαστον στόμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι κλασσικὸν παράδειγμα τῆς θείας Δίκης, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ τοὺς λαούς, ποὺ περιφρονοῦν τοὺς νόμους τοῦ Κυρίου καὶ θεοποιοῦν τὰ πάθη των.

*

Πέμπτη, Μάρκ. ιγ' 31 - ιδ' 2.— Ὁ Κύριος διδάσκει περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συνεχοῦς πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, ὥστε εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

6—12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955

(Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα: Κατάλυσις εἰς πάντα)

6. Κυριακὴ ΙΓ' Λουκᾶ (Τελώνου καὶ Φαρισαίου). Ἀρχὴ τοῦ Τριωδίου. Ἦχος α'. Ἑωθινὸν Α'. [Ματθ. 28 (κγ'), 16-24]. Β' Τιμ. 3 (γ'), 10-15. Λουκ. 18 (ιη'), 10-14. Βουκόλου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

7. Δευτέρα: Παρθενίου Ἐπισκόπου Λαμψάκου, Λουκᾶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι.—Β' Πέτρ. 1 (α'), 20 - (β'),9. Μάρκ. 13(ιγ'),9-13.

8. Τρίτη: Θεοδώρου Στρατηλάτου Μεγαλομάρτυρος, Φιλαδέλφου Μάρτυρος.—Β' Πέτρ. 2(β'), 9-22. Μάρκ.13 (ιγ'),14-23.

9. Τετάρτη: Νικηφόρου Μάρτυρος, Φιλαγρίου Ἐπισκόπου Κύπρου.—Ἀπόδοσις τῆς Ὑπαπαντῆς.—Β' Πέτρ.3(γ'),1-18. Μάρκ.13(ιγ), 24-31.

10. Πέμπτη: + Χαραλάμπους Ἱερομάρτυρος.—Β' Τιμ. 2(β'), 1 - 10. Ἰωάν. 15(ιε'), 17 - 16,(ιστ'),2. Α' Ἰωάν.1(α'),8 - 2(β'),6. Μάρκ.13(ιγ'), 31 - 14(ιδ'),2.

11. Παρασκευή: Βλασίου Σεβαστείας Ἱερομάρτυρος, Θεοδώρας Βασιλίσσης.—Α' Ἰωάν.2(β'), 7-17. Μάρκ.14(ιδ'),3 - 9.

12. Σάββατον: Μελετίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας. — Α' Τιμ. 6 (ς'), 11-16. Λουκ. 20 (κ'), 46 - 21. (κα'), 4.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(13 Φεβρουαρίου 1955)

Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (ΙΖ' Λουκᾶ): Ἦχος β'. Ἑωθ. Β' [Μάρκ. 6(στ'), 1-8]. Α' Κορ.6(στ'), 12-20. Λουκ. 15,(ιε'),11-32. Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης Ἀποστόλων, Μαρκιανοῦ Ὁσίου.

διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ τέλους, τοῦ ὁποίου εἶναι ἄγνωστος ἡ στιγμή.— Οἱ 'Αρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς ἀποφασίζουν νὰ συλλάβωσι διὰ δόλου τὸν Κύριον πρὸ τῆς ἐπικειμένης ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, «μήποτε θόρυβος ἔσται τοῦ λαοῦ».

«Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρός ἐστιν». Καθημερινὴ εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς ἀνθρωπίνης πείρας περὶ τοῦ, ὅτι εἶναι ἄγνωστον τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας. Καὶ εἶναι βέβαιον, κατὰ τὴν χριστιανικήν μας πίστιν, ὅτι ὅπως εὑρεθῶμεν εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου μας, ἔτσι θὰ παρασταθῶμεν ἐνώπιον τοῦ τρομεροῦ Κριτηρίου τῆς φοβερᾶς ἐκείνης Ἡμέρας, «ὅταν τίθενται θρόνοι καὶ ἀνοίγωνται βίβλοι, καὶ Θεὸς εἰς κρίσιν καθέζηται»! Ἂς ἐπαγρυπνῶμεν κάθε στιγμὴν ἐπὶ τῆς ζωῆς μας καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν φευγαλέων σκέψεών μας καὶ τῶν στιγμιαίων σκιρτημάτων τῆς καρδίας.

*

Π α ρ α σ κ ε υ ή, Μάρκ. ιδ' 3 - 9.— Ὁ Κύριος φιλοξενεῖται ἐν Βηθανίᾳ, «ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ» (τοῦ πατρὸς τοῦ Λαζάρου πιθανῶς) καὶ ἐκεῖ μία γυνή,—Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν 'Ιωάννην — συντρίβει πολυτελὲς ἀλαβάστρινον δοχεῖον πλῆρες πολυτιμοτάτου μύρου, καὶ «κατέχεεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς» Του. 'Επειδὴ τινες — ὁ 'Ιούδας ὁ 'Ισκαριώτης μόνον, κατὰ τὸν 'Ιωάννην— ἠγανάκτησαν διὰ τὴν σπατάλην τοῦ μύρου, ὁ Κύριος λέγει τὸ περίφημον «ἄφετε αὐτήν· τί αὐτῇ κόπους παρέχετε; καλὸν ἔργον εἰργάσατο ἐν ἐμοί. Πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, καὶ ὅταν θέλητε δύνασθε αὐτοὺς εὖ ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ὃ ἔσχεν αὕτη ἐποίησε· προέλαβε μυρίσαι μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν».

Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἦτο τὸ εὐγενὲς πρόσχημα, ποὺ ἐσκέπαζε τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὸν φθόνον τοῦ διαμαρτυρηθέντος διὰ τὴν σπατάλην τοῦ πολυτίμου μύρου! Ἄχ! αὐτὰ τὰ εὐγενῆ προσχήματα!... Εἴδατε πῶς ὁ Κύριος ἀπεκάλυψε τὰ βάθη τῶν συλλογισμῶν του, καὶ ἀφήρεσε τὸ ὡραῖον προσωπεῖον ἀπὸ τὸν ὑποκριθέντα εὐσπλαγχνίαν φιλάργυρον καὶ πῶς ἐφανέρωσε τὴν ὑποκρισίαν του;

Καὶ ἀμέσως ἀπεδείχθη πόσον δικαία ἦτο ἡ παρατήρησις τοῦ Διδασκάλου. Ὁ πονηρὸς μαθητὴς — διηγεῖται ἀκολούθως ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος—«ἀπῆλθε πρὸς τοὺς 'Αρχιερεῖς, ἵνα παραδῷ αὐτὸν αὐτοῖς... καὶ ἐπηγγείλαντο αὐτῷ ἀργύρια δοῦναι, καὶ ἐζήτει πῶς εὐκαίρως αὐτὸν παραδῷ» (ιδ' 10, 11).

'Ιδοὺ τὸ κατάντημα τῶν εὐγενῶν προσχημάτων!..

*

Σ ά β β α τ ο ν, Λουκ. κ' 46 - κα' 4.—Ὁ Κύριος συνιστᾷ εἰς τοὺς Μαθητάς Του προσοχὴν ἀπέναντι τῆς φιλοπρωτείας καὶ τῆς ὑποκριτικῆς θρησκευτικότητος τῶν Γραμματέων, «οἳ κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσεύχονται», καὶ διακηρύσσει, ὅτι «οὗτοι λήψονται περισσότερον κρῖμα». 'Επακολουθεῖ ὁ ἔπαινος τῆς «πενιχρᾶς χήρας», ἥτις ρίψασα «δύο λεπτὰ» εἰς τὸ κιβώτιον τῶν ἐλεημοσυνῶν «ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλεν».—Ἡ παροῦσα διήγησις ἀνεγνώσθη καὶ ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον τὸ παρελθὸν Σάββατον.

Εἰς τὴν χθεσινὴν εὐαγγελικὴν διήγησιν ἡ φιλοπτωχία ἐχρησίμευεν ὡς εὐγενὲς πρόσχημα διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς πρὸς τὸν θεῖον Διδάσκαλον εὐλαβείας τοῦ φιλαργύρου μαθητοῦ. Εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐλάβεια παρουσιάζεται ὡς εὐγενὲς πρόσχημα, ποὺ θέλει νὰ συγκαλύψῃ τὴν ἀσπλαγχνίαν τῶν Γραμματέων, ὅπως τὸ βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Συμπλήρωμα ἀπαραίτητον ἡ σημερινὴ διδασκαλία διὰ τὴν χθεσινήν. Διότι πρέπει νὰ μάθωμεν καλὰ πόσα μηχανεύεται ἡ ἁμαρτία, ὅταν κυριεύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πῶς πολλάκις ἐμφανίζεται εἰς τὴν ζωήν μας μὲ τὴν πρόφασιν καὶ μὲ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀρετῆς. 'Επεκαλεῖτο τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς πτωχοὺς χθές, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀνευλάβειαν καὶ τὴν ἀχαριστίαν πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. 'Επικαλεῖται τὴν μακρὰν προσευχὴν σήμερον, διὰ νὰ συγκαλύψῃ τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἀδελφούς! Τοιουτοτρόπως κατορθώνει νὰ μᾶς ἀποπλανᾷ καὶ νὰ μᾶς ἀποκοιμίζῃ, μέχρις ὅτου, δεσμίους τελείως καὶ ἠθικῶς νεκρούς, μᾶς παραδώσῃ εἰς τὸν πατέρα τοῦ ψεύδους!... Καὶ ὁ αἰών μας, ἀτυχῶς, εἶναι λίαν ἐφευρετικὸς εἰς τὴν δημιουργίαν εὐγενῶν καὶ ὡραίων προσχημάτων.

Μὴ ἀμελεῖτε τὸν ἐκκλησιασμόν σας. Πηγαίνετε κάθε Κυριακὴν εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. 'Εμμ. Γ. Μυτιληναῖον Γενναδίου 14, 'Αθῆναι. (Τηλέφ. 72.112).

'Υπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, 'Ιωάννου 'Αποστόλου 4.

'Εκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας, 'Αθῆναι. 'Ιασίου 1, Τηλέφ. 72-112.

Τῇ ϛ΄ Δεκεμβρίου

Εἰς τοὺς Αἴνους Δόξα Ἦχος πλ. α΄ Πα

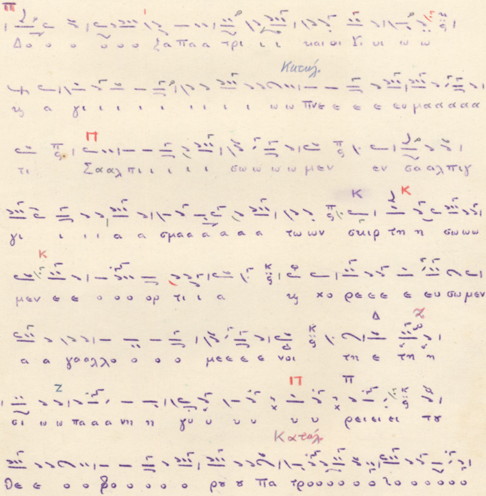

Βοι

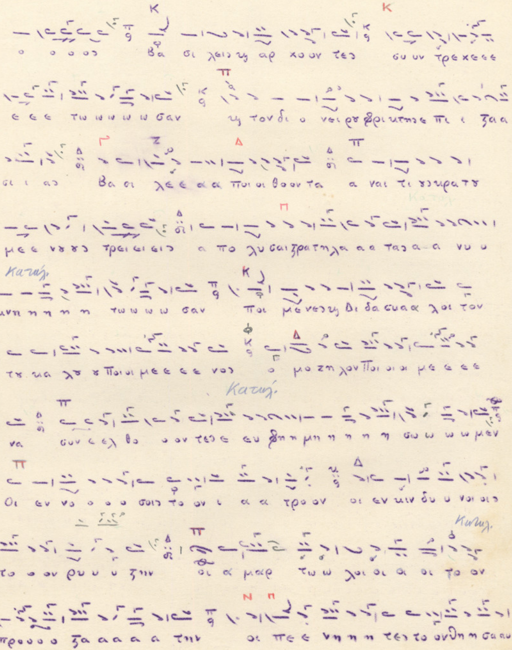

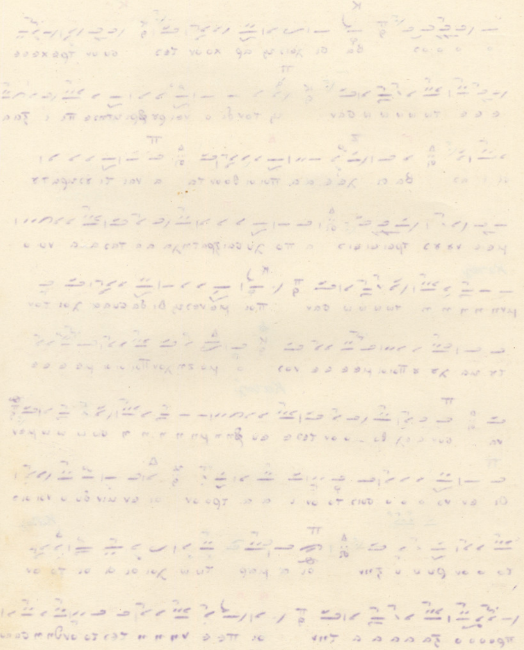

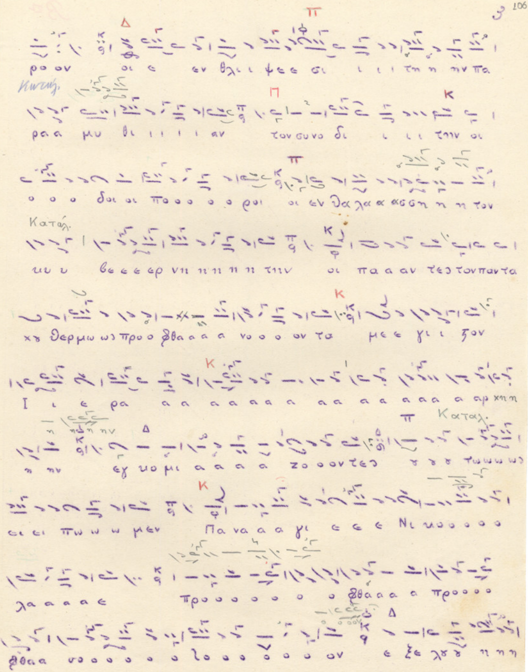
ρο ον οι ε εν θλι ι ψε ε σι ι ι ι τη η ην πα
ρα α μυ θι ι ι ι ι αν τον συνο δι ι ι ι την οι
ο ο ο δοι οι πο ο ο ο ο ροι οι εν θα λα α α σση η η τον
Καταλ.
υυ υ βε ε ε ερ νη η η η η την οι πα α αν τες τον παντα
κυ θερμω ως προ ο βα α α α νο ο ο ον τα με ε γι ι ξον
Ι ι ε ρα α α α α α α α α α α α α α αρ χη η
Καταλ.
η ην εγ κο μι α α α α ζο ο ον τες υ υ υ τω ω ω ως
οι οι πω ω ω μεν Πα να α α γι ε ε ε Νι κο ο ο ο ο
λα α α α ε προ ο ο ο ο ο ο ο βα α α α προ ο ο ο
βα α νο ο ο ο ο ο ζο ο ο ο ο ο ον ε ξε λκυ η η

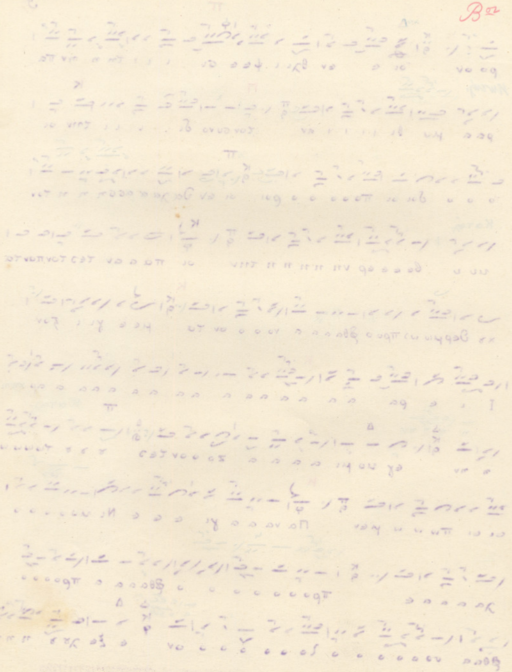

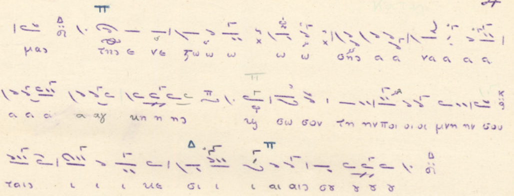

Ν. Τ. Βλαχόπουλος

1 Δεκεμβρίου 1936

Βος

«Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς».
(Α' Πέτρ. 1,22)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ' | ΑΘΗΝΑΙ, 16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 3 (90)

"ΗΡΑΝ ΦΩΝΗΝ...,,

Ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Νεκροὶ μεταξὺ τῶν ζώντων. Περιφέροντες τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν μόλυνσιν εἰς τὰ σώματά των. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀσθενεῖς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶδον τὸν Κύριον διερχόμενον ἐστάθησαν ἀπὸ μακρὰν καὶ «ἦραν φωνήν».

Καὶ εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην συνεπάθησεν — ὅπως συνήθως εἰς παρομοίας περιπτώσεις — ὁ Κύριος καὶ ἐχάρισε τὴν θεραπείαν μόνον μὲ μίαν προσταγήν.

Τί εἶναι ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης καὶ μὲ τί ὁμοιάζει κάθε ἄνθρωπος, ποὺ ζῇ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς ἁμαρτίας; Δὲν ὁμοιάζει μὲ τοὺς «λεπρούς», αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν ἐλπίδα ἀνθρωπίνης θεραπείας; Δὲν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ἀπομεμονωμένον ἀπὸ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον καὶ δὲν περιφέρει τὴν ἀθλίαν του ὕπαρξιν ὁ ἁμαρτωλὸς μὲ κίνδυνον ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν πλησιάζουν; Καὶ δὲν αἰσθάνεται τὴν σῆψιν νὰ προχωρῇ καὶ νὰ τοῦ κατατρώγῃ κάθε ἴχνος ἐσωτερικῆς ζωῆς; Δὲν εἶναι νεκρὸς μεταξὺ τῶν ζώντων, ἀνίκανος νὰ αἰσθανθῇ οἱονδήποτε θεῖον παλμὸν μέσα εἰς τὴν καρδιάν του;

Μόνον μία ἐλπὶς ὑπάρχει. Ἐκείνη ἡ ἰδία ἐλπίς, ἡ ὁποία ἔσωσε καὶ τοὺς «δέκα λεπρούς». Νὰ ὑψώσῃ φωνὴν πρὸς Ἐκεῖνον, εἰς τὸν Ὁποῖον ὑποτάσσονται τὰ πάντα καὶ ὁ Ὁποῖος οὐδέποτε κωφεύει εἰς τὰς φωνὰς τῶν πασχόντων.

—«Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς».

Αἰσθάνεσαι, ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, ὅτι σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην καμμιᾶς θεραπείας; Ὕψωσε τὴν φωνήν σου διὰ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς σου, οἱ ὁποῖοι σήπονται μέσα εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας.

Ἔχεις τὴν πληροφορίαν, ὅτι κάπου νοσεῖς καὶ ὁ πνευματικός σου ὀργανισμὸς κινδυνεύει ἀπὸ γενικωτέραν μόλυνσιν; Ὕψωσε τὴν φωνήν σου διὰ τὴν θεραπείαν σου.

Ἠμπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νὰ σὲ συχαίνωνται καὶ νὰ μὴ θέλουν νὰ σὲ πλησιάσουν. Ἠμπορεῖ σὺ ὁ ἴδιος νὰ συχαίνεσαι τὸν ἑαυτόν σου καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ τὸν ἀντικρύσῃς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς εἰλικρινοῦς αὐτοεξετάσεως. Αὐτός, ἄλλως τε, εἶναι ὁ σπουδαιότερος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἀποφεύγουν νὰ ἐξετάζουν συχνὰ τοὺς ἑαυτούς των. Μὴ φοβηθῇς. Ἐκεῖνος

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Εἱρμός. Ἦχος Πλ. Β'.

Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς μέλπει, ἀνακράζουσα ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα.

δὲν σὲ συχαίνεται, διότι σὲ ἀγαπᾶ περισσότερον ἀπὸ ὅσον σὲ ἀγαποῦν καὶ οἱ στενώτεροι φίλοι σου καὶ συγγενεῖς σου καὶ ἀπὸ ὅσον καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἀκόμη ἀγαπᾶς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν σου. Ἀρκεῖ νὰ ὑψώσῃς τὴν φωνήν σου πρὸς Αὐτόν.

«Ὑπάγετε ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσιν». Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς καθένα, ποὺ ζητεῖ τὴν θεραπείαν τοὺ ἀπὸ τὴν πνευματικήν του λέπραν. Πηγαίνετε νὰ δείξετε τὴν ἀσθένειάν σας εἰς τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ αὐτοὺς θὰ πάρετε τὴν ἄδειαν τῆς ἐλευθεροκοινωνίας, αὐτοὶ θὰ σᾶς ἀποκαταστήσουν μεταξὺ τῶν ὑγιαινόντων πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Καταφύγετε εἰς τὴν ἐξομολόγησιν, ὁποιανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους καὶ ὁποιανδήποτε ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος καὶ ὁποιαδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ ἂν εἶναι.

Οἱ λεπροὶ ὑπήκουσαν καὶ ἔτρεξαν εἰς τοὺς ἱερεῖς, διὰ νὰ κάμουν τὰ νόμιμα τοῦ καθαρισμοῦ των, καὶ καθ᾽ ὁδὸν ἔλαβον τὴν θεραπείαν, «καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν».

Ἀλλὰ ἀλλοίμονον! εἶναι πολὺ ἐγωϊστικὴ ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης, διὰ νὰ δεχθῇ τόσον εὔκολα μίαν θεραπείαν, ἡ ὁποία ὡς βάσιν ἔχει τὴν πλήρη συντριβὴν καὶ τὴν ἀπόλυτον ὑποταγὴν καὶ ταπείνωσιν.

Δι᾽ αὐτὸ καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις», ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐμποδιζόμεθα νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνήν μας πρὸς τὸν Κύριον καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην οἴκτου καὶ ἐλεημοσύνης.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Δὲν εἶναι σπάνιαι αἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκεται ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν του. Ἀλλοίμονον τότε, ἂν ἀφεθῇ εἰς τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων καὶ φοβηθῇ τὸν ἀγῶνα. Τὸ πιθανώτερον εἶναι, ὅτι θὰ ἡττηθῇ καὶ θὰ θρηνῇ ἔπειτα μεταμελημένος διὰ τὸ πάθημά του. Δι᾽ αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει οὔτε μίαν στιγμὴν νὰ μένωμεν ἄοπλοι ἐνώπιον τῆς ἁμαρτίας, καὶ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ νυστάζῃ ἡ ψυχή μας, ὅταν εὑρίσκεται ἐμπρὸς εἰς τὸ κακόν, ποὺ δυστυχῶς τὸ συναντᾷ εἰς κάθε στιγμὴν μέσα εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν της. Αὐτὸς ὁ νυσταγμός, αὐτὴ ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ ἀμέλεια διὰ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κακοῦ, ἔκαμε πολλοὺς νὰ πονέσουν· πολλούς, ποὺ εἶχαν πολὺ κοπιάσει διὰ νὰ φθάσουν εἰς κάποιον βαθμὸν ἠθικῆς τελειότητος τοὺς ἔκαμε αὐτὴ ἡ ῥαθυμία νὰ πέσουν καὶ νὰ αἰσθανθοῦν πολὺ χαμηλὰ τοὺς ἑαυτούς των. Τὸ πᾶν εἶναι δυνατὸν νὰ χαθῇ, ὅπως καὶ νὰ κερδηθῇ ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησιν μιᾶς οἱασδήποτε στιγμῆς, καὶ βίος ὁλόκληρος πλήρης ἁγιωσύνης εἶναι δυνατὸν εἰς μίαν καὶ μόνην στιγμὴν νὰ κηλιδωθῇ, χωρὶς καλὰ—καλὰ νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ δικαιολογίαι εἶναι ἄφθονοι καὶ τὰ ἐλαφρυντικὰ συσκοτίζουν τὸν νοῦν καὶ ἐπαυξάνουν τὴν δύναμιν τοῦ κακοῦ καὶ ἀπαμβλύνουν τὴν συνείδησιν, ἡ ὁποία ἐξεγείρεται ἀκράτητος, μόνον ὅταν τὸ κακὸν θὰ ἔχῃ πλέον συντελεσθῇ.

Ἀλλὰ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, τὸ τελευταῖον, πρέπει νὰ προσέξωμεν πάλιν μίαν ἄλλην μορφὴν τοῦ πειρασμοῦ. Ὁ πόνος διὰ τὴν πτῶσιν καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἐνοχῆς εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ ὁδηγήσουν εἰς τὴν μετάνοιαν, τὴν ἐπιστροφήν, τὴν ἀποκατάστασιν τῶν σχέσεών μας μὲ τὸν Θεόν. Καὶ ὅμως συμβαίνει—ὅταν μάλιστα τὰ σφάλματα τὰ ἴδια ἐπαναληφθοῦν πολλάκις— ἡ συναίσθησις τῆς ἐνοχῆς νὰ μᾶς ἐμπνέῃ τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀφίνῃ τὸ θάρρος ποὺ χρειάζεται διὰ νὰ ἀναλάβωμεν γενναιό-

Τῇ ΣΤ΄ Δεκεμβρίου

Εις τούς Αίνους Δόξα Ήχος πλ. α΄ Πα

1936
1950
1953
Ν.Τ.Β.

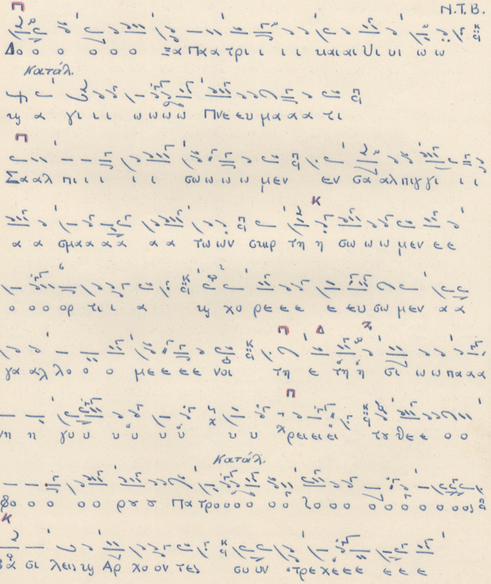

Єον

Ηον

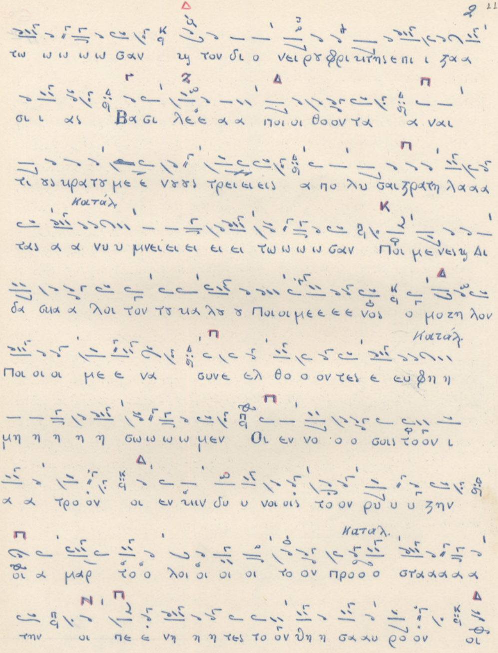
τω ω ω ω σαν τη τον δι ο νει ρυ θρι ωτης επι ι ζα α
οι ι ας Βα σι λεε α α ποι οι θο ον τα α ναι
τι ευ κρα τυ με ε νυυ ι τρει ει εις α πο λυ σαι ζρατη λα α α
Καταλ.
τας α α νυ υ μνει ει ει ει ει τω ω ω ω σαν Ποι με νε ι η Δι
δα σκα α λοι τον τυ κα λυ υ Ποι οι με ε ε ε ε νος ο μο ση λον
Καταλ.
Ποι οι οι με ε να συνε ελ θο ο ον τες ε ευ φη η
μη η η η η σω ω ω ω μεν Οι εν νο ο ο σοις το ον ι
α α τρο ον οι εν κιν δυ υ νοις οις το ον ρυ υ υ ζην
Καταλ.
οι α μαρ το ο λοι οι οι οι το ον προ ο ο στα α α α α
την οι πε ε νη η η τες το ον θη η σαυ ρο ον οι

1953

Εος
Ηος

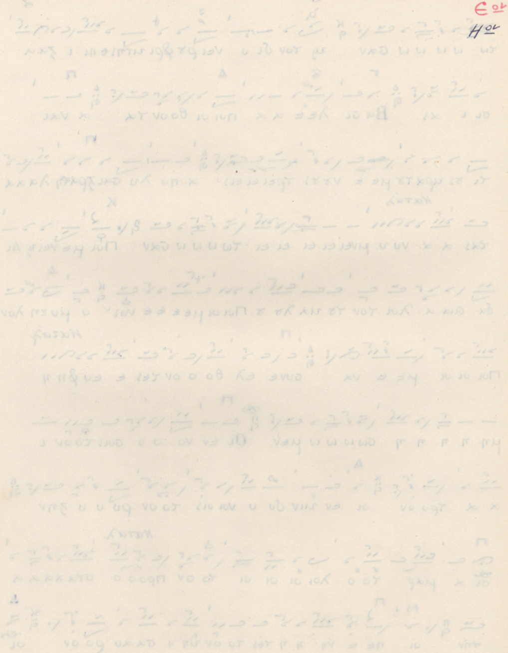

Καταλ.
Καταλ.
Καταλ.

4953

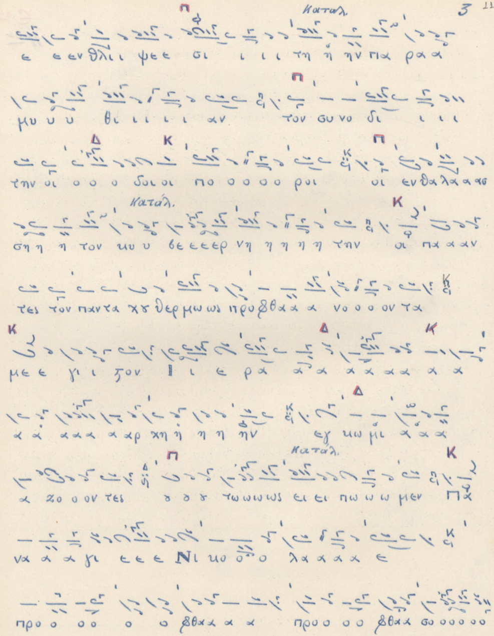
Καταλ.
ε εενθλιι ψεε σι ι ι ι τη η ην πια ραα
μυ υ υ θι ι ι ι αν τον συ νο δι ι ι ι
την οι ο ο ο δοι οι πο ο ο ο ο ροι οι ενθα λα α ασ
Καταλ.
ση η η τον κυ υ βε ε ε ερ νη η η η η την οι πα α αν
τες τον παντα κα θερμως προσβα α α νο ο ο ον τα
με ε γι ι ζον Ι ι ε ρα α α α α α α α α
α α α α α α αρ χη η η η ην εγ κω μι α α α
Καταλ.
α ζο ο ον τες ο ο ο τω ω ω ως ει ει πω ω ω μεν Πα
να α α γι ε ε ε Νι κο ο ο λα α α α α ε
προ ο ο ο ο σβα α α α α προ ο ο ο σβα α σο ο ο ο ο ο

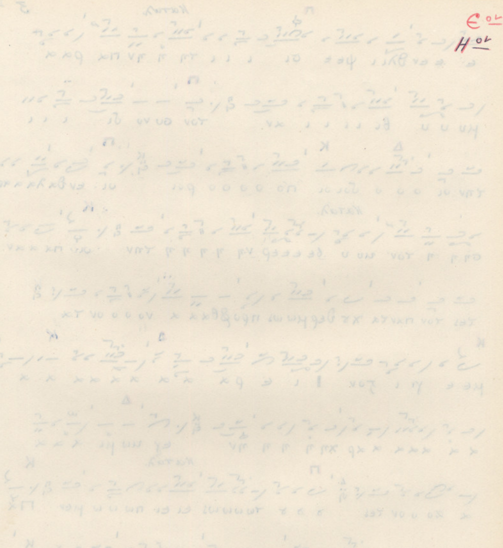
Є ου
Η ου

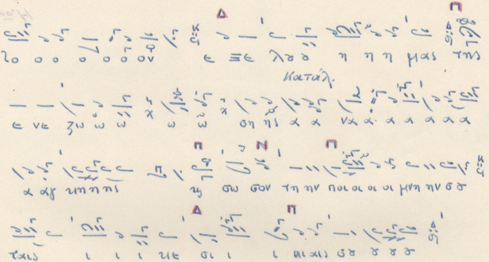

1936

5 Δεκεμβρίου 1953
Ν. Τ. Βλαχόπουλος

Εον

Ηον

1 114

Τῇ ΣΤ' Δεκεμβρίου

Εἰς τοὺς Αἴνους Δόξα Ἦχος πλ. α' Πα

1936
1950
1953
Ν.Τ.Β.

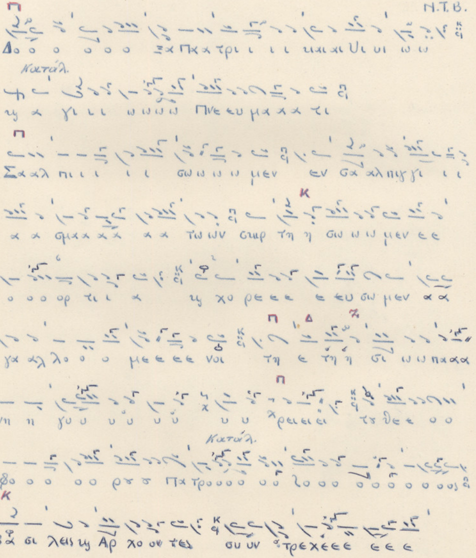

CT οι

ϑ οι

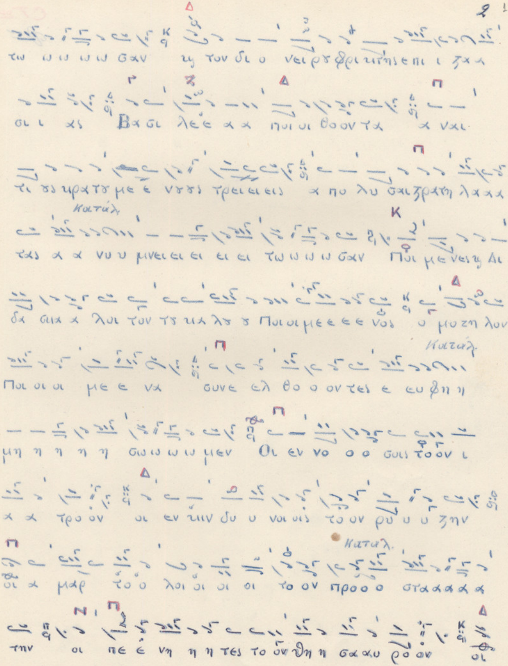
τω ω ω ω σαν η τον δι ο νει ρε φρι κτησε πι ι ζα α
οι ι ας Βα σι λε ε α α ποι οι θο ον τα α ναι
τι ει κρα τε με ε ν εε ι τρει ει ει ει α πο λυ σαι ζρα τη λα α α
Κατάλ.
τας α α νυ υ μνει ει ει ει ει τω ω ω ω σαν Ποι με νες η Δι
δα σκα α λοι τον τε κα λα ε ε Ποι οι με ε ε ε ε νος ο μο ση λον
Κατάλ.
Ποι οι οι με ε να συνε ελ θο ο ον τες ε ευ φη η
μη η η η η σω ω ω ω μεν Οι εν νο ο ο σοις το ον ι
α α τρο ον οι εν τιν δυ υ ναι οις το ον ρυ υ υ ζην
Κατάλ.
οι α μαρ το ο λοι οι οι οι το ον προ ο ο στα α α α α
την οι πε ε νη η η τες το ον θη η σα αυ ρο ον οι

1953

CTον

ϑον

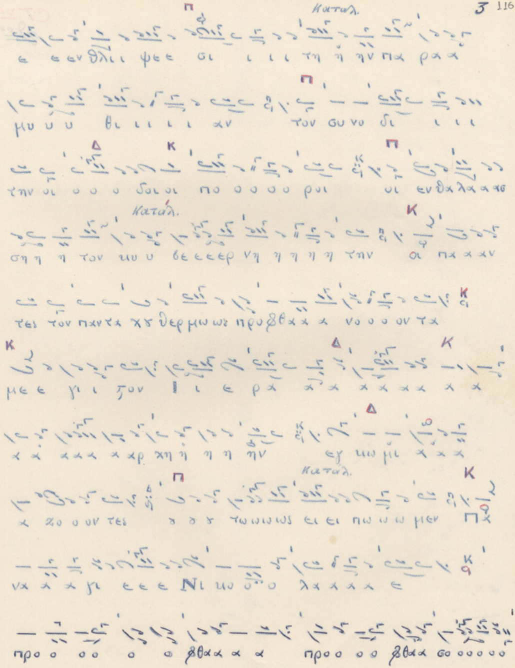
Καταλ.
ε εεν θλι ι φεε σι ι ι ι τη η ην πα ρα α
μυ υ υ θι ι ι ι ι αν τον συ νο δι ι ι ι
την οι ο ο ο δοι οι πο ο ο ο ο ροι οι εν θα λα α α ας
Καταλ.
ση η η τον νυ υ βε ε ε ερ νη η η η η την οι πα α αν
τες τον παντα αγ θερμως προσβα α α α νο ο ο ον τα
με ε γι ι ζον Ι ι ε ρα α α α α α α α α
α α α α α α αρ χη η η η η ην εγ κω μι α α α
Καταλ.
α ζο ο ον τες α α α τωωως ει ει πω ω ω μεν Πα
να α α γι ε ε ε Νι κο ο ο λα α α α α ε
προ ο οο ο ο σβα α α α προ ο οο σβα σο ο ο ο ο ο

CTον

ϑον

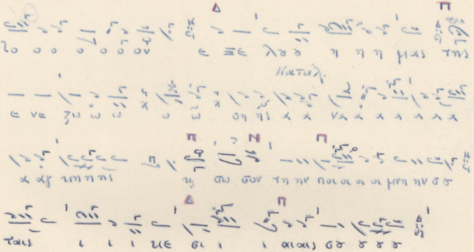

1936

3 Δεκεμβρίου 1953

Ν. Τ. Βλαχόπουλος

CT 04

Θ. 1

τερα τὸν ἀγῶνά μας καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν σωτηρίαν μας καὶ τὴν ἀπαλλαγήν μας ἀπὸ τὸ κακόν. Ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν βαρυτάτων ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως εἶναι δυνατὸν σιγὰ—σιγὰ νὰ ἐγκαταλειφθῶμεν τελείως εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἁμαρτίας, διότι ἡ ἀπόγνωσις μᾶς ἔχει ἀφαιρέσει τὴν δύναμιν τῆς ἀντιστάσεως καὶ τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς μετανοίας. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ μία ἄλλη μορφὴ τοῦ πειρασμοῦ, ἡ ἐντελῶς ἀντίθετος, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἴδιον πραγματικὸν ἀποτέλεσμα. Συμβαίνει, δηλ., πολὺ συχνὰ ὥστε ἡ ἐμπιστοσύνη μας εἰς τὴν συγχωρητικότητα καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς ἐνισχύῃ εἰς τὴν ἀναβολὴν τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἐπανορθώσεως καί, ἐν γνώσει πλέον τότε, νὰ προχωροῦμεν εἰς τὸ κακὸν μὲ τὴν λελογισμένην πρόβλεψιν, ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς διὰ νὰ μετανοήσωμεν. Συμβαίνει τοῦτο νὰ εἶναι συνειδητόν, συμβαίνει ὅμως νὰ εἶναι καὶ ὑποσυνείδητον εἰς πάρα πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς χρειάζεται μεγίστη προσοχή.

Πόσα μυστήρια, ἀληθῶς, κρύπτει ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή! Πόσον μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἐνίσχυσις ποὺ κάθε στιγμὴν εἶναι ἕτοιμον νὰ μᾶς δώσῃ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ!

Ἂς μὴ βασισθῶμεν ποτὲ εἰς τὰς δυνάμεις μας μόνον καὶ εἰς τὰς ὡραίας μας ἀποφάσεις.

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

16—22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955

16. Κυριακὴ ΙΒ΄ Λουκᾶ (10 Λεπρῶν): Ἦχος πλ. β΄. Ἑωθινὸν Θ΄ [Ἰωάν. 20 (κ΄), 19-31]. Κολασ. 3 (γ΄), 4-11. Λουκ. 17 (ιζ΄), 12-19. Προσκύνησις ἁλύσεως Ἀποστόλου Πέτρου [Βλέπε: Ἰωάν. 21 (κα΄), 15-25 καὶ Πράξ. 12 (ιβ΄), 1-11].

17. Δευτέρα. † Ἀντωνίου Ὁσίου τοῦ Μεγάλου, Ἀντωνίου Νέου Ἀσκητοῦ (Βερροίας) καὶ Γεωργίου Νεομάρτυρος (Ἰωαννίνων).—Ἑβρ. 13 (ιγ΄), 7-21. Λουκ. 6 (ς΄), 16-23. Ἑβρ. 8 (η΄), 7-13. Μάρκ. 10 (ι΄), 46-52.

18. Τρίτη: † Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατρ. Ἀλεξανδρείας.—Ἑβρ. 13 (ιγ΄), 7-16. Ματθ. 5 (ε΄) 14-19. Ἑβρ. 9 (θ΄), 8-23. Μαρκ. 11 (ια΄), 11-23.

19. Τετάρτη: Μακαρίου Ὁσίου, Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ. Ἑβρ. 10 (ι΄), 1-18. Μάρκ. 11 (ια΄), 22-25.

20. Πέμπτη. † Εὐθυμίου Ὁσίου τοῦ Μεγάλου.—Β΄ Κορινθ. 4 (δ΄), 6-15. Λουκ. 6 (ς΄), 17-23.-Ἑβρ. 10 (ι΄), 35—11 (ια), 7. Μάρκ. 11 (ια), 27-33.

21. Παρασκευή: Μαξίμου Ὁμολογητοῦ.-Ἑβρ. 11 (ια΄), 8-16. Μάρκ. 12 (ιβ΄), 1-12.

22. Σάββατον: Τιμοθέου Ἀποστόλου, Ἀναστασίου Πέρσου Μάρτυρος.—Ἐφεσ. 5 (ε΄), 1-8. Λουκ. 17 (ιζ΄), 3-10.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(23 Ἰανουαρίου 1955)

Κυριακὴ ΙΕ΄ Λουκᾶ (Ζακχαίου): Α΄ Τιμ. 4 (δ΄), 9-15. Λουκ. 19 (ιθ), 1-10. Ἦχος βαρύς. Ἑωθ. Ι΄ [Ἰωάν. 21 (κα΄), 1-14].—Κλήμεντος Ἀγκύρας Ἱερομάρτυρος, Ἀγαθαγγέλου Μάρτυρος.

ΕΙΣΑΙ ΔΥΝΑΤΟΣ!

Ἕνας Ἄγγλος συγγραφεύς, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς μέσα στὸν ἄνθρωπο κατοικοῦν μεγάλες δυνάμεις, διηγεῖται τοῦτο τὸ περιστατικό.

Σὲ κάποιο δάσος ἀπὸ μιὰ φωληὰ λιονταριῶν ἕνας σκύμνος ἔφυγε μιὰ μέρα καὶ χάθηκε σ' ἄγνωστα μέρη. Ἐκεῖ μιὰ προβατίνα ἐθήλαζε τὸ μικρὸ λιοντάρι ὡς που μεγάλωσε. Κάποτε ὅμως ἀκούσθηκε μακρυὰ βρυχηθμὸς λιονταριοῦ. Τὸ θετὸ παιδὶ τῆς προβατίνας ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀστραποβόλο, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ παγώσῃ. Καὶ στὴ στιγμὴ ἔφυγε μ' ὅση ταχύτητα μποροῦσε, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὰ ἄλλα λιοντάρια. Ὁ βρυχηθμὸς ἐκεῖνος ἔκαμε νὰ ξυπνήσουν μέσα του οἱ ἰδιότητες τοῦ λέοντος. Κατάλαβε πιὰ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ φοβᾶται τ' ἄλλα θηρία, ὅπως μέχρι τώρα ποὺ ζοῦσε σὰν πρόβατο. Ἤξερε πὼς ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς ἐρήμου καὶ ὅτι μὲ μιὰ φωνή του θὰ προξενοῦσε τὸν τρόμο σ' ὅλα τὰ ζῶα.

Καὶ σύ, ἀδελφέ μου, ἔχεις μέσα σου μεγάλες δυνάμεις δοσμένες ἀπ' τὸν Δημιουργό, γιὰ νὰ παλεύῃς καὶ νὰ νικᾷς.

Εἶσαι δυνατός. Μὴ φοβᾶσαι τὶς ἐναντιότητες. Θυμήσου τὰ λόγια τοῦ ψαλμῳδοῦ. «Πάντα ὑπέταξας ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ...».

Λ.

"...ΤΟΙΣ ΙΕΡΕΥΣΙΝ,,
(Λουκ. 17,12-19)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἂν καὶ δὲν εἶχε καμμίαν ἀνάγκην ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, διέταξε τοὺς δέκα λεπρούς, ποὺ ἀπεφάσισε νὰ θεραπεύσῃ, νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τοὺς ἱερεῖς των. Διότι ἔτσι διέτασσεν ὁ Νόμος... Τί ὡραῖον παράδειγμα! Καὶ πόσον ὑψηλὸν δίδαγμα! Δι' ἐκείνους ποὺ νομίζουν, ὅτι, ἐπειδὴ κάποιαν θέσιν ἔχουν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἠμποροῦν, τάχα, νὰ μὴ προσέχουν εἰς ὅ,τι σέβονται οἱ ἄλλοι... Ἀλλὰ διατί ὄχι καὶ δι' ἐκείνους, ποὺ εἰς τὸ ὄνομα τῆς εὐσεβείας των λησμονοῦν τὴν πειθαρχίαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν;

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ
ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΜΕΝΟΥ

6. Εἰς τὸν Χερουβικὸν Ὕμνον.

Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου· ὡσαννὰ ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ· Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Τὰ πάντιμα καὶ πάνσεπτα δῶρα ταῦτα ἀξίωσόν με προσκυνῆσαι ἐν τῷ θειοτάτῳ Μυστηρίῳ τοῦ τιμίου Σου Σώματος καὶ τοῦ ἁγίου Σου Αἵματος, μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, ὅπως μὴ γένηται ἐφόδιον εἰς τὴν οὐράνιον μακαριότητα. Ἀμήν.

7. Μετὰ τὸ «Πιστεύω».

Στερέωσόν με, ἐπουράνιε Βασιλεῦ, ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου, ὅπως φυλάττων τὰ ἐν αὐτῷ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως δόγματα, φρουρούμενος ὑπὸ τὴν θείαν Σου σκέπην καὶ πολιτευόμενος τῇ χάριτί Σου ἀμέμπτως, ἀξιωθῶ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν ἐν ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἁγίων Σου. Ἀμήν.

8. Εἰς τὸ «Μετὰ φόβου».

Εὐχαριστῶ Σοι, Βασιλεῦ Θεὲ Παντοκράτορ, ὁ καταξιώσας με ἰδεῖν τετελειωμένα τὰ ζωοποιὰ καὶ Ἄχραντά Σου Μυστήρια· ἀξίωσόν με οὖν καὶ τῆς θείας αὐτῶν Μεταλήψεως, εἰς φωτισμὸν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Ἀμήν.

Ποτὲ ἡ Κυριακὴ δὲν πρέπει νὰ πηγαίνῃ χαμένη. Ποτὲ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ νοιώσῃ πῶς πέρασε ἕνα χαμένο Σαββατοκύριακο.

Γιὰ νὰ μὴ νοιώσετε κι' ἐσεῖς αὐτὸ τὸ δυσάρεστο συναίσθημα, ἔχετε πάντοτε στὸ νοῦ σας τρία πράγματα:

Ἡ Κυριακὴ εἶναι γιὰ σᾶς ἀνάπαυσις.

Ἡ Κυριακὴ εἶναι γιὰ τὶς κοινωνικές σας σχέσεις.

Ἡ Κυριακὴ εἶναι γιὰ τὴν ἐπαφή σας μὲ τὸν Θεόν.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ
διὰ τὰ παιδιά σας

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ

Ἱστορία τοῦ μεγάλου ἐξερευνητοῦ καὶ ἱεραποστόλου . . . . δρχ. 5.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Α'

Ὡραῖες ἱστορίες ἀπὸ τὴν διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ . . . δρχ. 5

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

Τὸ ὡραιότατο μυθιστόρημα Κρίστιαν καὶ Κριστιάνα (α' μέρος) ποὺ διεκόπη ἡ δημοσίευσίς του εἰς «Τὰ Χαρούμενα Παιδιὰ» καὶ δημοσιεύεται τώρα σὲ βιβλίο . . . . δρχ. 9

Η ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΤΟΥ ΕΝΤΡΟΠΗ

Ἱστόρημα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Σίμωνος Κυρηναίου (Ἔκδοσις Β') . . . . δρχ. 2,50

Γράψατέ μας ποῖα θέλετε νὰ σᾶς στείλωμεν καὶ βάλετε ἐντὸς τοῦ φακέλλου τὴν τιμήν των εἰς γραμματόσημα.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Ἰασίου 1, Ἀθήνας. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Εἰς Ἀθηναϊκὸν Λογιάν . 25 Νοεμβρίου 119
Τὸ 10ον 1955

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 35 (122)

«Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις, ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς Γραφάς, καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς».

(Α' Κορ. 15,3-4)

"ΕΓΗΓΕΡΤΑΙ ΤΗ, ΤΡΙΤΗ, ΗΜΕΡΑ,,

'Αναγνώσατε: Α' Κορ. 15,1-11.

Περὶ τῆς πραγματικότητος τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Κυρίου μᾶς ὁμιλεῖ ἡ σημερινὴ 'Αποστολικὴ περικοπή. Καὶ ἔχουν μεγίστην σημασίαν αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἀκούονται σήμερον, διότι, ἀκριβῶς, προέρχονται ἀπὸ τὸν 'Απόστολον Παῦλον, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄλλοτε πείσμονα ἀρνητὴν τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ φανατικὸν διώκτην τῶν πιστῶν της.

'Επιμένει δὲ ὁ ἱερὸς 'Απόστολος εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Κυρίου, διότι, ὅπως λέγει ἀλλοῦ, τὴν θεωρεῖ εἰς τὴν βάσιν καὶ τὸ θεμέλιον ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ Εὐαγγελίου. Τόσον πολὺ μάλιστα πιστεύει εἰς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, ὥστε φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἂν δὲν ἦτο πραγματικὴ ἡ 'Ανάστασις θὰ ἦτο «ματαία ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ. 15,17).

'Η 'Εκκλησία μας πολὺ ὀρθῶς εἶναι καὶ λέγεται ἡ κατ' ἐξοχὴν «'Εκκλησία τῆς 'Αναστάσεως» καὶ ὅλας τὰς Κυριακὰς τοῦ ἔτους, ὅπως καὶ τὴν σημερινήν, τὰς ἀφιερώνει εἰς τὴν πανηγυρικὴν ἀνάμνησιν τῆς χαρμοσύνου ἐκείνης «μιᾶς τῶν σαββάτων» καὶ εἰς τὴν λατρευτικὴν προσκύνησιν τοῦ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν 'Αναστάντος Λυτρωτοῦ. Μὲ ἰδιαιτέραν, ἑπομένως, χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν ἀκούομεν σήμερον τὸν 'Απόστολον Παῦλον (τὸν ἄλλοτε «διώκτην καὶ βλάσφημον», ὅπως ὁ ἴδιος ὠνόμαζε τὸν ἑαυτόν του) νὰ μᾶς ὁμιλῇ διὰ τὰς μαρτυρίας, ποὺ εἶχεν ὑπ' ὄψιν του περὶ τοῦ γεγονότος τῆς 'Αναστάσεως, καὶ διὰ τὴν ἰδικήν του προσωπικὴν πεῖραν, ποὺ τὸν ἔπεισε τελικὰ—παρ' ὅλον τὸν προηγούμενον ἀντιχριστιανικὸν φανατισμόν του—νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραδεχθῇ τὴν 'Ανάστασιν, νὰ πιστεύσῃ τὸν 'Αναστάντα καὶ ν' ἀφοσιωθῇ εἰς Αὐτὸν καὶ εἰς τὸ κήρυγμα τῆς 'Αναστάσεώς Του μὲ ὅλην του τὴν ψυχήν.

'Ιδοὺ λοιπὸν τί μᾶς λέγει:

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

'Εξαποστειλάριον Α'.
(Ματθ. 28, 16-20)

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν ἐν ὄρει Γαλιλαίας πίστει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· μάθωμεν πῶς διδάσκει βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς ἔθνη πάντα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ 'Αγίου Πνεύματος, καὶ συνεῖναι τοῖς Μύσταις, ὡς ὑπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ὁ Χριστός, ὁ Ὁποῖος «ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, κατὰ τὰς Γραφάς» καὶ «ἐτάφη», Αὐτὸς ὁ Ἴδιος «ἐ γ ή γ ε ρ τ α ι τ ῇ τ ρ ί τ ῃ ἡ μ έ ρ ᾳ κ α τ ὰ τ ὰ ς Γ ρ α φ ά ς». — Καὶ ἦτο γνώστης τῶν Γραφῶν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ὁ Παῦλος, ὁ ὑπερήφανος μαθητὴς τοῦ περιφήμου σοφοῦ νομοδιδασκάλου Γαμαλιήλ. Εἰς θέσιν δέ, ἑπομένως, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἦτο νὰ γνωρίζῃ, ἂν ὅσα «περέλαβε» περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦσαν πράγματι σύμφωνα μὲ τὰς Γραφάς. Ἦτο δὲ βέβαιος, ὅτι αἱ Γραφαὶ ἐκεῖναι (τὰς ὁποίας τόσον πολὺ ἐγνώριζε καὶ διὰ τὰς ὁποίας τόσον ἐνδιεφέρετο) ἐξεπληρώθησαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι ὁ Κύριος, μετὰ τὴν Ἀνάστασίν Του, ἐφανερώθη εἰς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς «δώδεκα» καὶ εἰς «πεντακοσίους ἀδελφούς», ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἐζοῦσαν ἀκόμη τὴν ἐποχὴν ποὺ τὰ ἔγραφεν αὐτά· ἔπειτα ἐφανερώθη εἰς τὸν Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον καί, τέλος, εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους. Ὅλα αὐτὰ δὲ λεπτομερῶς τὰ ἔγραφε τώρα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ βαθειὰ τὰ ἐπίστευε, διότι «ἔσχατον πάντων» ὁ Ἀναστὰς Κύριος «ὤφθη», ἐφανερώθη, καὶ εἰς αὐτόν.

Καὶ μὲ πόσην ταπεινὴν εὐγνωμοσύνην τὸ λέγει αὐτὸ τὸ τελευταῖον, ποὺ τοῦ δίδει τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν προηγουμένην του κατάστασιν!... Μὲ πόσην θέρμην ἐκφράζεται διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν ποὺ τοῦ ἔδειξεν ὁ Θεός, ὅταν ἀπὸ διώκτην τὸν ἔκαμεν Ἀπόστολον! —Εἶμαι λέγει, ὁ ἐλάχιστος τῶν Ἀποστόλων», καὶ δὲν εἶμαι «ἱκανὸς» μήτε νὰ φέρω αὐτὸ τὸ ὄνομα, «διότι ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ»!...

Ἀλλὰ «χάριτι Θεοῦ» ἔγινεν ὁ Παῦλος ὅ,τι ἔγινε καὶ ἐφρόντισε—λέγει—νὰ μὴ μείνῃ ἀχρησιμοποίητη αὐτὴ ἡ χάρις καὶ νὰ μὴ ἀποδειχθῇ «κενή». Δι' αὐτὸ καὶ ἐκοπίασε «περισσότερον αὐτῶν πάντων», αὐτῶν ποὺ ἀνέφερε προηγουμένως, ὅτι εἶδαν τὸν Κύριον. Ὅ,τι δὲ κατώρθωσε δὲν τὸ θεωρεῖ ἔργον ἰδικόν του, ἀλλὰ τῆς «χάριτος τοῦ Θεοῦ».

Αὐτός, λοιπόν, ὁ ἄλλοτε φανατικὸς καὶ φονικὸς διώκτης, ποὺ εἶχε πρωτοστατήσει εἰς τὸν λιθοβολισμὸν τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου καὶ ποὺ μὲ τόσην ἀγριότητα ἔσπευδεν εἰς τὴν Δαμασκόν, διὰ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ σιδηροδεσμίους εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς ὁ ἴδιος τώρα τὴν πιστεύει, τὴν ὁμολογεῖ, τὴν κηρύσσει καὶ τὴν ὑπερασπίζεται. Καί, μὲ τὸ παράδειγμα τῆς προσωπικῆς του πείρας, τὴν ἀποδεικνύει ὄχι μόνον ὡς ἕνα γεγονὸς ἱστορικὸν ἀναμφισβήτητον, ἀλλὰ καὶ ὡς μίαν δύναμιν, ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ ζωογονῇ κάθε ψυχήν, ἔτσι, ὅπως ἐζωογόνησε τὸν ἴδιον. Καὶ αἰσθάνεται ἱκανοποίησιν, διότι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου τὴν ἐκήρυσσεν, ὅπως τὴν ἐκήρυσσαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι, καὶ διότι τὴν ἐπίστευσαν οἱ χριστιανοί, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔγραφεν αὐτὰ τὰ λόγια: «Εἴτε οὖν ἐγὼ εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσωμεν καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε».

Καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Καὶ τὴν ἑορτάζομεν καὶ σήμερον, ὅπως καὶ κάθε Κυριακήν. Ἀλλὰ αἰσθανόμεθα, ἆρά γε, ὅλοι τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωήν, ποὺ ἔκαμνε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον νὰ αἰσθάνεται τόσην χαρὰν καὶ τόσην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Ἀναστάντα;

Η ΙΕΡΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ὅλοι οἱ φορτωμένοι ἠμποροῦν νὰ ξεφορτωθοῦν τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτημάτων των. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ τὸ σηκώσῃ χωρὶς γογγυσμόν, μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ μὲ ἀπέραντον καλωσύνην. Θέλει νὰ εἶναι ἀκόμη «φίλος τῶν ἁμαρτωλῶν». Κανένας ἁμαρτωλὸς ἂς μὴ κωφεύσῃ εἰς τὴν πρόσκλησίν Του.

Ποῦ θὰ εὕρωμεν ὅμως τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν μας; Καὶ πῶς θὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ὤμους μας τὸ φορτίον; Ἰδοὺ μία ἀπορία, ποὺ γεννᾶται, πρὸ πάντων, εἰς ἐκείνους ποὺ αἰσθάνονται ἀβάστακτον τὸ βάρος τῶν

Τῇ ΣΤ' Δεκεμβρίου Εἰς τοὺς Αἴνους 1936

Δόξα Ἦχος πλ. α' 1950 1955

1955

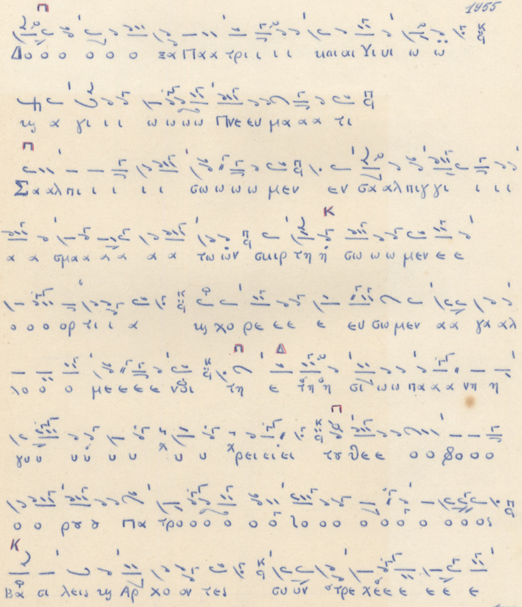

1955

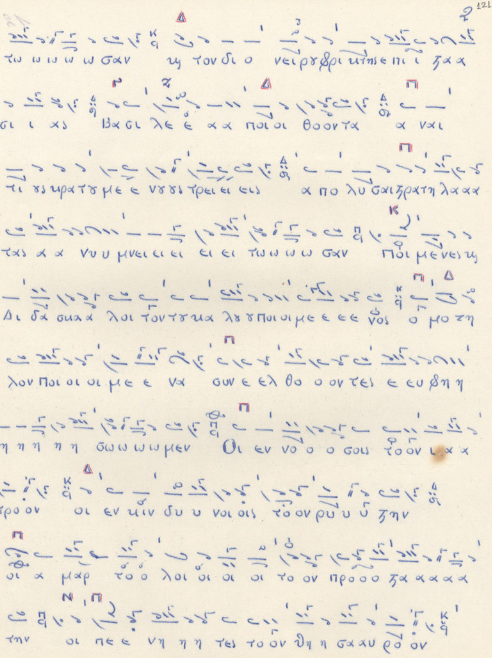
τω ω ω ω ω σαν ευ τον δι ο νειρυ βρι κτησε πι ι ζα α
σι ι ας Βα σι λε ε α α ποι οι θο ον τα α ναι
τι υς κρα τυ με ε νυς τρει ει εις α πο λυ σαι ζρα τη λα α α
τας α α νυ υ μνει ει ει ει ει τω ω ω ω σαν Ποι με νες υ
Δι δα σκα α λοι τον τυ κα λυ υ Ποι οι με ε εε νος ο μο ζη
λον Ποι οι οι με ε να συν ε ελ θο ο ον τες ε ευ θη η
μη η η η η σω ω ω ω μεν Οι εν νο ο ο σου το ον ι α α
τρο ον οι εν κιν δυ υ νοι οις το ον ρυ υ υ την
οι α μαρ το ο λοι οι οι οι το ον προ ο ο ζα α α α α
την οι πε ε νη η η τες το ον θη η σα αυ ρο ον

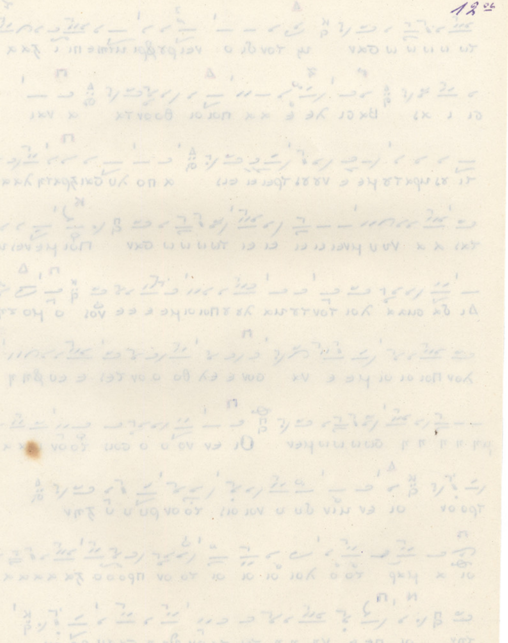

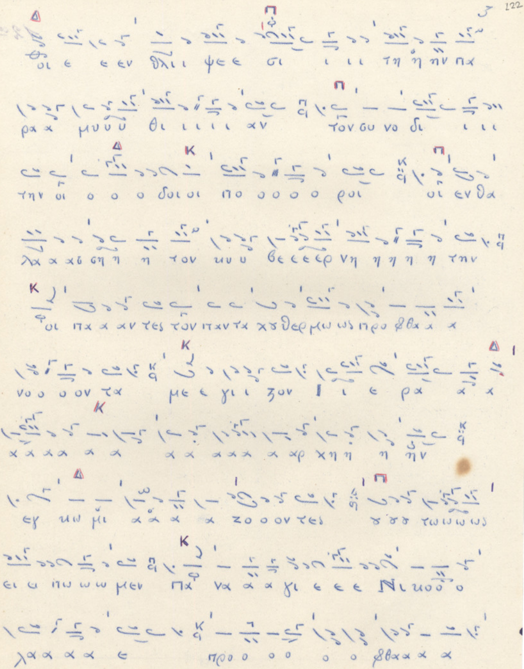
φοι ε ε εν θλι ι ψε ε σι ι ι τη η ην πα
ρα α μυ υ υ θι ι ι ι ι αν τον συ νο δι ι ι
την οι ο ο ο δοι οι πο ο ο ο ο ροι οι ενθα
λα α αι ση η η τον υι υ βε ε ε ερ νη η η η η την
οι πα α αν τες τον παντα κα θαρμων ως προ σφα α α
νο ο ο ον τα με ε γι ι ζον ι ε ρα α α
α α α α α α α α α α α α αρ χη η η ην
εγ κω μι α α α α ζο ο ον τες
ει ο πω ω ω μεν πα να α α γι ε ε ε Νικο ο ο
λα α α α ε προ ο ο ο ο ο σφα α α α

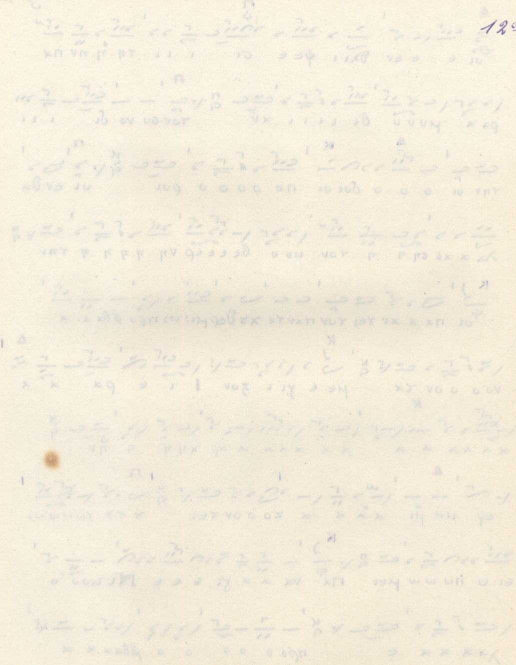

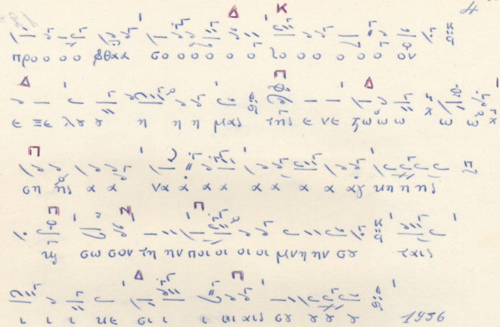

23 Νοεμβρίου 1955

Ν.Τ. Βλαχόπουλος

ἁμαρτιῶν των καὶ ποὺ ἡ συνείδησίς των δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ τόσον εὔκολα.

Καὶ ποῖος θὰ μᾶς καθοδηγήσῃ εἰς τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ κακὸν ποὺ ἔχομεν κάμει, θὰ διορθώσωμεν τὰς ἁμαρτωλάς μας κλίσεις, θὰ προλάβωμεν τὸ ξανακύλισμα εἰς τὸν βοῦρκον τῆς ἁμαρτίας; Ἰδοὺ καὶ τρίτη ἀπορία ποὺ βασανίζει πολλούς.

Δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα ὁ Κύριος ἀφῆκεν ἑτοίμην τὴν λύσιν.

Ἀνελήφθη σωματικῶς ἀπὸ τὴν γῆν, ὅπως γνωρίζομεν. Ἀλλὰ δὲν ἔφυγεν ἀπὸ κοντά μας. Ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος ζῇ, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος κυβερνᾷ, τὴν ὁποίαν καὶ σωματικῶς ἀκόμη ἐπισκέπτεται διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὅπως μᾶς τὸ ὑπεσχέθη, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι μαζί μας «κάθε ἡμέραν, ὅλον τὸν καιρόν, καὶ θὰ εἶναι πάντοτε μαζί μας μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων»!

Τὸ ἔργον τῆς διορθώσεως τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται ἡ ἀπέραντος χάρις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἐκεῖνος, ἕνεκα ἀκριβῶς τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας, τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἐξέλεξε νὰ εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ὄργανα τῆς Χάριτός Του. Εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς διαδόχους των ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν νὰ λύουν, νὰ συγχωροῦν ἐξ ὀνόματός Του, τὰς ἁμαρτίας τῶν μετανοούντων καὶ ἔδωκε τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἡ ἀπόφασίς των δὲν ἰσχύει μόνον διὰ τὴν γῆν, ἀλλὰ ἔχει κῦρος καὶ διὰ τὸν οὐρανόν.

Τοιουτοτρόπως ἱδρύθη τὸ ἱερὸν Μυστήριον τῆς Μετανοίας, τὸ ὁποῖον διαχειρίζονται τώρα οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ὁρίζουν τοὺς Ἐξομολόγους ἢ Πνευματικοὺς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Πρεσβυτερίου. Ἕνα μυστήριον γεμᾶτο ἀπὸ θεῖαν συμπάθειαν καὶ ἀπὸ καλωσύνην, ἀπὸ ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν διὰ κάθε πονεμένην ψυχήν.

Ὅ,τι εἶπαν οἱ ἁμαρτωλοὶ ποὺ ἐπλησίασαν τὸν Κύριον κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωήν Του, ὅ,τι ἔκαμαν ἐκεῖ ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ δείξουν τὸν πόνον των διὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀπόφασίν των διὰ τὴν ἐπιστροφὴν καὶ τὴν διόρθωσίν των, τὸ ἴδιον καλοῦνται νὰ κάμουν καὶ τώρα ἐμπρὸς εἰς τὸν Πνευματικόν των οἱ σύγχρονοι ἁμαρτωλοί. Νὰ ἐξαγορευθοῦν τὰ ἁμαρτήματά των, νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐνοχήν των, νὰ ἐκδηλώσουν τὸν πόνον των, νὰ ζητήσουν τὴν συγχώρησίν των, νὰ ὑποσχεθοῦν τὴν διόρθωσίν των.

Καὶ ὅ,τι ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοὺς ἁμαρτωλούς Του, τὸ ἴδιον ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ κάμῃ καὶ ὁ σημερινὸς Πνευματικὸς διὰ τοὺς ἰδικούς του ἁμαρτωλούς. Ὅπως ὁ Κύριος τότε, ἔτσι καὶ ὁ Πνευματικὸς τώρα, θὰ ἀκούσῃ ὅ,τι τοῦ ἐκμυστηρευθοῦν, μὲ ἀγάπην καὶ μὲ συμπάθειαν, θὰ συμπονέσῃ εἰς τὸν πόνον των, θὰ δεχθῇ τὴν μετάνοιάν των, θὰ ὑποδείξῃ τὰ μέσα τῆς ἐπουλώσεως τῶν πληγῶν τῶν ψυχῶν των καὶ θὰ χορηγήσῃ τὴν συγχώρησιν. «Ἔσο συγκεχωρημένος· πορεύου εἰς εἰρήνην καὶ μηκέτι ἁμάρτανε», θὰ εἴπῃ ὁ Πνευματικός, ἢ μᾶλλον ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μὲ τὸ στόμα τοῦ Πνευματικοῦ, θὰ τὸ εἴπῃ αὐτό.

Καὶ τὸ φορτίον θὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὅ,τι λέγεται ἐδῶ εἰς τὴν γῆν μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἱερέως, γράφεται ἐπάνω εἰς τὸν Οὐρανόν, ὅπως μᾶς ἐβεβαίωσεν ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρ.

Ἀρκεῖ νὰ εἶναι εἰλικρινὴς ἡ Ἐξομολόγησις, πραγματικὴ ἡ μετάνοια, ἀληθινὴ ἡ συντριβή, ἀποφασιστικὴ ἡ θέλησις διὰ τὴν ἐνάρετον ζωήν.

Αὐτὸ εἶναι ἡ Ἱερὰ Ἐξομολόγησις, τὸ Μυστήριον ποὺ τόσον ἔχει παρεξηγηθῆ ἀπὸ μερικούς, ποὺ τόσον ἔχει περιφρονηθῆ ἀπὸ ἄλλους καὶ ποὺ τόσον καταστρατηγεῖται ἀπὸ πολλούς.

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

28 ΑΥΓ. — 3 ΣΕΠΤ. 1955

28. Κυριακὴ (ΙΒ' Ματθαίου): Ἦχος γ'. Ἑωθινὸν Α' [Ματθ. 28(κη'), 16 - 20]. —Α' Κορινθ. 15(ιε'), 1 - 11. Ματθ. 19(ιθ'), 16 - 26.—Μωσέως Αἰθίοπος Ὁσίου. Διομήδους καὶ Λαυρεντίου Μαρτύρων.

29. Δευτέρα: † Ἀποτομὴ Ἰωάννου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ. Πράξ. 13(ιγ'), 25 - 32. Μάρκ. 6 ιστ'), 14 - 30.—Β' Κορινθ. 8(η'), 7 - 14. Μάρκ. 3(γ'), 6 - 12.—Νηστεία.

30. Τρίτη: Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου Πατρ. ΚΠόλεως.—Β' Κορ. 8(η'), 16 - 9(θ'),5. Μάρκ. 3 (γ'), 13-21.

31. Τετάρτη: Κατάθεσις Τιμίας Ζώνης Θεοτόκου. Ἑβρ. 9 (θ'), 1-7. Λουκ. 10 (ι'), 38-42. 11 (ια'), 27-28·—Β' Κορ.9(θ'), 12—10(ι'), 7.Μάρκ. 3(γ'), 20 - 27.

1. Πέμπτη: † Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἤτοι τοῦ Νέου Ἐκκλησ. Ἔτους. [Α' Τιμοθ. 2(β'), 1 - 7. Λουκ. 4(δ'), 16 - 22]. Συμεὼν Στυλίτου. Μελετίου Ὁσίου. Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. — Β' Κορ. 10(ι'). 7 - 18. Μάρκ. 3(γ'), 28 - 35.

2. Παρασκευή: Μάμαντος Μάρτυρος. Ἰωάννου ΚΠόλεως Νηστευτοῦ.—Β' Κορ. 11(ια') 5 - 21. Μάρκ. 4(δ'), 1 - 9.

3. Σάββατον: Ἀνθίμου Ἱερομ., Θεοκτίστου Ὁσ., Χαρίτωνος Μάρτ., Φάβης Διακόνου. Πολυδώρου. Νεομάρτυρος (Ν. Ἔφεσος).—Α' Κορ· 2 (β'), 6-9. Ματθ. 22(κβ'), 15 - 22.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(4 Σεπτεμβρίου 1955)

13η Κυριακὴ (ΙΓ' Ματθαίου: Ἦχος δ'. Ἑωθινὸν Β' [Μάρκ. 16(ιστ'), 1 - 8;.— Α' Κορ. 16(ιστ') 13 - 24. Ματθ. 21(κα'), 33 - 42. — Βαβύλα Ἱερομ. Μωϋσέως Προφήτου.

Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιῇ συχνὰ ὁ χριστιανὸς αὐτὸ τὸ ψυχικὸν λουτρόν, κάθε φορὰν ποὺ αἰσθάνεται ὅτι ἔπταισεν ὁπωσδήποτε ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι δὲν τὸ ἐδοκίμασαν ἕως τώρα, θὰ αἰσθανθοῦν κάποιαν δυσκολίαν διὰ νὰ τὸ ἀποφασίσουν, ἀλλὰ εἶναι τὸ μοναδικὸν μέσον διὰ νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν καὶ γαλήνην ἡ ψυχή, διὰ νὰ πλησιάσῃ τὸν Σωτῆρα καὶ νὰ βεβαιωθῇ διὰ τὴν σωτηρίαν της.

ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΛΟΓΩΝ

Ποῖον τὸ ὄφελος, ἐὰν ἀπέχωμεν μὲν ἀπὸ ψάρια καὶ κρέατα κατὰ τὰς νηστευσίμους ἡμέρας, δαγκάνωμεν δὲ καὶ κατατρώγωμεν τοὺς ἀδελφούς μας; Ὅστις κατακρίνει καὶ κακολογεῖ, ἀδελφικὰ κρέατα τρώγει, τὴν σάρκα τοῦ πλησίον του δαγκάνει. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει, «εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε» (Γαλ. ε' 15).

Θὰ εἴπῃς ὅτι δὲν ἔχωσες τὰ δόντια σου εἰς τὴν σάρκα τοῦ ἄλλου; Ἔχωσες ὅμως τὴν μαχαιροειδῆ γλῶσσάν σου εἰς τὴν ψυχήν του καὶ μὲ τὴν κατάκρισίν σου ἐπλήγωσες τὴν ὑπόληψιν τοῦ πλησίον σου... Τί ἐκέρδισες μὲ αὐτό; ἔγινες ἐγκληματίας, ἄξιος δίκης καὶ τιμωρίας.

Διὰ τοὺς ζητοῦντας νὰ δικαιολογήσουν τὰς κατακρίσεις των.

Καὶ μὴ ζητήσῃς νὰ δικαιολογηθῇς μὲ τὸ ὅτι: θὰ κατέκρινα, ἂν ἔλεγα ψεύματα. Ἐγὼ ὅμως λέγω ἀληθινά, ὥστε δὲν κατακρίνω.

Καὶ ἐὰν ἀληθινὰ κατακρίνεις καὶ πάλιν ἐγκληματεῖς. Διότι καὶ ὁ φαρισαῖος ἠλήθευεν, ὅταν κατέκρινε τὸν τελώνην, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ὠφέλησε διόλου. Διὰ τὴν κακολογίαν του ἔχασε καὶ κάθε ἀξιομισθίαν του.

Ἐνδιαφέρεσαι πράγματι διὰ τὸν πλησίον σου; —Λυπήσου τον εἰλικρινῶς, προσευχήσου ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, πήγαινε καὶ εὗρε τον κατ' ἰδίαν, καὶ συμβούλευσέ τον καὶ παρακάλεσέ τον νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν διόρθωσίν του.

Ἡμάρτησεν ὁ ἀδελφός σου;—Δεῖξε του ἀγάπην, πεῖσε τον ὅτι ὁμιλεῖς διὰ τὸ ἁμάρτημά του ἀπὸ ἀδελφικὸν ἐνδιαφέρον ὄχι διὰ τὰ τὸν θεατρίσῃς καὶ δεῖξε του μὲ κάθε τρόπον τὴν πρὸς αὐτὸν στοργήν σου, ἄν, ἀληθινά, ἐπιθυμῇς νὰ τὸν ἰατρεύσῃς. Τοιουτοτρόπως κάμνουν πολλάκις καὶ οἱ ἰατροί. Χαϊδεύουν τοὺς ἀρρώστους ὅταν εἶναι δύστροποι καὶ τοὺς πείθουν μὲ τὰς παρακλήσεις των καὶ τὰς στοργικὰς προτροπάς των νὰ δεχθοῦν τὸ εὐεργετικὸν φάρμακον. Ὅμοια κάμε καὶ σύ. Ἀντὶ νὰ κατακρίνῃς, διὰ νὰ πληγώσῃς, πεῖσε τὸν ἁμαρτήσαντα νὰ δείξῃ τὴν πληγήν του πρὸς τὸν θεραπευτὴν ἱερέα. Τοιουτοτρόπως κάμνει ὁποιος ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν ἄλλον καὶ προνοεῖ καὶ φροντίζει δι' αὐτόν.

Ὅταν κακολογοῦν ἄλλοι.

Δὲν κακολογεῖς ὅμως ἐσύ.— εἶσαι ἀξιέπαινος, ἀλλ' αὐτὸ μόνον δὲν ἀρκεῖ· ὀφείλεις ἀκόμη, ὅταν ἐπὶ παρουσίᾳ σου κακολογοῦν ἄλλοι, νὰ φράσσῃς τὰς ἀκοάς σου καὶ νὰ μιμῆσαι τὸν προφήτην, ὅστις λέγει «τὸν καταλαλοῦντα λάθρα τὸν πλησίον αὐτοῦ, τοῦτον κατεδίωκον» (ψαλμ. Ρ' 5) ἠμπορεῖς νὰ εἴπῃς πρὸς τὸν κακολόγον· ἔχεις νὰ ἐπαινέσῃς καὶ νὰ ἐγκωμιάσῃς· ἀνοίγω τ' αὐτιά μου, διὰ νὰ δεχτῶ τὰ μύρα· ἂν ὅμως θέλῃς νὰ κακολογήσῃς τὰ κλείω, διὰ νὰ μὴν δεχθοῦν κόπρον καὶ βόρβορον. Τί θὰ κερδίσω μὲ τὸ νὰ μάθω ὅτι ἔκαμε πονηρὰ ὁ δεῖνα;

Ἠμπορεῖς ἀκόμη νὰ τοῦ εἴπῃς· ἂς φροντίσωμεν διὰ τὰ ἰδικά μας, πῶς ν' ἀποφύγωμεν τὰς μεγάλας εὐθύνας τῶν ἰδικῶν μας ἁμαρτημάτων, καὶ ἂς χρησιμοποιῶμεν τὸν καιρόν μας εἰς ἐξέτασιν τῆς ἰδικῆς μας ζωῆς.

Διότι τί θὰ ἀπολογηθῶμεν , καὶ πῶς θὰ συγχωρηθῶμεν, ὅταν τὰ μὲν ἰδικά μας ἁμαρτήματα οὔτε λογαριάζομεν διόλου, λεπτολογοῦμεν ὅμως τόσον διὰ τὰ ξένα; ὅπως εἶναι αἰσχρὸν νὰ παρακύπτῃ ὁ διαβάτης μέσα εἰς τὰ ξένα σπίτια καὶ νὰ κρυφοκοιτάζῃ, τοιουτοτρόπως καὶ ὅστις περιεργάζεται τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, φανερώνει ὅτι τοῦ λείπει καλὴ ἀνατροφή.

Προμηθευθῆτε ὅλοι, ὅσοι δὲν ἔχετε, τὴν

ΚΑΙΝΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ

ποὺ ἐξέδωκεν ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κειμένου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς κομψὸν χρυσοπανόδετον τομίδιον τῆς τσέπης δρχ. 20.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Ἰω. Γενναδίου 14, Ἀθῆναι. (Τηλ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112

Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΗΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ-- Ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, σχολιάζων τὴν πληροφορίαν ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἔλαβον νέα μέτρα διά νά ἀναχαιτίσουν τό κῦμα τῶν προσφύγων ποὺ καταφθάνουν εἰς τό Δυτικόν Βερολῖνον, ἐδήλωσεν ὅτι, προφανῶς, ἡ Μόσχα ζημιοῦται οἰκονομικῶς ἀπό τήν δραπέτευσιν πολλῶν ἀτόμων ἐκ τῆς Σοβιετικῆς Ζώνης τῆς Γερμανίας.

"Ἡ Σοβιετική Ρωσία γελοιοποιεῖται λέγουσα εἰς τόν κόσμον ὅτι αἱ Λαϊκαί Δημοκρατίαι της ἀποτελοῦν παραδείσους, ἐνῶ ἐξ ἑκάστης δραπετεύουν κάθε ἡμέραν 1000-2600 ἄτομα.

"Ἀλλά, οἱ κομμουνισταί δέν στενοχωροῦνται ἁπλῶς λόγω τῆς δραπετεύσεως ἀτόμων ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας. Στενοχωροῦνται, ἐπίσης, διότι τοῦτο ἔχει συνεπείας διά τήν οἰκονομίαν τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, ἥτις ἤδη κάθε ἄλλο παρά ἀνθηρά εἶναι. Μεταξύ τῶν προσφύγων περιλαμβάνονται πολλοί πεπειραμένοι καί εἰδικευμένοι τεχνῖται καί ἀγρόται, ἡ παρουσία τῶν ὁποίων εἶναι ἀπαραίτητος διά τήν οἰκονομικήν ἀνασύγκρότησιν τῆς Σοβιετικῆς Ζώνης."

Δημοσιογραφικαί πληροφορίαι ἐκ Βερολίνου ἀνέφερον δηλώσεις τῶν νέων προσφύγων, καθ' ἅς αἱ Σοβιετικαί Ἀρχαί διέταξαν τάς Ἀρχάς τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας νά ἀναχαιτίσουν τήν ἔξοδον προσφύγων.

Αἱ αὐταί πληροφορίαι ἀνέφερον, ἐπίσης, ὅτι συνελήφθησαν 24 συνοριακοί φρουροί εἰς τήν Ἀνατολικήν Γερμανίαν, μέ τήν κατηγορίαν ὅτι παρέσχον βοήθειαν πρός τούς δραπέτας. Αἱ πληροφορίαι ἀναφέρουν, ὡσαύτως, ὅτι ἤρχισεν ἡ κατασκευή ὁδοφραγμάτων μεταξύ τῆς Σοβιετικῆς Ζώνης καί τῶν ἄλλων Ζωνῶν τοῦ Βερολίνου, ὡς καί εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς μεθορίου.

Τήν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, κατεγράφησαν, εἰς τά κέντρα ὑποδοχῆς τοῦ Ἐλευθέρου Βερολίνου, περίπου 8.700 πρόσφυγες ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας. Ὁ Δήμαρχος τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου κ. Ρώϋτερ ἐδήλωσε σχετικῶς ὅτι, κατά τάς προβλέψεις του, ὁ συνολικός ἀριθμός τῶν φυγάδων, κατά τόν τρέχοντα μῆνα, θά ἀνέλθη εἰς 30.000.

Μερικοί ἐκ τῶν ἐσχάτως καταφυγόντων εἰς τό Δυτικόν Βερολῖνον, διά τῶν δηλώσεών των, παρέσχον πολυτίμους πληροφορίας περί τῶν ἀντισημιτικῶν μέτρων τῆς Σοβιετικῆς Ζώνης τῆς Γερμανίας.

Οἱ Πρόεδροι ἑπτά Ἑβραϊκῶν κοινοτήτων τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας ἐδήλωσαν πρός τόν ἐν Βερολίνῳ ἀνταποκριτήν τῆς ἐφημερίδος "Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης" ὅτι, ἀπό τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου, ἡ Σοβιετική Μυστική Ἀστυνομία ἐτοποθέτησεν πράκτορας εἰς τάς κοινότητάς των.

Ἐπί κεφαλῆς τῆς ἐν λόγῳ ὁμάδος εἶναι ὁ κ. Ἰούλιος Μέγιερ, στέλεχος τῆς "Ὁμοσπονδίας Ἑβραϊκῶν Κοινοτήτων" τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας. Οἱ ἑπτά Ἑβραῖοι ἡγέται ἐγκατέλειψαν τήν Σοβιετικήν Ζώνην μετά τῶν οἰκογενειῶν των τόν παρελθόντα μῆνα, ἀφοῦ οἱ κομμουνισταί ἠξίωσαν ἀπό αὐτούς νά ὑπογράψουν δήλωσιν, διά τῆς ὁποίας θά ἐπετίθεντο κατά τοῦ Σιωνισμοῦ καί θά ὑπεστήριζον ἄλλα σημεῖα τῆς κομμουνιστικῆς "γραμμῆς".

Ο κ. ΝΤΑΛΛΕΣ ΕΔΗΛΩΣΕΝ ΟΤΙ Η ΕΥΡΩΠΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΝΩΘΗ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΠΕΠΡΩΜΕΝΩΝ

ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΝ-- Ὁ Ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Φόστερ Ντάλλες, τερματίζων τήν περιοδείαν του εἰς τήν Δυτικήν Εὐρώπην ἐδήλωσεν ὅτι αἱ χῶραι τῆς Δ. Εὐρώπης πρέπει νά "δημιουργήσουν θεσμούς ἱκανούς νά παράσχουν κατευθύνσεις διά τά κοινά των πεπρωμένα".

Ὁ κ. Ντάλλες συνηντήθη μετά τῶν ἡγετῶν τῶν ἕξ χωρῶν, πού συμμετέχουν τῆς Κοινοπραξίας Ἄνθρακος καί Χάλυβος. Ὁ κ. Ντάλλες ἐδήλωσε πρός τούς ἡγέτας αὐτούς ὅτι ἡ Κοινοπραξία ἀποτελεῖ "τό πρῶτον θετικόν βῆμα" πρός δημιουργίαν Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως".

"Ὁ Ἀμερικανικός λαός καί ἡ Κυβέρνησίς μας", εἶπεν ὁ κ. Ντάλλες, "εἶναι βέβαιοι ὅτι ἡ παγκόσμιος εἰρήνη δύναται νά ἐξασφαλισθῆ μόνον διά δημιουργικῶν προσπαθειῶν, ἴσων πρός τό μέγεθος τῶν κινδύνων πού ἀπειλοῦν τήν εἰρήνην.

"Πιστεύομεν ὅτι ἡ (Ἡνωμένη) Εὐρώπη δύναται νά ἑδραιωθῆ μόνον διά συγκεκριμένων ἐνεργειῶν, πού θά δημιουργήσουν πραγματικήν ἀλληλεγγύην καί κοινήν βάσιν οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, καί θά ἐπιτρέψουν τήν αὔξησιν τῆς παραγωγῆς καί τήν ἄνοδον τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου.

"Πιστεύομεν ὅτι αἱ Εὐρωπαϊκαί χῶραι πρέπει νά ἐγκαταλείψουν τάς παλαιάς των ἐχθρότητας καί νά ταυτίσουν τά βασικά των συμφέροντα. Πρέπει νά θέσουν τά θεμέλια μιᾶς εὐρυτέρας καί βαθυτέρας Κοινότητος μεταξύ τῶν λαῶν των, οἱ ὁποῖοι διηρέθησαν ἐπί μακρόν.. Τέλος, πρέπει νά δημιουργήσουν θεσμούς ἱκανούς νά δώσουν κατευθύνσεις εἰς τά κοινά πεπρωμένα των.

"Ὅσα σᾶς εἶπον δέν ἀποτελοῦν κήρυγμα ἀλλά ἐλήφθησαν, μέ τάς ἀναγκαίας μικράς παραλλαγάς, ἀπό τό προοίμιον τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Κοινοπραξίας σας. Τό ὅτι δύνανται νά υἱοθετηθοῦν ὑπό τῆς Ἀμερικανικῆς πολιτικῆς, ἀποδεικνύει σαφῶς τήν ταυτότητα τῶν συμφερόντων καί τῶν σκοπῶν μας".

Ὁ κ. Ντάλλες, καί ὁ κ. Στάσσεν συνηντήθησαν μετά τῶν ἡγετῶν τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς τοῦ Σχεδίου Σουμάν, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ κ. Μονέ, Προέδρου τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ κ. Μονέ ἐξέθεσε τούς ἀντικειμενικούς σκοπούς τῆς Κοινοπραξίας "Ἄνθρακος καί Χάλυβος καί τά σχέδια πού κατέστρωσε πρός ἐπίτευξίν των. Ὁ κ. Στάσσεν ἐδήλωσε πρός τούς δημοσιογράφους ὅτι, κατά τήν σύσκεψιν, δέν συνεζητήθη τό ζήτημα τῆς παροχῆς οἰκονομικῆς βοηθείας πρός τήν Κοινοπραξίαν "Ἄνθρακος-Χάλυβος. "Δέν μᾶς ἐζητήθη νά ἀναλάβωμεν οὔτε ἀνελάβομεν ὑποχρεώσεις", ἐδήλωσεν ὁ κ. Στάσσεν.

Οἱ κ.κ. Ντάλλεςκαί Στάσσεν ἀνεχώρησαν ἐκ Λουξεμβούργου τήν παρελθοῦσαν Κυριακήν διά τήν Οὐάσιγκτων. Κατά τήν ἐπίσκεψίν των εἰς τάς διαφόρους χώρας, συνεζήτησαν περί τῆς Εὐρωπαϊκῆς .. ἑνότητος, μετά τῶν κυβερνητικῶν ἐκπροσώπων, εἰς Ρώμην, Παρισίους, Λονδῖνον, Βόννην, Χάγην καί Βρυξέλλας.

N.T.B.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ Τῇ ζ΄ Δευ.

Ἦχος

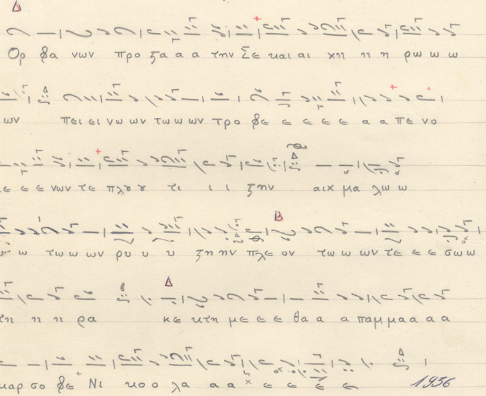

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ Τῇ ς΄ Δεκ.

Ἦχος

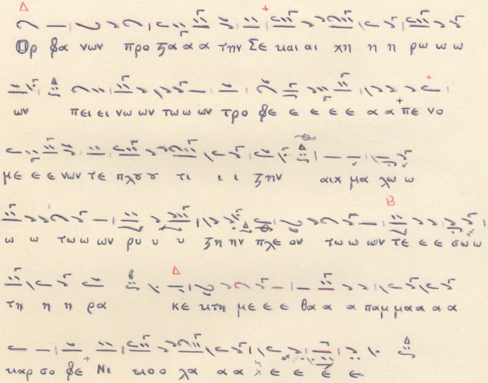

Εἰς Ἠλίαν 1950 Βου

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Τῇ ΣΤ'. Δεκεμβρίου

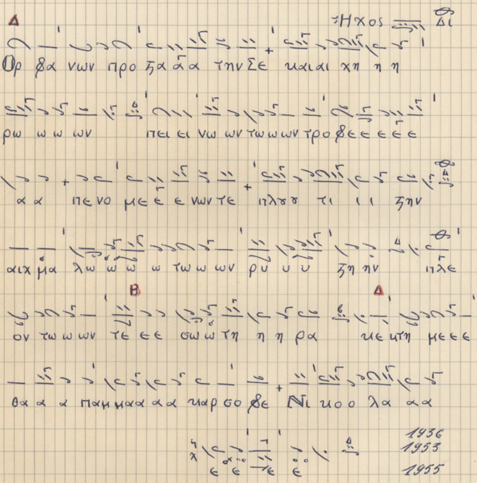

1936
1953
1955

N.T.B. 2ον

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Τῇ ΣΤ' Δεκεμβρίου

Ἦχος Δι

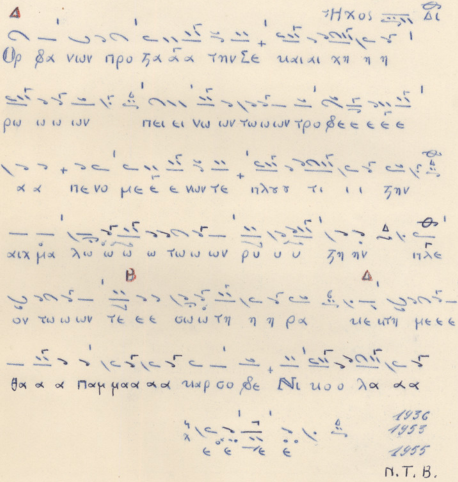

N. T. B.

⊖ 10

ΑΓΙȣ ΝΙΚΟΛΑȣ

28 Μ. ΣΥΝΘ.